Agatha Christie

Agatha Christie

Ceasurile

„Vechiului meu prieten Mario cu amintiri plăcute despre mâncarea delicioasă, de la Caprice.”

Prolog

După-amiaza zilei de 9 septembrie era exact ca oricare altă după-amiază. Niciunul din cei care aveau să fie implicaţi în evenimentele acelei zile n-ar fi putut spune cu mâna pe inimă că presimţise dezastrul. (Adică, cu excepţia doamnei Packer din Wilbraham Crescent 47, care era specialistă în premoniţii, şi care întotdeauna după aceea descria pe larg ciudatele presimţiri şi temeri care o chinuiseră. Dar doamna Packer de la nr. 47 era atât de departe de nr. 19 şi atât de puţin implicată în întâmplările de acolo încât se părea că nu era deloc nevoie să aibă vreo presimţire).

La Biroul de Secretariat şi Dactilografie Cavendish, directoare domnişoara K. Martindale, ziua de 9 septembrie fusese o zi încărcată, o zi obişnuită. Telefonul suna, dactilografele ţăcăneau, presiunea lucrului era medie, nici peste, nici sub volumul obişnuit. Nimic nu părea deosebit de interesant. Până la 2:35, ziua de 9 septembrie ar fi putut fi o zi ca oricare alta.

La 2:35 soneria domnişoarei Martindale se porni să sune, iar în biroul exterior, Edna Brent răspunse cu obişnuitul ei glas gâfâit şi uşor nazal, în timp ce plimba o pralină în lungul liniei maxilarului.

— Da, domnişoară Martindale?

— Vai, Edna, nu aşa ţi-am spus să vorbeşti când răspunzi la telefon. Pronunţă clar şi ţine-ţi respiraţia în spatele tonului.

— Mă scuzaţi, domnişoară Martindale.

— Aşa-i mai bine. Poţi s-o faci dacă vrei. Trimite-mi-o pe Sheila Webb.

— Nu s-a întors încă de la masă, domnişoară Martindale.

— Ah. Domnişoara Martindale îşi consultă ceasul de pe birou. 2:36. Exact şase minute întârziere. Sheila Webb se făcuse leneşă în ultimul timp. Trimite-mi-o când vine.

— Da, domnişoară Martindale.

Edna plasă din nou pralina în mijlocul limbii şi, sugând-o cu plăcere, reluă dactilografierea manuscrisului: Dragoste în pielea goală a lui Armand Levine. Erotismul lui zelos o lăsa rece, ca de altfel pe majoritatea cititorilor domnului Levine, în ciuda eforturilor lui. Era un exemplu elocvent al faptului că nimic nu e mai plictisitor decât pornografia plictisitoare. În ciuda coperţilor ademenitoare şi a titlurilor provocatoare, vânzările domnului Levine scădeau cu fiecare an şi ultima, notă de plată pentru dactilografiere deja îi fusese trimisă de trei ori.

Uşa se deschise şi intră Sheila Webb, gâfâind uşor.

— A întrebat de tine Pisica roşcată, spuse Edna.

Sheila Webb se strâmbă.

— Ăsta-i norocul meu… O dată am întârziat şi eu!

Îşi netezi părul, luă un carnet şi un creion şi bătu la uşa directoarei.

Domnişoara Martindale îşi ridică privirea. Era o femeie de patruzeci de ani, respirând eficienţă prin toţi porii. Părul de un roşcat deschis pieptănat într-o coafură à la pompadour şi prenumele de Katherine îi aduseseră porecla de „Pisica roşcată”.

— Ai întârziat, domnişoară Webb.

— Scuzaţi-mă. A fost un trafic groaznic.

— Întotdeauna la ora asta traficul e groaznic. Ar trebui să ţii cont de asta. Se uită pe un carnet din faţa ei. A sunat o oarecare domnişoară Pebmarsh. Vrea o stenografă la ora trei. Te-a cerut pe dumneata anume. Ai mai lucrat pentru ea?

— Nu-mi amintesc, domnişoară Martindale. Oricum, nu în ultimul timp.

— Adresa e Wilbraham Crescent 19.

Se opri întrebătoare, dar Sheila Webb clătină din cap.

— Nu-mi amintesc să fi fost acolo.

— La ora trei. Ai timp să ajungi. Mai ai vreo programare în după-amiaza asta? Ah, da, spuse uitându-se în registrul cu programări. Profesorul Purdy la Curlew Hotel. Ora cinci. Ar trebui să te întorci până atunci. Dacă nu, am s-o trimit pe Janet.

Îi făcu semn că era liberă, iar Sheila Webb se întoarse în biroul exterior.

— Ceva interesant, Sheila?

— Încă o zi din acelea plictisitoare. Nu ştiu ce băbuţă din Wilbraham Crescent. Şi la cinci profesorul Purdy – numai nume din astea arheologice şi cumplite! Ce n-aş da să se întâmple şi un lucru palpitant din când în când!

Uşa domnişoarei Martindale se deschise.

— Văd că era şi o notă, Sheila. Dacă domnişoara Pebmarsh nu s-a întors încă atunci când ajungi, intră în casă, uşa nu va fi încuiată. Intră şi mergi în camera din dreapta de pe hol şi aşteaptă. Ţii minte sau să-ţi scriu?

— Ţin minte, domnişoară Martindale.

Domnişoara Martindale se întoarse în sanctuarul ei.

Edna Brent pescui pe sub scaun şi scoase în secret un pantof cam scâlciat al cărui toc cui aproape că se desprinsese.

— Cum mai ajung eu acasă? Se văită ea.

— Oh, termină cu smiorcăiala, o să găsim noi ceva, spuse una din fete şi îşi reluă lucrul.

Edna oftă şi băgă în maşină o foaie nouă: „Dorinţa îl cuprinsese în ghearele ei. Cu degetele tremurând pătimaş îi sfâşie dantela fină de pe sâni şi o prăvăli, pe sobă”.

— La dracu', spuse Edna şi se întinse după radieră.

Sheila îşi luă poşeta şi ieşi.

Wilbraham Crescent era o fantezie executată de un constructor victorian prin anii 1880. Era o semilună de case duplex şi grădini aşezate spate-n spate. Această concepţie era o sursă considerabilă de dificultăţi pentru persoanele nefamiliarizate cu localitatea. Cei care ajungeau pe partea exterioară a semilunii erau incapabili să găsească numerele mici, iar cei care nimereau pe partea interioară mai întâi se întrebau nedumeriţi cam pe unde ar putea fi numerele mari. Casele erau elegante, civilizate, decorate artistic cu balcoane şi absolut respectabile. Modernizarea abia dacă le atinsese – pe dinafară, adică. Bucătăriile şi băile fuseseră primele care simţiseră vântul schimbării.

Numărul 19 nu avea nimic neobişnuit. Avea perdele elegante şi mânerul uşii din faţă bine lustruit De o parte şi de alta a potecii ce ducea la uşa din faţă erau trandafiri.

Sheila Webb deschise poarta, o luă pe potecă şi sună la uşă. Nu primi nici un răspuns şi, după ce aşteptă un minut sau două, făcu precum i se ordonase şi apăsă pe mâner. Uşa se deschise şi intră. Uşa din dreapta micului hol era întredeschisă. Bătu, aşteptă, apoi intră. Era o cameră de zi foarte plăcută şi absolut obişnuită, o idee cam prea mobilată, pentru gusturile moderne. Singurul lucru ieşit din comun era multitudinea ceasurilor din ea – o pendulă ticăind într-un colţ, un ceas de porţelan de Dresda pe poliţa căminului, un ceas în formă de caleaşcă de argint pe birou, un cesuleţ aurit pe etajera de lângă cămin şi unul pe o masă de lângă fereastră, un ceas de voiaj în carcasă de piele uzată, cu litere aurii aproape şterse formând de-a curmezişul unui colţ cuvântul ROSEMARY.

Sheila Webb se uită la ceasul de pe masă cu o oarecare mirare. Arăta puţin mai mult de patru şi zece. Privirea îi fugi la cel de pe poliţia căminului. Arăta aceeaşi oră.

Sheila tresări căci în momentul acela deasupra capului ei se auzi un vâjâit şi un ţăcănit şi, dintr-un ceas de perete din lemn sculptat, un cuc ţâşni pe uşiţă şi anunţă tare şi

răspicat: Cucu, Cucu, Cucu! Tonul răguşit părea aproape ameninţător. Cucul dispăru din nou cu un pocnet al uşiţei.

Sheila Webb zâmbi uşor şi păşi spre capătul sofalei. Atunci se opri scurt, tresărind cu toată fiinţa.

Întins pe podea se afla trupul unui bărbat. Avea ochii pe jumătate deschişi, fără viaţă. În partea din faţă a costumului lui cenuşiu închis se vedea o pată întunecată, umedă. Sheila se aplecă aproape mecanic. Îi atinse obrazul rece; mâna la fel. Atinse pata umedă şi îşi retrase repede mâna, uitându-se la ea cu groază.

În acel moment auzi poarta şi întoarse mecanic capul spre fereastră. Prin ea văzu silueta unei femei înaintând grăbită pe potecă. Sheila înghiţi în sec… gâtul îi era uscat. Stătea înţepenită în loc, incapabilă să se mişte, să ţipe… Privind fix în faţa ei.

Uşa se deschise şi intră o femeie în vârstă, înaltă, ducând o sacoşă pentru cumpărături. Avea părul cărunt şi ondulat, pieptănat peste cap şi ochii mari, de un albastru minunat. Privirea lor trecu peste Sheila, fără s-o vadă.

Sheila scoase un sunet slab, nu mai mult de un cârâit. Ochii albaştri şi largi reveniră la ea şi femeia întrebă repde:

— E cineva aici?

— Eu… E.

Fata se opri brusc căci femeia venea iute spre ea din spatele canapelei.

Şi atunci ţipă.

— Nu… Nu… O să călcaţi pe… El… Iar el e mort…

Capitolul I.

Ca să folosesc termenii poliţiei, pe 9 septembrie ora 2:59 p.M. Mă aflam pe Nilbraham Crescent înaintând înspre vest. Era prima mea confruntare cu Wilbraham Crescent şi, sincer să fiu, Wilbraham Crescent mă zăpăcise de cap. Dădusem curs unui presentiment cu o perseverenţă care devenea din zi în zi mai încăpăţânată în timp ce presimţirea părea tot mai puţin să se adeverească. Aşa sunt eu.

Numărul pe care îl căutam era 61, dar puteam să-l găsesc? Nu, nu puteam. După ce urmărisem cu conştinciozitate numele de la 1 la 35, Wilbraham Crescent păru să se sfârşească. O stradă etichetată echivoc Albany Road îmi bara calea. M-am întors. Pe partea dinspre nord nu erau case, numai un zid. Dincolo de zid se înălţau blocuri moderne, iar intrarea lor se găsea evident pe altă stradă. Dinspre partea aceea, nici o speranţă.

În trecere, m-am uitat la numere. 24, 23, 22, 21. Vila Diana (20 probabil, în poartă cu o pisică portocalie care se spăla pe faţă), 19.

Uşa de la numărul 19 se deschise şi pe ea ieşi o fată care o luă pe potecă în jos cu viteza unei bombe. Asemănarea cu bomba era amplificată de ţipetele care îi însoţeau înaintarea. Erau înalte şi ascuţite şi profund neomeneşti. Fata ieşi pe poartă şi se ciocni de mine cu o forţă care era cât pe ce să mă arunce pe trotuar. Însă nu doar se ciocni de mine. Se agăţă de mine cu disperare – o disperare greu de descris.

— Uşurel, am spus recăpătându-mi echilibrul. Am scuturat-o uşor. Linişteşte-te acum.

Fata se linişti. Rămăsese încă agăţată de mine, dar se oprise din ţipat. În schimb icnea – icnete adânci, suspinate.

Nu pot spune că în situaţia dată am reacţionat strălucit. Am întrebat-o dacă era vreo problemă. Dându-mi seama că întrebarea mea era deosebit de tâmpită, am amendat-o.

— Care-i problema?

Fata inspiră adânc.

— Acolo, înăuntru! arătă, cu mâna în spatele ei.

— Şi?

— E un bărbat pe podea… Mort… Era să calce pe el.

— Cine? De ce?

— Cred… Pentru că e oarbă. Şi era sânge pe el. Se uită în jos şi slăbi strânsoarea unei mâini. Şi pe mine. Am sânge pe mine.

— Aşa este. M-am uitat la petele de pe mâneca hainei mele. Acum am şi eu, am subliniat. Am oftat şi am cântărit situaţia. Mai bine ai veni cu mine şi mi-ai arăta, am spus.

Dar ea începu să tremure violent.

— Nu pot… Nu pot… Nu mai intru.

— Poate că ai dreptate. M-am uitat în jur. Se părea că nu aveai unde să laşi o fată pe jumătate leşinată. Am lăsat-o blând jos pe trotuar şi am rezemat-o de gardul din fier forjat.

— Stai aici până mă întorc. N-o să dureze mult. O să fie bine. Dacă te simţi rău, apleacă-te şi pune-ţi capul între genunchi.

— Eu… Cred că acum mi-e bine.

Era niţel îndoită în privinţa asta, dar nu aveam timp de negocieri. Am bătut-o încurajator pe umăr şi am luat-o repede pe potecă. Am intrat pe uşă, am ezitat o clipă în hol, m-am uitat pe uşa din stânga şi am văzut o sufragerie goală, am traversat holul şi am intrat în camera de zi de pe partea opusă.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost o femeie în vârstă, cu părul cărunt, stând într-un scaun. La intrarea mea întoarse repede capul şi spuse:

— Cine e?

Mi-am dat seama pe loc că femeia era oarbă. Ochii ei care priveau direct către mine erau fixaţi într-un punct dincolo de urechea mea stângă.

Am vorbit brusc şi la obiect:

— O tânără a fugit în stradă spunând că aici se află un bărbat mort.

În timp ce rosteam vorbele, am avut o senzaţie de absurd. Nu părea posibil ca în această cameră ordonată, cu această femeie calmă care stătea cu mâinile încrucişate în scaunul ei să se găsească un mort.

Dar răspunsul ei veni pe loc.

— În spatele sofalei, spuse ea.

Am dat colţul sofalei. Şi atunci l-am văzut. Braţele aruncate în lături… Ochii sticloşi… Pata de sânge care se coagula.

— Cum s-a întâmplat? Am întrebat repezit.

— Nu ştiu.

— Dar… Cine e?

— Habar n-am.

— Trebuie să chemăm poliţia. M-am uitat în jur. Unde e telefonul?

— N-am telefon.

M-am concentrat mai atent asupra ei.

— Locuiţi aici? Aceasta e casa dumneavoastră?

— Da.

— Îmi puteţi spune ce s-a întmplat?

— Bine-nţeles. Am venit de la cumpărături… Am observat sacoşa aruncată pe un scaun lângă uşă. Am intrat aici. Mi-am dat seama imediat că în cameră se afla cineva. Când eşti orb, îţi dai seama foarte uşor. Am întrebat cine era. N-am primit nici un răspuns… Decât zgomotul făcut de cineva care respira foarte repede. Am luat-o în direcţia acelui sunet… Şi atunci, acel cineva, oricine o fi fost, a strigat… Ceva despre cineva care era mort şi că era să calc pe el. Şi apoi, persoana a trecut în fugă pe lângă mine şi a ieşit din cameră ţipând.

Am dat din cap. Poveştile se potriveau.

— Şi ce-aţi făcut?

— Mi-am croit calea cu mare grijă până când piciorul meu a dat de un obstacol.

— Şi pe urmă?

— Am îngenuncheat. Am atins ceva – mâna unui bărbat. Era rece… Nu avea puls… M-am ridicat şi am venit încoace şi m-am aşezat… Să aştept. Trebuia să vină cineva la un moment dat. Tânăra, oricine o fi fost ea, trebuia să dea alarma. M-am gândit că e mai bine să nu părăsesc casa!

Calmul acestei femei mă impresiona. „Nu ţipase, nu ieşise împleticindu-se din casă cuprinsă de panică. Se aşezase

calmă şi aşteptase. Era un lucru înţelept, dar trebuie că luase ceva efort.

Mă întrebă:

— Dar dumneata cine eşti?

— Mă numesc Colin Lamb. Eram în trecere.

— Unde e tânăra?

— Am lăsat-o rezemată de poartă. Era în stare de şoc. Unde e cel mai apropiat telefon?

— E o cabină telefonică la vreo cincizeci de metri în josul străzii, chiar înainte să ajungi la colţ.

— Desigur. Îmi amintesc că am trecut pe lângă ea. Mă duc să sun la poliţie. O să… Am ezitat.

Nu ştiam dacă să spun „O să rămâneţi aici?” sau „O să vă simţiţi bine?

M-a scos din încurcătură tot ea.

— Ai face mai bine să aduci fata în casă, mi-a spus hotărâtă.

— Nu ştiu dacă va vrea să vină, am rostit cu îndoială.

— Nu în camera asta, fireşte. Pune-o în sufrageria de pe cealaltă parte a holului. Spune-i că-i pregătesc un ceai.

Se ridică şi veni spre mine.

— Dar… Vă puteţi descurca…

O clipă, pe faţa ei apăru un surâs întunecat.

— Tinere dragă, mi-am pregătit singură mesele în bucătărie încă de când am venit să trăiesc în această casă… Acum paisprezece ani. Dacă eşti orb nu înseamnă neapărat că eşti şi neajutorat.

— Scuzaţi-mă. A fost o prostie din partea mea. Aş putea să ştiu cum vă numiţi?

— Millicent Pebmarsh. Domnişoară.

Am ieşit şi am luat-o în jos pe potecă. Fata se uită în sus la mine şi se chinui să se ridice.

— Cred că acum mă simt cât de cât bine.

Am ajutat-o, spunând vesel:

— Bun.

— Acolo… Era un mort acolo, nu-i aşa?

Am confirmat prompt.

— Bine-nţeles că era. Tocmai mă duc la cabina telefonică să raportez la poliţie. În locul dumitale aş aştepta în casă. Am ridicat glasul pentru a-i acoperi protestele. Mergi în sufragerie... Cum intri pe stânga. Domnişoara Pebmarsh îţi prepară o ceaşcă de ceai.

— Aşadar asta era domnişoara Pebmarsh? Şi e oarbă?

— Da. A fost şi pentru ea un şoc, bine-nţeles, dar e foarte înţeleaptă. Vino, te duc eu. O ceaşcă de ceai îţi va prinde bine în timp ce aştepţi să vină poliţia.

Am luat-o cu un braţ după umeri şi am condus-o în casă. Am aşezat-o confortabil lângă masa din sufragerie şi am ieşit iar în grabă să dau telefon.

Un glas plat spuse:

— Postul de poliţie Crowdean.

— Pot să vorbesc cu inspectorul Hardcastle?

Glasul spuse precaut:

— Nu ştiu dacă e aici. Cine e la telefon?

— Spuneţi-i că e Colin Lamb.

— O clipă, vă rog.

Am aşteptat. Apoi l-am auzit pe Dick Hardcastle.

— Colin? Nu te aşteptam încă. Unde eşti?

— Crowdean. De fapt, sunt în Wilbraham Crescent. Acolo, la numărul 19, e un mort pe podea, înjunghiat, aş spune. E mort cam de vreo jumătate de oră, sau pe-aici.

— Cine l-a găsit? Tu?

— Nu, eu eram un trecător nevinovat. Brusc, din casă a ieşit în fugă o fată, ca un liliac din iad. Mai să mă dea jos. Spunea că pe podea era un mort şi că o oarbă tropăia pe el.

— Sper că nu-ţi baţi joc de mine, nu? Întrebă suspicios Dick.

— Recunosc că sună fantastic. Dar lucrurile stau exact cum ţi-am spus. Oarba este domnişoara Millicent Pebmarsh care e şi stăpâna casei.

— Şi tropăia pe mort?

— Nu în sensul la care te referi. Se pare că, oarbă fiind, nu ştia exact unde era el.

— Am să pun maşinăria în funcţiune. Aşteaptă-mă acolo. Ce ai făcut cu fata?

— Domnişoara Pebmarsh îi face un ceai.

Comentariul lui Dick fu că totul suna foarte drăguţ.

Capitolul II

În Wilbraham Crescent la numărul 19, maşinăria legii era în funcţiune. La faţa locului se aflau medicul poliţiei, un fotograf şi specialişti în amprente. Toţi se mişcau eficient, fiecare ocupându-se de treaba lui.

În final sosi şi inspectorul detectiv Hardcastle, un bărbat înalt cu un chip imperturbabil şi cu sprâncene expresive, semănând cu un zeu, ca să vadă dacă tot ce se pusese în mişcare se făcea, şi se făcea cum trebuie. Aruncă o ultimă privire asupra cadavrului, schimbă câteva cuvinte scurte cu medicul, apoi se îndreptă spre sufrageria în care trei persoane stăteau în faţa unor ceşti de ceai goale. Domnişoara Pebmarsh, Colin Lamb şi o fată înaltă cu părul castaniu, cârlionţat şi nişte ochi mari şi înspăimântaţi. „Foarte drăguţă”, remarcă inspectorul aşa, în paranteză. Se prezentă domnişoarei Pebmarsh.

— Inspectorul detectiv Hardcastle.

Ştia câte ceva despre domnişoara Pebmarsh deşi, din punct de vedere profesional, paşii nu li se încrucişaseră niciodată. Dar o văzuse pe acolo, şi ştia că fusese profesoară şi că avea o slujbă legată de predarea sistemului Braille la Aaronberg Institute pentru copiii handicapaţi. Părea extrem de puţin probabil ca un bărbat să fie găsit ucis în casa ei ordonată şi austeră, dar improbabilitatea era o stare pe care o întâlneai mai des decât ai fi fost dispus să crezi.

— E un lucru teribil ceea ce s-a întâmplat, domnişoară Pebmarsh, spuse el. Mă tem că a fost un mare şoc pentru dumneavoastră. Va trebui să obţin de la dumneavoastră toţi o declaraţie clară referitoare la ce s-a întâmplat exact. Am

înţeles că domnişoara… Se uită rapid pe carnetul pe care i-l înmânase ofiţerul de poliţie, Sheila Webb a fost cea care, de fapt, a descoperit cadavrul. Dacă-mi permiteţi să folosesc bucătăria dumneavoastră, domnişoară Pebmarsh, am s-o rog pe domnişoara Webb să mă însoţească acolo ca să putem discuta în linişte.

Deschise uşa dintre sufragerie şi bucătărie şi aşteptă până când fata trecu dincolo. Un tânăr detectiv în civil se stabilise deja în bucătărie, scriind discret la o măsuţă.

— Scaunul ăsta pare confortabil, spuse Hardcastle trăgând o versiune modernă a unui scaun Windsor.

Sheila Webb se aşează nervoasă, uitându-se la el cu ochii larg deschişi şi înspăimântaţi.

Hardcastle fu cât pe ce să spună „N-am să te mănânc draga mea”, dar se abţinu şi, în loc de asta, spuse:

— N-ai de ce să fii speriată. Nu vrem decât o imagine clară. Deci, te numeşti Sheila Webb. Adresa?

— Palmerston Road 14, dincolo de uzina de gaz.

— Da, desigur. Şi ai serviciu?

— Da. Sunt stenodactilografa… Lucrez la biroul de secretariat al domnişoarei Martindale.

— Biroul de Secretariat şi Dactilografie Cavendish, ăsta-i numele complet, nu?

— Aşa este.

— Şi de când lucrezi acolo?

— Cam de un an. De fapt, de zece luni.

— Înţeleg. Şi acum spune-mi cu cuvintele dumitale cum ai ajuns să fii azi în Wilbraham Crescent 19.

— Păi, s-a întâmplat aşa. Sheila Webb vorbea acum cu mai multă încredere. Această domnişoară Pebmarsh a sunat la birou şi a cerut ca la ora trei să fie aici o stenografă. Aşa că atunci când m-am întors de la masă domnişoara Martindale mi-a spus să vin aici.

— Asta era procedeul, nu-i aşa? Adică… Dumneata erai următoarea pe listă… Sau cum se aranjează treburile astea?

— Nu chiar. Domnişoara Pebmarsh mă ceruse pe mine în mod special.
— Domnişoara Pebmarsh te ceruse pe dumneata în mod special. Sprâncenele lui Hardoastle înregistrară acest aspect. Înţeleg… Pentru că mai lucraseşi pentru ea?
— Dar nu mai lucrasem, spuse repede Sheila.
— Nu? Eşti absolut sigură?
— Categoric. Adică, nu e genul de persoană pe care s-o uiţi. Tocmai asta e atât de ciudat.
— Chiar aşa. Ei bine, n-o să intrăm în asta acum. Când ai ajuns aici?
— Trebuie să fi fost chiar înainte de trei pentru că ceasul cu cuc… Se opri brusc. Ochii i se lărgiră. Ce ciudat! Foarte ciudat! La vremea respectivă nici n-am observat.
— Ce n-ai observat, domnişoară Webb?
— Vai… Ceasurile.
— Ce-i cu ceasurile?
— Ceasul cu cuc a bătut corect ora trei, dar celelalte erau cam cu o oră mai înainte. Foarte ciudat!
— Bine-nţeles că e foarte ciudat, aprobă inspectorul. Acum, când ai observat prima dată cadavrul?
— Abia după ce m-am dus în spatele canapelei. Şi acolo… Era… El. A fost cumplit, da, cumplit…
— Cumplit, de acord. Ai recunoscut bărbatul? Era cineva pe care îl mai văzuseşi?
— Nu.
— Eşti absolut sigură? S-ar fi putut să arate altfel decât arăta de obicei, să ştii. Gândeşte-te bine. Eşti sigură că era cineva complet necunoscut?
— Foarte sigură.
— Perfect. Asta e. Şi ce-ai făcut?
— Ce-am făcut?
— Da.
— Păi… Nimic… Absolut nimic. Nu puteam.
— Înţeleg. Nu l-ai atins deloc?

— Ba da, l-am atins. Ca să văd dacă… Adică… Doar să văd… Dar era… Foarte rece… Şi… Şi aveam sânge pe mână. Era oribil… Gros şi cleios.

Începu să tremure.

— Gata, gata, spune liniştitor Hardcastle. Acum totul s-a terminat. Nu te mai gândi la sânge. Ce s-a întâmplat mai departe?

— Nu ştiu… Oh, ba da, a venit acasă.

— Domnişoara Pebmarsh, adică?

— Da. Numai că atunci nu ştiam că era domnişoara Pebmarsh. A intrat în casă cu o sacoşă pentru cumpărături.

— Şi dumneata ce-ai spus?

— Nu cred că am spus ceva… Am încercat, dar n-am putut. Simţeam un nod aici. Îşi arătă gâtul.

Inspectorul dădu din cap.

— Şi apoi… Apoi… Ea a spus: „Cine-i acolo?” şi a venit în spatele sofalei şi am crezut… Am crezut că o să… Să calce pe el. Şi am ţipat… Şi o dată ce am început să ţip nu m-am mai putut opri, şi nu ştiu cum am ieşit din cameră şi pe uşa din faţă…

— Ca un liliac din iad, îşi aminti inspectorul descrierea lui Colin.

Sheila Webb se uită la el cu nişte ochi nefericiţi şi înspăimântaţi şi spuse în mod neaşteptat:

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ţi pară rău. Ai povestit foarte bine. Nu trebuie să te mai gândeşti la asta. Oh, încă ceva. De ce te aflai în camera aceea?

— De ce? Părea nedumerită.

— Da. Ai ajuns aici, probabil cu câteva minute mai devreme, şi ai apăsat pe sonerie, presupun. Dar, dacă nu ţi-a răspuns nimeni, de ce ai intrat?

— A, asta era! Pentru că aşa mi-a spus ea.

— Care ea?

— Domnişoara Pebmarsh.

— Dar am înţeles că nu vorbiseşi niciodată cu ea.

— Nu, nu vorbisem. Îi spusese domnişoarei Martindale că trebuia să intru şi să aştept în camera de zi de pe partea dreaptă a holului.

Hardcastle spuse gânditor:

— Aşa deci.

Sheila Webb întrebă timid:

— Asta… Asta-i tot?

— Cred că da. Aş dori să mai aştepţi aici vreo zeci minute, în caz că s-ar mai ivi ceva. După aceea te voi trimite acasă cu maşina poliţiei. Ce-mi poţi spune despre familia dumitale? Ai familie?

— Părinţii mei au murit. Locuiesc cu o mătuşă.

— Cum se numeşte?

— Doamna Lawton.

Inspectorul se ridică şi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc foarte mult, domnişoară Webb. Încearcă să te odihneşti bine la noapte. Ai nevoie de asta.

Ea îi zâmbi timid în timp ce trecea în camera de zi.

— Ai grijă de domnişoară Webb, Colin, spuse inspectorul. Şi acum, domnişoară Pebmarsh, pot să vă deranjez să veniţi aici?

Hardcastle întinse pe jumătate mâna s-o călăuzească, dar domnişoara Pebmarsh trecu hotărâtă pe lângă el, verifica un scaun rezemat de perete, îl trase puţin în faţă şi se aşeză.

Hardcastle închise uşa. Înainte să vorbească, domnişoara Pebmarsh rosti brusc:

— Cine-i tânărul acela?

— Se numeşte Colin Lamb.

— Aşa mi-a spus şi el. Dar cine e? De ce a venit aici?

Hardcastle o privi uşor mirat.

— S-a întâmplat să treacă pe stradă când domnişoara Webb a ieşit ţipând din casă. După ce a intrat şi a văzut cu ochii lui că ceea ce spunea fata era adevărat, ne-a sunat şi i-am cerut să se întoarcă aici şi să aştepte.

— I-aţi spus pe nume, Colin.

— Aveţi un spirit de observaţie foarte dezvoltat, domnişoară Pebmarsh… (Observaţie? Nu prea era cuvântul care se cuvenea spus. Şi totuşi niciunul nu se potrivea mai bine). Colin Lamb este un prieten al meu, deşi nu l-am văzut de câtva timp. E biolog marin.

— Oh! Înţeleg.

— Şi-acum, domnişoară Pebmarsh, aş vrea să-mi povestiţi ceva despre afacerea asta destul de surprinzătoare.

— Cu plăcere. Dar sunt foarte puţine de spus.

— Locuiţi aici de câtva timp, dacă nu mă înşel.

— Din 1950. Sunt… Am. Fost. Profesoară de profesie. Când mi s-a spus că nu se mai poate face nimic ca să-mi recapăt vederea şi că în scurt timp voi orbi complet, m-am specializat în Braille şi am învăţat diferite metode de ajutorare a orbilor. Am o slujbă la Aaronberg Institute care se ocupă de copii orbi şi handicapaţi.

— Mulţumesc. Acum despre evenimentele din după-amiaza aceasta. Aşteptaţi pe cineva?

— Nu.

— Vă voi citi descrierea mortului ca să vedem dacă vă sugerează o persoană anume. Înălţimea 1,80 m, vârsta aproximativă şaizeci de ani, brunet spre cărunt, ochi căprui, fără barbă şi mustaţă, slab la faţă, maxilar puternic. Costum gri închis, mâini îngrijite. Ar putea fi funcţionar la bancă, avocat, contabil, sau de o altă profesie, dar nu muncitor. Vă sugerează vreo persoană pe care o cunoaşteţi?

Millicent Pebmarsh se gândi bine înainte de a răspunde.

— Nu pot spune că da. Fireşte, e o descriere foarte generală. S-ar putea potrivi multor oameni. Ar putea fi cineva pe care să-l fi văzut sau cunoscut cu vreo ocazie, dar categoric nu e cineva pe care să-l cunosc bine.

— Şi n-aţi primit de la nimeni în ultimul timp vreo scrisoare în care vi se propunea să primiţi o vizită?

— Categoric nu.

— Foarte bine. Aţi sunat la Cavendish Secretarial Bureau şi aţi cerut o stenografă şi…

Femeia îl întrerupse.

— N-am făcut nimic de genul ăsta.

— N-aţi sunta la Cavendish Secretarial Bureau şi aţi cerut… Hardcastle o privi lung.

— N-am telefon în casă.

— Există o cabină telefonică la colţul străzii.

— Da, desigur. Dar pot să vă asigur, inspectore Hardcastle, că nu-mi trebuia nici o stenografa şi n-am – repet, n-am sunat la acest birou Cavendish pentru nici o astfel de cerere.

— N-aţi cerut-o anume pe domnişoara Sheila Webb?

— N-am mai auzit numele ăsta până acum.

Hardcastle se uita lung la ea, uluit.

— Aţi lăsat uşa de la intrare neîncuiată, sublinie el.

— O fac în mod frecvent pe timpul zilei.

— Ar putea intra oricine.

— Se pare că a şi făcut-o în cazul ăsta, spuse sec domnişoara Pebmarsh.

— Domnişoară Pebmarsh, conform raportului medical, acest om a murit în intervalul de timp cuprins între 1:30 şi 2:45. Unde vă aflaţi în acea perioadă?

Domnişoara Pebmarsh reflectă.

— La 1:30 fie că plecasem sau mă pregăteam să plec de acasă. Aveam de făcut nişte cumpărături.

— Îmi puteţi spune exact unde v-aţi dus?

— Staţi să văd. M-am dus la oficiul poştal, cel de pe Albany Road, am spus un pachet, am cumpărat nişte capse şi ace de siguranţă de la Field şi Wren. Apoi m-am întors aici. Pot să vă spun exact ce oră era. În timp ce intram pe poartă ceasul meu cu cuc a strigat cucu de trei ori. Îl aud din drum.

— Şi cum e cu celelalte ceasuri?

— Poftim?

— Celelalte ceasuri ale dumneavoastră păreau să fie toate cu mai mult de o oră înainte.

— Înainte? Vă referiţi la pendula din colţ?

— Nu numai la ea. Toate celelalte ceasuri din camera de zi arătau aceeaşi oră.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi cu „celelalte ceasuri”, în camera de zi nu există nici un alt ceas.

Capitolul III

Hardcastle căscă ochii.

— Ei, haideţi, domnişoară Pebmarsh! Cum rămâne cu minunatul ceas din porţelan de Dresda de pe poliţa căminului? Şi cu cesuleţul franţuzesc, din bronz aurit? Şi cu ceasul în formă de caleaşcă de argint, şi… Da, cu ceasul cu inscripţia „Rosemary” într-un colţ?

Fu rândul domnişoarei Pebmarsh să fie nedumerită.

— Unul din noi trebuie că e nebun, inspectore. Vă asigur că n-am nici un ceas din porţelan de Dresda, nici, ce spuneţi dumneavoastră, un ceas cu „Rosmary” pe el… Nici un ceas franţuzesc aurit şi… Care era celălalt?

— Caleaşca de argint, răspunse mecanic Hardcastle.

— Nici pe acesta. Dacă nu mă credeţi, puteţi întreba femeia care vine la curăţenie. Se numeşte doamna Curtin.

Inspectorul detectiv Hardcastle era ca picat din cer. Tonul domnişoarei Pebmarsh trăda o convingere absolută. Rămase tăcut câteva clipe, rumegând problema. Apoi se ridică.

— Vă deranjează să mă însoţiţi în cealaltă cameră, domnişoară Pebmarsh?

— Bine-nţeles că nu. Sinceră să fiu, aş vrea să văd şi eu ceasurile astea?

— Să vedeţi? Îi scăpă lui Hardcastle.

— Mai corect spus, să le examinez, dar chiar şi orbii, inspectore, folosesc vorbirea convenţională, deşi nu e valabilă pentru situaţia lor. Când spun că aş vrea să văd ceasurile, mă refer la faptul că aş vrea să le examinez şi să le simt cu degetele mele.

Urmat de domnişoara Pebmarsh, Hardcastle ieşi din bucătărie, traversă holuleţul şi intră în camera de zi. Poliţistul care lua amprentele ridică privirea spre el.

— Aproape am terminat aici, spuse el. Puteţi atinge ce vreţi.

Hardcastle dădu din cap şi ridică micul ceas de voiaj cu inscripţia „Rosemary” într-un colţ. Îl puse în mâinile domnişoarei Pebmarsh. Ea îl pipăi cu atenţie.

— Pare un ceas de voiaj obişnuit, cu carcasă de piele, spuse ea. Nu este al meu, inspectore Hardcastle, şi nu se afla în camera asta când am plecat de acasă la unu şi jumătate. Sunt absolut sigură de ceea ce spun.

— Vă mulţumesc.

Inspectorul i-l luă înapoi. Apoi, cu grijă, luă micul ceas din porţelan de Dresda de pe poliţa căminului.

— Aveţi grijă cu ăsta, e fragil, o atenţionă el punându-i-l în mână.

Millicent Pebmash pipăi delicat micul ceas din porţelan, apoi clătină din cap.

— Trebuie să fie un ceas fermecător, dar nu e al meu. Unde spuneţi că era?

— Pe poliţia căminului, în dreapta.

— Acolo trebuia să fie două sfeşnice de porţelan, spuse domnişoara Pebmarsh. De fapt, un sfeşnic cu două braţe.

— Da, e un sfeşnic acolo, dar a fost împins spre capăt.

— Spuneţi că mai există un ceas?

— Încă două.

Hardcastle puse la loc ceasul din porţelan şi i-l dădu pe cel franţuzesc, aurit. Ea îl pipăi repede şi i-l înapoie.

— Nu. Nici ăsta nu-i al meu.

I-l dădu şi pe cel din argint, dar nici acesta nu fu recunoscut.

— Singurele ceasuri din camera asta sunt pendula de acolo din colţ, lângă fereastră…

— Foarte corect.

— Şi un ceas cu cuc pe perete, lângă uşă.

Inspectorul Hardcastle nu prea ştia ce să mai spună. Se uită cercetător la femeia din faţa lui, sigur fiind că ea, la

rândul ei, nu-l putea cerceta. Pe fruntea ei, nedumerirea săpase o uşoară cută. Femeia spuse răspicat:

— Nu pot să înţeleg. Pur şi simplu nu pot să înţeleg.

Întinse o mână şi, dovedind o bună cunoaştere a locului în care se afla în cameră, se aşează. Hardcastle se uită la poliţistul care luase amprentele şi care acum stătea lângă uşă.

— Ai verificat ceasurile astea? Întrebă el.

— Am verificat tot, domnule. Pe ceasul aurit nu-i nici o amprentă, dar nici nu putea fi. Suprafaţa nu prinde. Acelaşi lucru e valabil şi pentru cel de porţelan. Dar nici pe cel de voiaj şi nici pe cel de argint nu sunt deloc amprente, lucru puţin nefiresc, căci ar fi trebuit să fie amprente. Apropo, niciunul nu-i stricat şi toate arată aceeaşi oră – patru şi treisprezece minute.

— Şi despre restul camerei?

— Există cam trei sau patru forme diferite de amprente, toate de femeie, aş spune. Conţinutul buzunarelor e pe masă.

Hardcastle se duse. Spre masă şi se uită la cele câteva obiecte de pe ea. Un portofel cu şapte bancnote de zece lire, ceva mărunţiş, o batistă de mătase fără monogramă, o cutiuţă cu pastile pentru digestie şi o carte de vizită. Hardcastle se aplecă şi se uită la ea.

Dl. R. H. Curry Metropolis and Provincial Insurance Co. Ltd. Denvers Street 7 Londra, W2.

Hardcastle se întoarse la sofaua pe care stătea domnişoara Pebmarsh.

— Aşteptaţi cumva vizita de la compania de asigurări?

— Companie de asigurări? Nu, categoric nu.

— Metropolis and Provincial Insurance Coompany”.

Domnişoara Pebmarsh clătină din cap.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Nu aveaţi de gând să faceţi vreo asigurare?

— Nu. Am asigurare pentru foc şi furt la Jove Insurance Company, care are filiala aici. Nu mă interesează o

asigurare personală, pentru că n-am familie şi nici rude apropiate aşa că nu văd cine ar beneficia de ea.

— Înţeleg. Numele de Curry vă spune ceva? Domnul R. H. Curry?

O urmărea cu atenţie. Nu văzu nici o reacţie pe chipul ei.

— Curry… Clătină din cap. Nu-i un nume prea des întâlnit, nu-i aşa? Nu, nu cred că am mai auzit numele, sau că am cunoscut pe cineva cu acest nume. Ăsta e numele bărbatului care a murit?

— Posibil.

Domnişoara Pebmash ezită o clipă, apoi spuse:

— Aţi vrea să… Să. Ating.

Hardcastle se grăbi să-i răspundă.

— Nu v-ar deranja, domnişoară Pebmarsh? Nu vă cer prea mult? Nu mă prea pricep în problemele astea, dar îmi închipui că degetele dumneavoastră v-ar spune mai mult decât dacă vi l-aş descrie.

— Exact. Recunosc, nu-i un lucru plăcut, dar doresc să-l fac dacă în felul acesta vă pot ajuta.

— Mulţumesc, domnişoară Pebmarsh. Daţi-mi voie să vă conduc…

O duse după sofa, îi indică unde să îngenuncheze, apoi îi îndrumă cu blândeţe mâna spre faţa mortului. Domnişoara Pebmarsh era foarte calmă, netrădând vreo emoţie. Degetele ei atinseră părul, urechile, întârziind o clipă în spatele urechii stângi, urmăriră linia nasului, a gurii şi a bărbiei. Apoi clătină din cap şi se ridică.

— Am o idee foarte clară despre cum arată, dar sunt absolut convinsă că nu e o persoană pe care s-o fi cunoscut sau întâlnit.

Poliţistul cu amprentele îşi adunase trusa şi ieşise. Acum îşi băgă din nou capul pe uşă.

— Au venit după el, spuse indicând cadavrul. Pot să-l ia?

— Da, răspunse Hardcastle. Domnişoară Pebmarsh, vreţi să veniţi să vă aşezaţi aici?

O conduse spre un scaun din colţ. În cameră intrară doi bărbaţi care, rapid şi profesionist, luară cadavrul celui ce fusese domnul Curry. Hardcastle ieşi până la poartă, apoi se întoarse în camera de zi. Se aşează lângă domnişoara Pebmarsh.

— E o afacere absolut neobişnuită, domnişoară Pebmarsh. Am să reiau punctele principale, să vedem dacă am înţeles corect. Corectaţi-mă dacă greşesc. Nu aşteptaţi pe nimeni azi, n-aţi făcut nici o cerere de asigurare de vreun fel, şi n-aţi primit nici o scrisoare de la nimeni precum că veţi fi vizitată azi de un reprezentant al vreunei companii de asigurări. E corect?

— Foarte corect.

— Nu aţi avut nevoie de o stenografă sau de o stenodactilografă şi nu aţi sunat la Biroul Cavendish cerând să se prezinte una aici, la ora trei.

— Şi asta e corect.

— Când aţi plecat de acasă, în jur de unu şi jumătate, în camera asta existau numai două ceasuri, ceasul cu cuc şi pendula. Atât.

— Dacă e să fiu absolut corectă, n-aş putea jura privitor la acest aspect. Lipsindu-mi vederea, n-aş putea observa prezenţa sau absenţa unui lucru neobişnuit din această cameră. Cu alte cuvinte, ultima dată când am ştiut cu precizie ce se găseşte în această cameră a fost azi dimineaţă, devreme, când am şters praful. Atunci totul era la locul lui. De regulă mă ocup singură de camera asta, pentru că femeile care vin la curăţenie s-ar putea să nu umble cu grijă cu bibelourile sau alte piese de ornament.

— Aţi lipsit toată dimineaţa de acasă?

— Da. La zece m-am dus ca de obicei la Aaronberg Institute, unde am ore până la douăsprezece şi un sfert. M-am întors aici în jur de unu fără un sfert, mi-am pregătit în bucătărie o omletă şi un ceai, şi am ieşit din nou, cum v-am spus, la unu şi jumătate. Apropo, am mâncat în bucătărie, şi n-am intrat în această cameră.

— Înţeleg, spuse Harcastle. Cum sunteţi absolut sigură că azi dimineaţă la zece nu era nici un ceas în plus aici, e posibil să fi fost introduse la orice oră după aceea în cursul dimineţii.

— În privinţa asta ar trebui s-o întrebaţi pe femeia care face curăţenie, doamna Curtin. De regulă vine aici în jur de zece şi pleacă pe la douăsprezece. Locuieşte în Dipper Street 17.

— Mulţumesc, domnişoară Pebmarsh. Am ajuns acum la următoarele aspecte, şi legat de ele aş vrea să-mi daţi vreo idee sau vreo sugestie. La o anumită oră, azi, au fost aduse aici patru ceasuri. Limbile tuturor celor patru ceasuri sunt puse la patru şi treisprezece minute. Vă sugerează ceva ora asta?

— Patru şi treisprezece minute. Domnişoara Pebmarsh, clătină din cap. Absolut nimic.

— Să trecem de la ceasuri la mort. Pare puţin probabil ca femeia care vă face curăţenie să-l fi lăsat să intre în casă, afară doar dacă el nu i-a spus că îl aşteptaţi, dar asta o putem afla de la ea. E de presupus că omul a venit aici să discute cu dumneavoastră fie într-o problemă de afaceri, fie în una personală. Între unu şi jumătate şi trei fără un sfert a fost înjunghiat şi ucis. Chiar dacă avea legătură cu asigurările, dumneavoastră spuneţi că nu aşteptaţi pe nimeni. Uşa era descuiată, aşa că a putut intra şi a rămas să vă aştepte… Dar de ce?

— Toată povestea e o aiureală, spuse domnişoara Pebmarsh pierzându-şi răbdarea. Aşadar dumneavoastră credeţi că acest… Cum îl cheamă… Curry a adus cu el ceasurile astea?

— Nu se vede nicăieri vreo cutie. Cu greu ar fi putut aduce patru ceasuri în buzunare. Şi-acum, domnişoară Pebmarsh, vă rog să vă gândiţi cu atenţie. Există vreo asociaţie pe care aţi putea-o face în legătură cu aceste ceasuri, sau dacă nu cu ceasurile, cu ora 4:13? Patru şi treizeci minute?

Femeia clătina din cap.

— Tot încerc să-mi spun că e opera unui nebun sau a cuiva care a greşit casa. Dar nici chiar asta nu explică nimic. Nu, inspectore, nu vă pot ajuta.

Un poliţist tânăr băgă capul pe uşă. Hardcastle ieşi în hol şi amândoi se duseră către poartă. Hardcastle şi poliţistul discutară câteva clipe.

— Acum poţi s-o duci pe tânără acasă, spuse Hardcastle. Adresa e Palmerston Road 14.

Se întoarse în sufragerie. Prin uşa dinspre bucătărie, rămasă deschisă, o auzea pe domnişoara Pebmarsh trebăluind la chiuvetă. Se duse în pragul uşii.

— Am să iau cu mine ceasurile astea, domnişoară Pebmarsh. Vă las o chitanţă pentru ele.

— Luaţi-le fără nici o problemă, inspectore, nu-mi aparţin…

Hardcastle se întoarse către Sheila Webb.

— Poţi merge acasă acum, domnişoară Webb. Te va duce maşina poliţiei.

Sheila şi Colin se ridicară.

— Urc-o, te rog, în maşină, Colin, spuse Hardcastle şi se aşeză la masă ca să scrie chitanţa.

Colin şi Sheila ieşiră şi o luară pe alee. Sheila se opri brusc.

— Mănuşile… Mi le-am uitat…

— Ţi le aduc eu.

— Nu ştiu precis, unde le-am pus. Nu mă mai deranjează acum… Acum că l-au luat de acolo.

Fugi înapoi şi reveni lângă el în câteva clipe.

— Îmi pare rău că am fost atât de proastă… Înainte.

— Oricine ar fi fost, răspunse Colin.

În timp ce Sheila urca în maşină, apăru şi Hardcastle. Apoi, pe când maşina se îndepărtă, se întoarse spre tânărul poliţist.

— Vreau să fie împachetate cu grijă ceasurile din camera de zi – toate, în afară de ceasul cu cuc şi de pendulă.

Îi mai dădu câteva instrucţiuni, apoi se întoarse spre prietenul său.

— Mă duc să mă-distrez. Vii cu mine?

— Îmi convine, răspunse Colin.

Capitolul IV

— Unde mergem? L-am întrebat pe Dick Hardcastle.

El i se adresă şoferului.

— Biroul de Secretariat Cavendish. E pe Palace Street, către Esplanade, pe dreapta.

Maşina porni. Între timp se adunase o mică mulţime, cascând ochii cu interes. Pisica portocalie mai stătea încă în poarta Vilei Diana. Nu-şi mai spăla faţâ, ci stătea foarte dreaptă, lingându-şi alene coada şi privind peste capetele mulţimii cu acel dispreţ total faţă de rasa umană care este prerogativa specială a pisicilor şi cămilelor.

— Biroul de secretariat şi apoi femeia cu curăţenia, în ordinea asta, pentru că deja e târziu, spuse Hardcastle uitându-se la ceas. E trecut de patru. Apoi adăugă: Frumuşică fată, nu?

— Foarte, am răspuns.

Îmi aruncă o privire amuzată.

— Dar mi-a înşirat o poveste cam fantezistă. Cu cât se verifică mai repede, cu atât mai bine.

— Doar nu crezi că ea…

Mi-o reteză scurt.

— Întotdeauna mă interesează oamenii care descoperă cadavre.

— Dar fata asta era înnebunită de frică! De-ai fi auzit-o cum urla…

Îmi mai aruncă o privire ghiduşă şi repetă că era o fată foarte frumuşică.

— Şi cum de-ai ajuns tu să hoinăreşti prin Wilbraham Crescent, Colin? Admirai străvechea noastră arhitectură victoriană? Sau aveai un scop?

— Aveam un scop. Căutam numărul 61. Şi nu l-am găsit. E posibil să nu existe?

— Ba există. Numerele merg până la… 88, parcă.

— Dar, ascultă Dick, când am ajuns la numărul 28, Wilbraham Crescent se termina.

— Asta îi brambureşte mereu pe străini. Dacă o luai la dreapta pe Albany Road şi apoi o coteai iar la dreapta, ajungeai în cealaltă jumătate a lui Wilbraham Crescent, înţelegi, e construit spate-n spate. Grădinile dau una-n alta în spate.

— Înţeleg, am spus după ce mi-a explicat pe larg această ciudăţenie geografică. Ca piaţetele şi grădinile alea din Londra. Inslow Square, nu-i aşa? Sau Cadogon. În tot cazul, există 61. Ai idee cine locuieşte acolo?

— 61? Să văd… Da, trebuie să fie Bland, constructorul.

— Vai, asta-i rău!

— Nu vrei un constructor?

— Nu, nu-mi trebuie deloc un constructor. Auzi, dar poate că s-a mutat aici de curând?

— Bland s-a născut aici, cred. E localnic şi de ani de zile se ocupă de construcţii.

— Deprimant.

— E un constructor foarte prost, spuse încurajator Hardcastle. Foloseşte materiale slăbuţe. Ridică genul de case care arată cât de cât bine până ajungi să trăieşti în ele, apoi se dărâmă peste tine sau îţi dau tot timpul de lucru. Uneori e cam pe muchia legii. Dar îl duce capul, reuşeşte s-o scoată la capăt.

— Nu are rost să mă tentezi, Dick. Omul pe care-l vreau eu e aprroape cu certitudine un stâlp de corectitudine.

— Bland a moştenit o grămadă de bani cam acum un an… Sau mai de grabă, nevastă-sa. E canadiancă, a venit aici în timpul războiului şi l-a cunoscut pe Bland. Familia ei s-a opus ca ea să se mărite cu el, şi când a făcut-o, a cam tăiat-o de la porţie. Apoi, anul trecut, a murit unchiul ei, al cărui unic fiu fusese omorât în război, şi cum doamna Bland e singura care a mai rămas din familie, toţi banii lui i-au

revenit ei. Asta l-a salvat la ţanc pe Bland care era în pragul falimentului.

— Se pare că ştii multe despre domnul Bland.

— Ei bine, vezi tu, Garda Financiară întotdeauna ciuleşte urechile când un om se îmbogăţeşte peste noapte. Se întreabă dacă nu cumva e vorba de vreun mişmaş sau ceva, şi verifică. Am verificat şi am găsit totul în regulă.

— În tot cazul, nu mă interesează un om care s-a îmbogăţit subit. Nu-i genul de afacere pe care o caut.

— Nu? Ai avut-o pe aia, nu-i aşa?

Am dat din cap.

— Şi ai terminat cu ea? Sau… N-ai terminat?

— E o poveste cam lungă, m-am eschivat. Luăm cina împreună cum era plănuit, sau afacerea asta a contramandat totul?

— Nu, cina e cină. Primul lucru pe care trebuie să-l fac deocamdată e să pun maşinăria în funcţiune. Vrem să aflăm totul despre domnul Curry. O dată ce ştim cine e şi ce învârte, ne vom putea face o idee cine a vrut să-l lichideze. Se uită pe geam. Am ajuns.

Biroul de Secretariat şi Dactilografie Cavendish era situat pe principala stradă comercială, numită destul de pompos Palace Street. Ca multe alte firme din zonă, se afla într-o casă în stil victorian.

Hardcastle şi cu mine am urcat cele patru trepte, am trecut prin uşa principală pe care am găsit-o deschisă şi, urmând îndemnul unei plăcuţe de pe o uşă din dreapta „Vă rugăm să intraţi”, am intrat. Era o încăpere măricică, în care trei tinere dactilografiau de zor. Două continuară să dactilografieze, necatadixind să ne acorde vreo atenţie. A treia, care dactilografia la masa pe care se afla telefonul şi care era situată exact vizavi de uşă, se opri din lucru şi ne privi întrebătoare. Părea să sugă o bomboană. După ce o aşează în gură într-o poziţie convenabilă, ne întrebă pe un ton înfundat, dovadă că nu stătea prea bine cu polipii:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Domnişoara Martindale? Spuse Hardcastle.

— Cred că în momentul de faţă vorbeşte la telefon… În acel moment se auzi un declic şi fata ridică receptorul, apăsă pe un buton şi spuse: Doi domni vor să discute cu dumneavoastră, domnişoară Martindale. Se uită la noi şi întrebă: îmi puteţi spune numele dumneavoastră, vă rog?

— Hardcastle, spuse Dick.

— Domnul Harscastle, domnişoară Martindale. Închise telefonul şi se ridică. Vă rog să mă urmaţi, spuse, îndreptându-se spre o uşă pe care, pe o plăcuţă de alamă, stătea scris DOMNIŞOARA MARTINDALE. Deschise uşa, se lipi de ea ca să ne facă loc să trecem, spuse: „Domnul Hardcastle”, şi o închise în urma noastră.

Domnişoara Martindale stătea în spatele unui birou uriaş. Era o femeie cu o înfăţişare energică, un păr de un roşcat deschis, pieptănat într-o coafură înaltă, şi o privire vioaie. Să fi avut în jur de patruzeci de ani.

Se uită pe rând la noi.

— Domnul Hardcastle?

Dick scoase una din cărţile lui de vizită oficiale şi i-o întinse. Eu m-am eschivat retrăgându-mă spre un scaun de lângă uşă.

Sprâncenele gălbuie ale domnişoarei Martindale se înălţară a mirare şi, întrucâtva, a neplăcere.

— Inspectorul detectiv Hardcastle? Cu ce vă pot ajuta, inspectore?

— Am venit să vă cer o mică informaţie, domnişoară Martindale. Cred că sunteţi în măsură să mă ajutaţi.

După tonul lui, am intuit că Dick intenţiona s-o ia prin învăluire, exercitându-şi farmecul. Personal, mă cam îndoiam că domnişoara Martindale ar fi sensibilă la farmec. Era genul de femeie pe care francezii îl etichetează atât de sugestiv la femme formidable.

Eu studiam spaţiul înconjurător. Pe peretele de lângă biroul domnişoarei Martindale atârna o colecţie de fotografii cu autografe. Am recunoscut-o pe cea a doamnei

Ariadne Oliver, scriitoarea de romane poliţiste, pe care o cunoşteam şi eu cât de cât. A, dumitale sinceră, Ariadne Oliver. Al dumitale recunoscător, Garry Gregson, împodobea fotografia altui autor de romane din „seria neagră”, mort cu vreo şaisprezece ani în urmă. Veşnic a dumitale, Miriam, împodobea fotografia lui Miriam Hogg, o scriitoare specializată în romane de dragoste. Sexul era reprezentat de fotografia unui chelios cu aspect timid, semnat mărunţel, Cu recunoştinţă, Armand Levine. Trofeele aveau un aer de uniformitate. Aproape toţi bărbaţii ţineau în mână pipe şi purtau costume de tweed, iar femeile arătau serioase şi gata să se sufoce în blănuri.

În timp ce ochii îmi hoinăreau pe pereţi, Hardcastle îşi derula întrebările.

— Aveţi o angajată Sheila Webb, dacă nu mă înşel?

— Corect. Mă tem că în momentul de faţă nu-i aici… Cel puţin… Apăsă pe butonul interfonului şi vorbi cu biroul celălalt.

— Edna, s-a întors Sheila Webb?

— Nu, domnişoară Martindale, încă nu.

Domnişoara Martindale închise.

— A plecat la un client puţin după prânz, explică ea. Mă gândeam că la ora asta s-o fi întors. E posibil ca de acolo să se fi dus la Curlew Hotel, unde avea o altă programare pentru ora cinci.

— Înţeleg, spuse Hardcastle. Îmi puteţi spune câte ceva despre domnişoara Sheila Webb?

— Prea multe nu vă pot spune. Este aici de… Să văd, da, de aproape un an. Munca ei s-a dovedit foarte satisfăcătoare.

— Ştiţi unde a lucrat înainte să vină la dumneavoastră?

— Dacă doriţi neapărat să ştiţi asta, cred că pot afla, inspectore. Trebuie să avem pe aici pe undeva dosarul ei cu referinţe. Din cât ţin eu minte, aşa, pe loc, mai înainte a lucrat la Londra şi patronii de acolo i-au dat nişte referinţe

deosebit de bune. Cred, dar nu sunt sigură, că a lucrat la o firmă de afaceri, posibil o agenţie imobiliară.
— Spuneţi că lucrează bine?
— Absolut corespunzător, răspunse domnişoara Martindale, care era clar că nu era darnică privitor la laude.
— Nu-i o profesionistă de primă clasă?
— Nu, n-aş spune asta. Are o viteză de scris peste medie şi e destul de bine crescută. Este o dactilografă atentă, nu face greşeli.
— În afară de relaţiile de serviciu, o cunoaşteţi ca persoană?
— Nu. Cred că locuieşte cu o mătuşă. Aici, domnişoara Martindale deveni uşor nerăbdătoare. Pot să vă întreb de ce îmi puneţi toate aceste întrebări, inspectore Hardcastle? A intrat fata asta în vreun bucluc?
— N-aş spune chiar asta, domnişoară Martindale. Cunoaşteţi o anume domnişoară Pebmarsh?
— Pebmarsh, repetă domnişoara Martindale încreţindu-şi sprâncenele gălbuie. Acum când… Oh, desigur. La domnişoara Pebmarsh s-a dus Sheila în după-amiaza asta. Programarea era pentru ora trei.
— Cum s-a făcut programarea?
— Prin telefon. Domnişoara Pebmarsh a sunat şi a spus că are nevoie de o stenodactilografă şi că ar vrea să i-o trimitem pe domnişoara Webb.
— A precizat că o vrea pe Sheila Webb?
— Da.
— La ce oră v-a sunat?
— Am răspuns eu direct. Asta înseamnă că era în timpul pauzei de masă, care durează o oră. Aş spune fără să greşesc prea mult că era cam pe la două fără zece. În tot cazul, înainte de două. Ah, da, văd că mi-am notat în carnet. A fost fix la 1:49.
— Aţi vorbit personal cu domnişoara Pebmarsh? Adică, era chiar ea la telefon?

Domnişoara Martindale păru puţin mirată.

— Presupun că da.

— Dar nu i-aţi recunoscut vocea? Nu o cunoaşteţi personal?

— Nu, nu o cunosc. Mi-a spus că o cheamă Millicent Pebmarsh, mi-a dat adresa – un număr în Wilbraham Crescent. Apoi, cum am spus, a cerut ca Sheila Webb, dacă e liberă, să vină la ea la ora trei.

Era o declaraţie limpede, hotărâtă. M-am gândit că domnişoara Martindale ar fi un martor excelent.

— Vreţi să fiţi amabil să-mi spuneţi despre ce e vorba? Întrebă uşor nerăbdătoare domnişoara Martindale.

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, domnişoară Martindale, domnişoara Pebmarsh neagă că ar fi dat un astfel de telefon.

Domnişoara Martindale făcu ochii mari.

— Nu, zău! Extraordinar!

— Pe de altă parte, dumneavoastră susţineţi că aţi primit un asemenea telefon, dar nu puteţi spune în mod, categoric că la telefon era domnişoara Pebmarsh.

— Nu, fireşte că nu pot spune categoric. Nu o cunosc pe femeia asta. Dar nu văd care e interesul să faci un lucru ca ăsta. A fost cumva o farsă?

— Ceva mai mult, spuse Hardcastle. A dat vreun motiv această domnişoară Pebmarsh sau cine o fi fost de ce o voia anume pe domnişoara Sheila Webb?

Domnişoara Martindale reflectă o clipă.

— Cred că a spus că Sheila Webb mai lucrase pentru ea.

— Şi aşa e?

— Sheila mi-a spus că nu-şi amintea să fi lucrat vreodată pentru domnişoara Pebmash. Dar asta nu e ceva foarte grăitor, inspectore. În definitiv, fetele se duc în atâtea locuri, la atâtea persoane, încât ar fi imposibil să-şi amintească dacă au lucrat într-un anumit loc cu nu ştiu câte luni în urmă. Sheila n-a fost prea categorică în acest sens. A spus doar că nu-şi amintea să fi fost acolo. Dar, serios,

inspectore, chiar dacă toată povestea asta a fost o farsă, nu văd de ce vă interesează pe dumneavoastră?

— La astă vreau să ajung. Când domnişoara Webb a ajuns în Wilbraham Crescent 19, a intrat în casă, mai precis în camera de zi. Mi-a spus că acestea erau instrucţiunile pe care le primise. De acord?

— Foarte corect, spuse domnişoara Martindale. Domnişoara Pebmarsh mi-a spus că s-ar putea să ajungă acasă puţin mai târziu şi că Sheila trebuia să intre şi s-o aştepte.

— Când domnişoara Webb a intrat în sufragerie, a dat peste un mort zăcând pe podea.

Domnişoara Martindale se holbă la el. O clipă, nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt, apoi rosti cu greu:

— Aţi spus un mort, inspectore?

— Un bărbat ucis. De fapt, înjunghiat.

— Vai de mine, vai de mine! Fata trebuie să fie tare tulburată. Părea genul de eufemism caracteristic domnişoarei Martindale.

— Vă spun ceva numele de Curry, domnişoară Martindale? Domnul R. H. Curry?

— Nu cred, nu.

— De la Metropolis and Provincial Insurance Company?

Domnişoara Martindale continuă să clatine din cap.

— Îmi înţelegeţi dilema, spuse Hardcastle. Dumneavoastră spuneţi că domnişoara Pebmarsh v-a dat telefon şi a cerut ca Sheila Webb să meargă acasă la ea, la ora trei. Domnişoara Pebmarsh neagă că a făcut aşa ceva. Sheila Webb ajunge acolo şi găseşte un mort. Aşteptă optimist.

Dar domnişoara Martindale se uita prostită la el.

— Totul îmi pare de domeniul fantasticului, spuse ea dezaprobator.

Dick Hardcastle oftă şi se ridică.

— Drăguţ loc aveţi aici, spuse el politicos. Sunteţi de câtva timp în afaceri, nu-i aşa?

— De cincisprezece ani. Ne-am descurcat extrem de bine. Am pornit la scară mică, apoi ne-am extins într-atât încât abia mai puteam face faţă cererilor. Am acum opt angajate care au tot timpul de lucru.

— Văd că vă ocupaţi mult de literatură.

Hardcastle se uită la fotografiile de pe perete.

— Da, dintr-un început m-am specializat în scrisori. Fusesem mulţi ani secretara unui bine cunoscut autor de romane poliţiste, domnule Garry Gregson. De fapt, biroul ăsta l-am înfiinţat cu ajutorul unei moşteniri de la el. Cunoşteam o mulţime de colegi ai lui, scriitori, şi ei m-au recomandat. Cunoştinţele mele privind exigenţele scriitorilor s-au dovedit de folos. Ofer un serviciu foarte util în ceea ce priveşte muncă de cercetare necesară – date şi citate, aspecte legale ale anchetelor şi procedura poliţiei, detalii referitoare la otrăvuri. Tot felul de lucruri de acest gen. Apoi nume străine şi adrese şi restaurante pentru cei care plasează acţiunea romanului în străinătate. Pe vremuri, oamenilor nu le prea păsa de precizie, dar în ziua de azi cititorii sunt foarte exigenţi.

Domnişoara Martindale se opri. Hardcastle spuse politicos:

— Sunt convins că aveţi pentru ce să vă felicitaţi.

Se îndreptă către uşă. Am deschis-o înainte lui.

În biroul exterior, cele trei fete se pregăteau de plecare. Maşinile de scris fuseseră închise sub capacele lor. Recepţionera Edna stătea amărâtă ţinând într-o mână un toc cui iar în cealaltă pantoful din care se rupsese.

— Îi am doar de o lună, se văita ea. Şi au fost foarte scumpi. Şi numai din cauza nenorocitului ăla de grătar de lângă cofetăria din colţ de aici! Mi-am prins tocul în el şi s-a dus! Nici n-am mai putut să mai merg, a trebuit să-mi scot pantofii şi mai aveam şi două cornuri în mână, şi cum am să ajung acasă sau la autobuz nici nu ştiu.

În clipa aceea Edna recepţionă prezenţa noastră şi ascunse repede pantoful dătător de bătaie de cap,

aruncându-i domnişoarei Martindale o privire neliniştită, din care am ghicit că domnişoara Martindale nu era genul de femeie care aprecia tocurile cui. Ea personal purta pantofi de piele fără toc.

— Vă mulţumesc, domnişoara Martindale, spuse Hardcastle. Îmi pare rău că v-am răpit atât de mult timp. Dacă se întâmplă să vă aduceţi aminte de ceva…

— Se înţelege de la sine, i-o reteză cu destulă bruscheţe domnişoara Martindale.

În timp ce ne suiam în maşină, am spus.

— Aşadar, în ciuda suspiciunilor tale, povestea Sheilei Webb se dovedeşte cât se poate de adevărată.

— Bine, bine. Ai învins.

Capitolul V.

— Mami! Strigă Ernie Curtin, întrerupându-şi pentru o clipă bâzâitul şi bârâitul cu care însoţea mişcările unei rachete mici de metal pe pervazul ferestrei, menite să imite lansarea unei nave spaţiale spre Venus. Mami, n-o să-ţi vină să crezi!

Doamna Curtin, o femeie cu o faţă aspră, îşi văzu mai departe de spălatul vaselor şi nu răspunse.

— Mami, o maşină de poliţie s-a oprit în faţa casei noastre.

— Termină cu minciunile, Ernie, spuse doamna Curtin aşezând la uscat ceştile şi farfurioarele. Ştii ce ţi-am spus despre asta.

— Nu mint niciodată, spuse cu demnitate Curtin. Şi chiar e o maşină de poliţie din care ies doi bărbaţi.

Doamna Curtin se răsuci spre odrasla ei.

— Ce-ai mai făcut acum? Întrebă ea. Ne-ai băgat în bucluc, asta ai făcut!

— Ba nu, n-am făcut nimic!

— Trebuie că are legătură cu Alf ăla. Cu el şi cu şleahta lui. Auzi, bandă! Ţi-am spus, şi ţi-a spus şi taică-tu, că bandele nu e respectabile. Se lasă cu belele. Mai întâi ai să fii adus într-un tribunal pentru minori şi pe urmă ai să fii trimis la o

casă de reeducare. Ori eu n-am să îngădui una ca asta, auzi tu?

— Uite-i că vin spre uşa de la intrare, anunţă Ernie.

Doamna Curtin lăsă chiuveta şi veni la fereastră lângă odrasla ei. În acel moment se auzi o bătaie în uşă. Ştergându-şi în grabă mâinile cu prosopul de vase, doamna Curtin ieşi pe coridor şi deschise uşa. Se uită sfidătoare şi îndoită la cei doi bărbaţi din prag.

— Doamna Curtin? Întrebă volubil bărbatul mai înalt.

— Ea, răspunse doamna Curtin.

— Pot să intru o clipă? Sunt inspectorul detectiv Hardcastle.

Doamna Curtin se trase înapoi cam fără voie. Deschise o uşă şi-l invită pe inspector să intre. Era o cămăruţă foarte ordonată şi curată care dădea impresia că numai rar se intra în ea, impresie care era întru totul corectă.

Ernie, împins de la spate de curiozitate, veni pe coridor şi se strecură pe uşă.

— Fiul dumitale? Întrebă inspectorul Hardcastle.

— Da, spuse doamna Curtin şi adăugă bătăioasă: E un copil cuminte, orice aţi spune dumneavoastră.

— Sunt convins că e, spuse politicos inspectorul Hardcastle.

Faţa doamnei Curtis se mai relaxă.

— Am venit să-ţi pun câteva întrebări despre Wilbraham Crescent 19. Am înţeles că lucrezi acolo.

— Nici n-am spus că nu, spuse doamna Curtin, nereuşind încă să se lepede de indispoziţia anterioară.

— Pentru o anume domnişoară Millicent Pebmarsh.

— Da, muncesc pentru domnişoara Pebmarsh. O doamnă foarte cumsecade.

— Oarbă, spuse inspectorul Hardcastle.

— Da, sărmana de ea. Dar nici nu v-ar veni să credeţi cum ştie toate unde e şi cum se mişcă de colo-colo. Iese şi pe stradă şi mai şi traversează. Nu e una din alea care să strâmbe din nas din te miri ce ca altele pe care le ştiu eu.

— Lucrezi acolo dimineaţa?
— Aşa-i. Mă duc cam pe la nouă jumătate, zece, şi plec la doişpe sau când termin. Apoi se repezi: Doar n-o să spuneţi că s-a furat ceva, nu?
— Ba dimpotrivă, spuse inspectorul cu gândul la cele patru ceasuri.
Doamna Curtin se uită buimacă la el.
— Care-i necazul? Întrebă ea.
— Azi după-amiază, în Wilbraham Crescent 19, în camera de zi a fost găsit un bărbat mort.
Doamna Curtin căscă ochii. Ernie Curtin, în plin extaz, deschise gura să spună „Trăsnet!”, dar se gândi că nu era înţelept să atragă atenţia asupra sa, drept care o închise la loc.
— Mort? Întrebă neîncrezătoare. În camera de zi?
— Da. Fusese înjunghiat.
— Adică o crimă?
— Da, crimă.
— Cin' l-a omorât? Întrebă răstit doamna Curtin.
— Mă tem că n-am ajuns chiar atât de departe încă să ştim asta. Ne-am gândit că poate ne-ai putea ajuta.
— Nu ştiu nimic despre crimă, spuse cu hotărâre doamna Curtin.
— Nu, dar s-au ivit câteva probleme. De pildă, s-a prezentat vreun bărbat acolo azi dimineaţă?
— Nu-mi aduc aminte aşa ceva. Azi nu. Ce fel de bărbat era?
— Un bărbat în vârstă, cam la şaizeci de ani, îmbrăcat respectabil într-un costum de culoare închisă. Se poate să se fi prezentat ca agent de asigurări.
— Nu l-aş fi lăsat înăuntru, spuse doamna Curtin. Putea fi el agent de asigurări sau nu ştiu ce vânzător, că tot nu l-aş fi lăsat. Domnişoarei Pebmarsh nu-i plac ăştia care vând pe la uşi, şi nici mie.
— După cartea de vizită găsită asupra lui, numele bărbatului era domnul Curry. Ai auzit vreodată numele

ăsta?
— Curry? Curry? Doamna Curtin clătină din cap. Îmi sună a indian, spuse ea, bănuitoare.
— Oh, nu, nu era indian.
— Cine l-a găsit… Domnişoara Pebmarsh?
— O domnişoară, o stenodactilografă. Se pare că s-a făcut o încurcătură, şi a fost trimisă acolo să lucreze ceva pentru domnişoara Pebmarsh. Ea a descoperit cadavrul. Cam în acelaşi timp s-a întors şi domnişoara Pebmarsh.
Doamna Curtin scoase un oftat adânc.
— Ce chestie, ce chestie! Spuse ea.
— O să te rugăm la un moment dat să te uiţi la cadavrul acestui om şi să ne spui dacă l-ai mai văzut prin Wilbraham Crescent sau dacă s-a mai prezentat vreodată la locuinţa domnişoarei Pebmarsh. Ea afirmă categoric că n-a fost niciodată acolo. Acum aş mai vrea să ştiu câteva mărunţişuri, ca să zic aşa. Îţi poţi aminti pe loc câte ceasuri sunt în camera de zi?
Doamna Curtin nici măcar nu stătu să se gândească.
— Este ceasul ăla mare din perete. Sare şi strigă „cucu”. Nu o dată mi-a sărit inima. Adăugă repede: Nu m-am atins de niciunul din ele. Niciodată n-o fac. Domnişoarei Pebmarsh îi place să le întoarcă şi să le şteargă de praf singură.
— Ceasurile n-au nimic, o linişti inspectorul. Eşti sigură că azi dimineaţă erau numai două ceasuri în camera de zi?
— Bine-nţeles. Care altele puteau să fie?
— Nu era, de pildă, un cesuleţ din argint în formă de caleaşcă sau unul aurit, ăsta era pe poliţa căminului, sau un ceas de porţelan cu floricele pe el, sau un ceas îmbrăcat în piele care avea scris într-un colţ „Rosemary”?
— Bine-nţeles că nu era. Nici vorbă de aşa ceva.
— Dacă ar fi fost, le-ai fi observat?
— Bine-nţeles că da.
— Fiecare din ceasurile astea patru arătau cam cu o oră mai mult decât pendula şi ceasul cu cuc.

— Trebuie că erau străine. Eu şi bătrânul meu am fost o dată într-o excursie cu autocarul în Elveţia şi Italia şi pe acolo erau cu o oră mai înainte. Trebuie să aibă vreo legătură cu Piaţa Comună despre care se face atâta tărăboi. Eu nu mă omor după Piaţa Comună, şi nici domnul Curtin. Anglia e prea bună pentru mine.

Inspectorul Hardcastle refuză să fie atras în politică.

— Îmi poţi spune exact la ce oră ai plecat azi de la domnişoara Pebmarsh?

— La doişpe şi un sfert punct.

— Domnişoara Pebmarsh era atunci acasă?

— Nu, nu se-ntorsese. De obicei se întoarce cam între doişpe şi doişpe jumate, dar asta nu e bătută în cuie.

— Şi când plecase de acasă?

— Înainte să ajung eu acolo, la zece.

— Mulţumesc, doamnă Curtin.

— Treaba aia cu ceasurile pare ciudată, spuse doamna Curtin. Poate domnişoara Pebmarsh a fost la o licitaţie. După cum spuneţi că arătau, par antichităţi.

— Domnişoara Pebmarsh merge des la licitaţii?

— Cam acum patru luni a luat de la o licitaţie un covor din păr de cămilă. Era într-o stare foarte bună. Mi-a spus că a fost foarte ieftin. A mai cumpărat şi nişte draperii de catifea. Au mai trebuit scurtate, dar în rest erau ca noi.

— Dar ea nu cumpără de regulă la licitaţii bibelouri sau tablouri sau porţelanuri sau altele în genul ăsta?

Doamna Curtin clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, nu, dar e greu de spus la licitaţii. Adică, te ia valul. Când ajungi acasă îţi spui: „de ce-oi fi făcut eu asta?” O dată am cumpărat şase borcane cu dulceaţă. Când m-am gândit mai bine, mi-am zis că puteam să le scot mai ieftin. La fel cu ceştile şi farfurioarele. Puteam să le iau mai ieftin miercurea, în piaţă.

Dându-şi seama că, deocamdată, nu mai avea ce afla, inspectorul Hardcastle plecă. Ernie prinse momentul să-şi aducă o contribuţie personală la subiectul în cauză.

— Crimă! Trăsnet! Spuse Ernie.

În mintea lui, cucerirea spaţiului extraterestru fu înlocuită de un subiect absolut pământean şi palpitant.

— Domnişoara Pebmarsh nu putea să-i ia mau', nu-i aşa? Sugeră el cu jind.

— Nu mai vorbi ca un neghiob! Îl mustră mama. Prin minte îi trecu un gând. Mă întreb dacă nu trebuie să îi spun…

— Ce să-i spui, mami?

— Nu te priveşte! Nimic.

Capitolul VI

După ce ne-am ghiftuit cu două fripturi bune, în sânge, udate bine cu bere, Dick Hardcastle oftă satisfăcut, anunţă că se simte mai bine şi spuse:

— La dracu cu agenţii de asigurări morţi, ceasurile fanteziste şi fetele care urlă! Să auzim isprăvile tale, Colin. Credeam să ai terminat-o cu partea asta de lume. Şi când colo, iată-te bântuind pe străzile lăturalnice din Crowdean. N-au deloc nevoie de un biolog în Crowdean, te asigur.

— Nu strâmba din nas la biologia marină, Dick. E un domeniu foarte util. Simpla ei menţionare plictiseşte atât de tare oamenii şi îi face să-i apuce groaza că ai de gând să le vorbeşti despre ea, încât nu mai trebuie să te explici.

— Nici o şansă să te dai de gol, ai?

— Uiţi că sunt biolog marin, am spus cu răceală. Mi-am luat doctoratul în asta la Cambridge. E un domeniu foarte interesant şi am de gând să mă întorc la el într-o bună zi.

— Ştiu la ce ai lucrat, fireşte, spuse Hardcastle. Şi te felicit. Procesul lui Larkin e luna viitoare, nu-i aşa?

— Da.

— E uimitor cum a reuşit să transmită atâta timp marfa în afară. Te-ai fi aşteptat ca cineva să intre la bănuieli.

— Nu, n-am bănuit, să ştii. Când îţi intră în cap că un tip e fără cusur, nu-ţi mai trece prin minte că s-ar putea să nu fie.

— Trebuie că era deştept, comentă Dick.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu cred că era… Cred că a făcut doar ce i s-a spus. A avut acces la documente foarte importante. Le-a scos afară, ei le-au fotografiat şi i le-au înapoiat, şi ele au fost înapoi la locul lor în aceeaşi zi. În privinţa asta, organizarea a fost bună. El şi-a făcut un obicei din a lua masa zilnic în alt loc. Îşi agăţa pardesiul întotdeauna acolo unde se găsea un pardesiu exact la fel, deşi omul care purta celălalt pardesiu nu era întotdeauna acelaşi. Pardesiele erau schimbate, dar cel care le schimba nu vorbea niciodată cu Larkin, iar Larkin nu vorbea niciodată cu el. Ne-ar plăcea să ştim mai multe despre acest mecanism. Totul a fost foarte bine plănuit şi perfect sincronizat. Cineva a avut cap.

— Şi de asta încă mai dai târcoale bazei militare navale de la Portlerbury?

— Da, avem un capăt al firului la Portlerbury, şi-l cunoaştem şi pe cel din Londra. Ştim unde şi când şi cum şi-a primit Larkin plata. Dar există o verigă lipsă. Între cele două capete ale firului există o organizaţie a naibii de bine pusă la punct. Asta-i-partea care ne interesează pentru că aici e creierul de care îţi spuneam. Undeva există un cartier general foarte bun, cu o planificare excelentă, care lasă o urmă fantastic de încâlcită şi derutantă.

— De ce s-a băgat Larkin în treaba asta? Idealism politic? Un eu exacerbat? Sau pur şi simplu bani?

— Nu era deloc idealist, am răspuns. Doar pentru bani, aş spune.

— Nu puteai să-l prinzi mai repede aşa? Cheltuia banii, nu? Nu-i punea sub saltea.

— Oh, nu, azvârlea cu banii în stânga şi-n dreapta. De fapt, am pus mâna pe el puţin mai devreme decât recunoaştem.

Hardcastle dădu înţelegător din cap.

— Înţeleg. L-aţi înhăţat şi apoi l-aţi folosit niţel. Aşa e?

— Mai mult sau mai puţin. Transmisese câteva informaţii foarte valoroase înainte să punem mâna pe el, aşa că l-am lăsat să mai transmită şi altele, aparent la fel de preţioase.

În departamentul de care aparţin, trebuie să ne resemnăm să părem şi proşti din când în când.

— Nu cred că aş râvni la slujba ta, Colin, spuse gânditor Hardcastle.

— Nu e palpitantă cum crede lumea că e. În treacăt fie spus, de regulă e cât se poate de monotonă. Dar dincolo de asta există ceva. În ziua de azi ajungi să crezi că nimic nu e cu adevărat secret. Noi cunoaştem secretele Lor, iar Ei cunosc secretele noastre. Deseori agenţii noştri sunt agenţii Lor, iar agenţii Lor sunt foarte adesea agenţii noştri. Şi în final devine un coşmar ca să mai ştii cine pe cine trage pe sfoară! Uneori cred că fiecare cunoaşte secretele celuilalt şi că ambele părţi intră într-un gen de conspiraţie ca să se prefacă că n-o ştiu.

— Înţeleg ce vrei să spui, rosti gânditor Hardcastle.

Apoi mă privi curios.

— Înţeleg de ce dai târcoale bazei din Portlebury. Dar Crowdean e la mai bine de zece mile de Portlebury.

— Ceea ce mă interesează cu adevărat sunt Crescent-urile.

— Crescent-urile?

— Da, sau altfel spus, lunile, sau luna la plural. Luna nouă, răsăritul lunii şi aşa mai departe. Mi-am început căutarea în Portlebury. E acolo o cârciumă numită Semiluna. Am pierdut mult timp pe treaba asta. Suna ideal. Apoi mai sunt Luna şi Stelele, Răsăritul de Lună, Secera Veselă, Crucea şi Semiluna – asta e într-un locşor numit Seamede. Nimic de făcut. Pe urmă am abandonat luna şi stelele şi m-am ocupat numai de Crescenturi. Sunt mai multe Crescenturi în Portlebury. Lansbury Crescent, Aldridge Crescent, Livermead Crescent, Victoria Crescent.

Faţa uluită a lui Dick m-a făcut să râd.

— Nu te mai uita aşa, Dick! Am pornit de la ceva tangibil.

Mi-am scos portofelul şi am extras din el o foaie de hârtie pe care i-am întins-o. Era o foaie de scris, aşa cum găseşti în

camera fiecărui hotel, pe care o mână stângace schiţase ceva.

— Un tip pe nume Hanbury avea asta în portofel. Hanbury a făcut treabă serioasă în cazul Larkin. Era bun, foarte bun. A fost călcat de o maşină în Londra, maşină care a dispărut ca fulgerul. Nimeni n-a apucat să-i ia numărul. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar e ceva pe care Hanbury l-a schiţat, sau l-a copiat pentru că l-a considerat important. Să-i fi venit vreo idee? Sau a văzut sau a auzit ceva? Ceva care are legătură cu o lună sau o semilună, numărul 61 şi iniţiala M. Când a murit i-am luat-o eu. Nu ştiu încă ce caut, dar sunt foarte sigur că e ceva de găsit. Nu ştiu ce înseamnă nr. 61.

Nu ştiu ce înseamnă iniţiala M. De trei săptămâni mă învârt în jurul lui Portlebury, pe diferite raze, fără să fi obţinut ceva. Crowdean e pe ruta mea. Aşa că asta e cam tot despre „isprăvile” mele. Cinstit, Dick, nu mă aşteptam la prea multe de la Crowdean. Aici există un singur Crescent. Wilbraham Crescent. Aveam de gând să dau o raită prin Wilbraham Crescent şi să văd ce e cu numărul 61 înainte să te întreb dacă n-ai un fir care să mă ajute. Asta făceam azi după-amiază… Dar n-am găsit numărul 61.

Hotel Barrngton
Berners Street
London W.2

— După cum ţi-am spus, la 61 locuieşte un constructor local.

— Iar asta nu e ceea ce caut eu. Au primit vreun ajutor străin?

— S-ar putea. În ziua de azi mulţi primesc. Dacă-i aşa, trebuie să fie înregistrat. Mă uit mâine şi îţi spun.

— Mulţumesc, Dick.

— Mâine fac două cercetări de rutină în casele vecine cu nr. 19. Dacă au văzut pe cineva intrând în casă, etc. Aş putea include şi casele din spatele numărului 19, cele ale căror grădini se învecinează cu ea. Dacă vrei, te iau cu mine.

Am primit oferta cu braţele deschise.

— Voi fi subalternul tău, sergentul Lamb, şi voi lua notiţe. Am rămas înţeleşi să ne întâlnim în sediul poliţiei, dimineaţa următoare la nouă treizeci.

A doua zi am ajuns la ora stabilită şi l-am găsit pe prietenul meu scoţând flăcări pe nas de furie.

După ce şi-a expediat un subaltern cu privire de câine bătut, l-am întrebat ce se întâmplase.

O clipă, Hardcastle fu incapabil să vorbească. Apoi izbucni:

— Blestematele alea de ceasuri!

— Iarăşi ceasurile? Ce s-a mai întmplat cu ele?

— Lipseşte unul.

— Lipseşte? Care?

— Cel de voiaj. Cel cu „Rosemary” într-un colţ.

Am fluierat.

— Pare absolut fantastic. Cum s-a întâmplat?

— Proştii dracului… Iar eu sunt unul dintre ei, nici o grijă… (Dick era un om foarte sincer). Când faci un lucru, trebuie să-l faci ca lumea, altfel toată treaba se duce dracului! Ei bine, ceasurile erau bine-mersi ieri în camera de zi. Am pus-o pe domnişoara Pebmarsh să le pipăie şi să-mi spună dacă îi erau cunoscute. Nu-i erau. Apoi au venit să ridice cadavrul.

— Şi?

— Am ieşit până la poartă să supraveghez treaba, apoi m-am întors în casă, am vorbit cu domnişoara Pebmarsh care era în bucătărie spunându-i că iau ceasurile şi îi las o chitanţă pentru ele.

— Îmi aduc aminte. Te-am auzit.

— Apoi i-am spus fetei că am s-o trimit acasă cu una din maşinile noastre şi te-am rugat pe tine s-o însoţeşti până la maşină.

— Da.

— I-am dat domnişoarei Pebmarsh chitanţa, deşi ea spunea că nu e nevoie din moment ce ceasurile nu sunt ale ei. Apoi am venit la tine. I-am spus lui Edwards să

împacheteze cu grijă ceasurile din camera de zi şi să le aducă aici. Pe toate, în afară de ceasul cu cuc şi, fireşte, de pendulă. Uite, aici am greşit. Trebuia să fi spus clar patru ceasuri. Edwards spuse că s-a dus imediat în casă şi a făcut ce i-am spus. El susţine una şi bună că nu erau decât trei ceasuri, cu excepţia celor două fixate.

— N-a trecut prea mult timp. Asta înseamnă…

— Muierea asta, Pebmarsh, putea s-o fi făcut. Putea să fi luat ceasul după ce am ieşit din cameră şi să se fi dus cu el direct la bucătărie.

— Foarte posibil. Dar de ce?

— Avem o mulţime de aflat. Mai e cineva? Putea s-o fi făcut fata?

Am reflectat.

— Nu cred. Eu… M-am oprit, amintindu-mi ceva.

— Aşadar ea a făcut-o, spuse Hardcastle. Continuă. Când a fost asta?

— Tocmai ieşeam spre maşina poliţiei, am spus nefericit. Ea îşi uitase mănuşile. M-am oferit să i le aduc eu, dar ea a spus: „Oh, ştiu precis unde trebuie să le fi scăpat. Nu mă deranjează să intru în camera aia acum că au luat cadavrul”, şi s-a întors în fugă în casă. Dar n-a lipsit decât un minut…

— Când s-a întors, îşi pusese mănuşile sau le avea în mână?

Am ezitat.

— Da… Da, cred că şi le pusese.

— E clar că nu, altfel n-ai fi ezitat.

— Probabil că le-a îndesat în poşetă.

— Necazul e că ţi s-au aprins călcâiele după fata asta, spuse pe un ton acuzator Hardcastle.

— Nu fi tâmpit! M-am apărat cu tărie. Am văzut-o pentru prima dată în viaţa mea ieri după-amiază şi nu se poate spune că a fost într-un cadru romantic.

— Eu n-aş băga mâna-n foc. Nu în fiecare zi tinerii au de a face cu fete care le pică în braţe urlând după ajutor în mult

gustatul stil victorian. Asta îi face să se simtă eroi şi protectori galanţi. Numai că tu trebuie să încetezi s-o mai protejezi. Asta-i clar. Fata asta ar putea fi vârâtă până-n gât în crima asta.

— Spui că fetişcana asta numai atâtica a înfipt un cuţit în individ, l-a ascuns undeva cu atâta grijă încât niciunul din detectivii tăi n-a putut să-l găsească, apoi a ieşit deliberat ţipând în stradă ca să mă impresioneze?

— Ai rămâne trăsnit câte am văzut la viaţa mea, spuse întunecat Hardcastle.

Eram indignat.

— Nu-ţi dai seama câte spioane superbe de toate naţionalităţile s-au perindat prin viaţa mea? Şi unse cu toate alifiile, nu glumă! Sunt imun la toate şiretlicurile femeieşti.

— Până la urmă orice naş îşi are naşul, spuse Hardcastle. Totul depinde de gen. Sheila Webb pare să fie genul tău.

— În tot cazul, nu pricep de ce eşti atât de pornit împotriva ei.

— Nu-s pornit împotriva ei, dar trebuie să încep de undeva. Cadavrul a fost găsit în casa lui Pebmarsh. Asta o implică pe Pebmarsh. Cadavrul a fost descoperit de Webb, şi nu-i nevoie să-ţi mai spun de câte ori s-a dovedit că prima persoană care a descoperit cadavrul unui om a fost aceeaşi persoană care l-a văzut ultima oară în viaţă. Atâta timp cât nu apar noi fapte, femeile astea două rămân pe scenă.

— Când am intrat eu în camera aia chiar după trei, omul era mort de cel puţin o jumătate de oră, probabil mai mult. Ce zici de asta?

— Sheila Webb a fost plecată la masă de la 1:30 la 2:30.

L-am privit exasperat.

— Ce-ai aflat despre Curry?

Hardcastle răspunse cu o amărăciune neaşteptată:

— Nimic!

— Cum adică… Nimic?

— Doar că nu există. Nu există o asemenea persoană.

— Ce spun cei de la Metropolis Insurance Company?

— Nici ei n-au nimic de spus, pentru că nu există aşa ceva. Metropolis and Provincial Insurance Company nu există. Cât despre domnul Curry din Denvers Street 7, nu există nici un domn Curry, nici o Denvers Street 7 sau alt număr.

— Interesant. Adică a avut la el o carte de vizită fantomă, imprimată cu un nume fantomă, o adresă şi o companie de asigurări fantomă?

— Pare-se.

— Ce chestie!

Hardcastle ridică din umeri.

— Deocamdată mergem pe ghicite. Poate că strângea chete fantomă. Poate că aşa se introducea în case şi făcea cine ştie ce matrapazlâcuri. Poate că era un escroc sau un colecţionar de bagatele sau un detectiv particular. Pur şi simplu nu ştim.

— Dar veţi descoperi.

— Da, până la urmă vom descoperi. I-am trimis amprentele la verificat să vedem dacă nu are cazier. Dacă are, am făcut un pas mare. Dacă nu, va fi mai complicat.

— Detectiv particular, am spus gânditor. Asta-mi place. Deschide anumite… Posibilităţi.

— Posibilităţi sunt tot ce avem până acum.

— Când e ancheta?

— Poimâine. Pur formală şi cu amânare.

— Ce spune proba medicală?

— A fost înjunghiat cu un instrument ascuţit. Ceva în genul unui cuţit de bucătărie pentru legume.

— Asta o cam scoate din cauză pe domnişoara Pebmarsh, nu? Ar fi cam greu pentru o femeie oarbă să înjunghie un bărbat. Presupun că e oarbă, nu?

— Da, de oarbă e oarbă. Am verificat. Şi este exact ceea ce spune. A fost profesoară la o şcoală în North Country, profesoară de matematică. În urmă cu vreo şaisprezece ani şi-a pierdut vederea, a urmat un curs de Braille, etc., şi în cele din urmă a obţinut un post la Aaronberg Institute.

— N-ar putea să aibă ceva la cap?

— O fixaţie pentru ceasuri şi agenţi de asigurări?

— Totul e atât de fantastic încât nici nu se poate descrie în cuvinte! Nu m-am putut abţine să nu spun cu un oarecare entuziasm. Ca Ariadne Oliver în cele mai proaste momente ale ei, sau ca defunctul Gary Gregson în vârf de formă.

— Dă-i înainte, distrează-te! Nu tu eşti inspectorul însărcinat cu cazul ăsta. Nu tu trebuie să mulţumeşti un superintendent sau un şef de poliţie.

— Bine, gata! Poate vom scoate ceva util de la vecini.

— Mă îndoiesc, spuse cu amărăciune Hardcastle. Dacă omul a fost înjunghiat în faţa grădinii şi doi bărbaţi mascaţi l-au cărat în casă, nimeni nu s-ar fi uitat pe fereastră, sau ar fi văzut ceva. Ghinionul e că ăsta nu-i un sat. Wilbraham Crescent e un cartier rafinat. Până la ora unu, femeiele angajate cu ziua care ar fi putut vedea ceva deja au plecat acasă. Nu vezi pe stradă nici măcar un cărucior pentru copii…

— Nu există nici un invalid în vârstă care stă toată ziua la fereastră?

— Asta vreau, dar n-am găsit.

— Ce-i cu numerele 18 şi 20?

— La 18 stă domnul Waterhouse, funcţionar administrator la firma de avocatură Gainsford şi Swettenham şi sora lui care îşi petrece timpul liber administrându-l pe el. Despre 20, tot ce ştiu e că femeia care locuieşte acolo are în jur de douăzeci de pisici. Nu-mi plac pisicile…

I-am spus că viaţa de poliţist e grea şi am plecat.

Capitolul VII

Domnul Waterhouse, şovăind pe treptele casei de la nr. 18, se uită nervos în spate, la sora sa.

— Eşti sigură că n-ai să ai nimic? O întrebă domnul Waterhouse.

Domnişoara Waterhouse pufni cu indignare.

— Nu ştiu ce vrei să spui, James.

Domnul Waterhouse arăta ca un om care îşi cere scuze. Atât de des trebuia să-şi ceară scuze că deja aerul vinovat ajunsese parte integrantă din înfăţişarea sa.

— Păi, draga mea, vroiam doar să spun că, având în vedere ce s-a întâmplat ieri alături…

Domnul Waterhouse se pregătea să plece la firma de avocatură unde lucra. Era un bărbat îngrijit, cărunt, cu umerii uşor căzuţi şi cu o faţă mai degrabă cenuşie decât rozalie, deşi nu părea câtuşi de puţin bolnav.

Domnişoara Waterhouse era înaltă, colţuroasă, genul de femeie dintr-o bucată, care nu tolera fleacurile sau prosteala.

— Există vreun motiv, James, ca, din cauză că în casa de alături a fost omorât ieri un om, să fiu şi eu omorâtă azi?

— Păi, Edith, asta depinde foarte mult de cine a comis crima nu-i aşa?

— De fapt, tu crezi că există cineva care cutreieră în sus şi-n jos Wilbraham Crescent alegându-şi o victimă din fiecare casă? Zău, James, asta-i aproape blasfemie.

— Blasfemie, Edith? Întrebă domnul Waterhouse uimit din cale afară. Niciodată nu i-ar fi trecut prin cap un asemenea. Aspect al remarcii lui.

— Evocarea Paştelui evreiesc, spuse domnişoara Waterhouse. Care, dă-mi voie să-ţi reamintesc, este Sfânta Scriptură.

— Asta e niţel cam exagerat, Edith.

— Aş vrea să-l văd eu pe ăla care vine aici şi încearcă să mă omoare pe mine, spuse curajoasă domnişoara Waterhouse.

Fratele ei reflectă în sinea lui că o asemenea situaţie părea într-adevăr cu totul improbabil. Dacă el personal şi-ar fi ales o victimă, în nici un căz n-ar fi ales-o pe sora lui. Dacă cineva ar fi cutezat să facă una ca asta, existau toate şansele ca acel cineva să fie doborât cu vătraiul sau cu bara de fier de la uşă şi predat poliţiei într-o stare deplorabilă şi umilitoare.

— Vroiam doar să spun că… Ei bine… Există pe aici nişte figuri în mod clar indezirabile.

— Încă nu ştim prea multe despre ce s-a întâmplat, spuse domnişoara Waterhouse. Umblă tot felul de zvonuri. Doamna Head a auzit azi dimineaţă nişte poveşti absolut fantastice.

— Îmi închipui, îmi închipui, spuse domnul Waterhouse şi se uită la ceas. Nu dorea câtuşi de puţin să audă poveştile cu care venise vorbăreaţa lor femeie în casă. Sora lui nu-şi pierdea niciodată timpul să demitizeze aceste senzaţionale produse ale fanteziei, dar îi plăcea să le-asculte.

— Unii spun că omul ăsta era casier sau contabil la Aaronberg Institute şi că nu ştiu ce n-a ieşit la socoteală şi a venit la domnişoara Pebmarsh s-o întrebe.

— Iar domnişoara Pebmarsh l-a omorât. Domnul Waterhouse părea uşor amuzat. O oarbă?

— L-a strangulat cu o bucată de sârmă, spuse domnişoara Waterhouse. Vezi tu, el nu era în gardă. Cine ar fi fost cu cineva orb? Nu că eu una cred aşa ceva. Sunt sigură că domnişoara Pebmarsh e o persoană cu un caracter excelent. Dacă eu am alte păreri decât ea pe diferite teme, nu e din cauză că i-aş reproşa ceva de natură criminală, ci doar pentru că cred că părerile ei sunt bigote şi extravagante. În definitiv, mai există şi alte lucruri pe lângă educaţie. Toate şcolile astea noi cu aspect ciudat, construite practic din sticlă. Ai crede că sunt destinate cultivării castraveţilor şi roşiilor. Sunt sigură că sunt foarte nesănătoase pentru copii în lunile de vară. Chiar doamna Head mi-a spus că lui Susan a ei nu-i plac noile ei săli de clasă. Spune că e imposibil să fii atent la lecţii din cauză că nu te poţi abţine să nu te uiţi tot timpul pe ferestrele alea.

— Vai, vai, spuse domnul Waterhouse uitându-se din nou la ceas. Ei bine, mă tem că am să întârzii. La revedere, draga mea. Ai grijă de tine. Mai bine ţine lanţul la uşă.

Domnişoara Waterhouse pufni din nou. După ce închise uşa în urma fratelui ei şi era pe cale să se retragă la etaj, se

opri gânditoare, după care se duse la sacul de golf, scoase bastonul cu măciulie şi îl plasă strategic lângă uşa de la intrare.

„Gata”, spuse domnişoara Waterhouse cu o oarecare mulţumire. Fireşte, James vorbea prostii. Totuşi era bine întotdeauna să fii pregătit. Faptul că ospiciile le dădeau drumul cu atâta uşurinţă bolnavilor mintali îndemnându-i să ducă o viaţă normală era după părerea ei un permanent pericol pentru tot felul de oameni nevinovaţi.

Domnişoara Waterhouse era în dormitorul ei de la etaj când doamna Head se năpusti în sus pe scări. Doamna Head era scundă şi rotundă, semănând foarte bine cu o minge de cauciuc, şi savura practic tot ce se întâmpla.

— Doi domni vor să vă vadă, spuse cu aviditate doamna Head. Adicătelea, nu-s chiar domni, sunt de la poliţie.

Întinse o carte de vizită. Domnişoara Waterhouse o luă.

— Inspectorul detectiv Hardcastle, citi ea. I-ai condus în salon?

— Nu. I-am dus în sufragerie. Strânsesem masa şi m-am gândit ca ar fi un loc mai potrivit. Adică, nu-s decât poliţişti, la urma urmei.

Domnişoara Waterhouse nu împărtăşi motivul. Totuşi, spuse:

— Cobor imediat.

— Cred că vrea să vă întrebe despre domnişoara Pebmarsh. Vrea să ştie dacă aţi observat ceva ciudat în purtarea ei. Se spune că maniile astea vine uneori dintr-odată şi nu se prea observă dinainte. Dar de obicei e ceva, un fel mai aiurea de a vorbi, să ştiţi. Poţi să-ţi dai seama după ochi, se spune. Dar asta n-ar ţine la o oarbă, nu-i aşa?

Domnişoara Waterhouse coborî şi intră în sufragerie cu o anumită curiozitate nu chiar neplăcută, mascată de obişnuitu-i aer bătăios.

— Inspectorul detectiv Hardcastle?

Hardcastle se ridicase.

— Bună dimineaţa, domnişoară Waterhouse.

Domnişoara Waterhouse nu catadixi să-l salute pe tânărul înalt şi brunet care-l însoţea pe inspector şi care îngânase un „sergent Lamb”.

— Sper că n-am venit la o oră nepotrivită, în sensul că e prea devreme, dar îmi închipui că ştiţi despre ce e vorba. Aţi auzit ce s-a întmplat ieri în casa de alături.

— O crimă într-o casă vecină nu e ceva care să treacă neobservat, spuse domnişoara Waterhouse. A trebuit chiar să alung câţiva reporteri care au venit să mă întrebe dacă n-am văzut ceva.

— I-aţi alungat?

— Normal.

— Aţi avut dreptate să procedaţi aşa, spuse Hardcastle. Reporterii ăştia se strecoară în tot locul, dar sunt convins că dumneavoastră ştiţi cum să faceţi faţă oricărei situaţii de felul ăsta.

În faţa acestui compliment, domnişoara Waterhouse îşi permise să trădeze o uşoară plăcere.

— Sper că nu vă deranjează că am venit să vă punem acelaşi gen de întrebări, spuse Hardcastle. Dacă aţi văzut ceva care ne-ar putea interesa cât de cât, vă asigur că vă vom fi extrem de recunoscători. Bănuiesc că la vremea aceea vă aflaţi aici, în casă, nu-i aşa?

— Nu ştiu când a fost comisă crima, spuse domnişoara Waterhouse.

— Noi credem că între unu şi jumătate şi două şi jumătate.

— Da, atunci eram aici.

— Şi fratele dumneavoastră?

— El nu vine acasă la prânz. Cine anume a fost omorât? În scurta relatare din ziarul de dimineaţă nu se spune.

— Încă nu ştim cine era, spuse Hardcastle.

— Un străin?

— Aşa se pare.

— Doar nu vreţi să spuneţi că şi pentru domnişoara Pebmarsh era un străin?

— Domnişoara Pebmarsh ne asigură că nu aştepta nici un oaspete şi ea habar n-are cine era.

— Nu poate fi sigură de asta, spuse domnişoara Waterhouse. Ea nu vede.

— I-am făcut o descriere foarte amănunţită.

— Ce fel de om era?

Hardcastle scoase dintr-un plic o fotografie neretuşată şi i-o întinse.

— Acesta e omul. Aveţi vreo idee cine poate fi?

Domnişoara Waterhouse privi fotografia.

— Nu. Nu… Sunt convinsă că nu l-am mai văzut. Vai de mine! Pare un bărbat foarte respectabil.

— Da, arată cât se poate de respectabil, spuse inspectorul. Arată ca un avocat sau ca un om de afaceri.

— Într-adevăr. Fotografia asta nu-i deloc cutremurătoare. Arată ca şi cum ar dormi.

Hardcastle nu-i spuse că dintre diferitele fotografii ale cadavrului făcute de poliţie, aceasta fusese aleasă ca fiind cea mai puţin şocantă pentru ochi.

— Moartea poate fi o afacere liniştită, spuse el. Nu cred că omul ăsta avea vreo idee despre ce o să i se întâmple.

— Ce spune domnişoara Pebmarsh despre toate astea?

— E absolut dezorientată.

— Extraordinar! Comentă domnişoara Waterhouse.

— Ei bine, ne puteţi ajuta cumva, domnişoară Waterhouse? V-aţi uitat pe fereastră, sau s-a întâmplat să fiţi în grădină ieri, între douăsprezece şi jumătate şi trei, să zicem?

Domnişoara Waterhouse reflectă.

— Da, am fost în grădină… Staţi să văd. Trebuie să fi fost înainte de unu. Am intrat în casă pe la unu fără zece, m-am spălat pe mâini şi m-am aşezat la masă.

— Aţi văzut-o pe domnişoara Pebmarsh venind sau plecând de acasă?

— Cred că a venit… Am auzit poarta scârţâind… Da, era după douăsprezece jumate.

— N-aţi vorbit cu ea?

— Nu. Scârţâitul porţii m-a făcut să ridic ochii. E ora la care se întoarce de obicei. Cred că atunci îşi termină orele. După cum probabil ştiţi, predă la şcoala de copii handicapaţi.

— Conform declaraţiei ei, domnişoara Pebmarsh a plecat din nou înjur de unu şi jumătate. Aşa a fost?

— N-aş putea spune exact ce oră era, dar… Da, îmi amintesc sigur că a trecut prin faţa porţii mele.

— Scuzaţi-mă, domnişoară Waterhouse, aţi spus „a trecut prin faţa porţii mele”?

— Bine-nţeles. Eram în camera de zi. Asta dă în stradă, în timp ce sufrageria, unde ne aflăm acum, dă spre grădina din spate. Dar după ce am prânzit mi-am luat cafeaua în camera de zi şi m-am aşezat cu ea pe scaunul de lângă fereastră. Citeam The Times şi cred că dădeam pagina când am observat-o pe domnişoara Pebmarsh trecând pe lângă poartă. E ceva extraordinar în asta, inspectore?

— Nu extraordinar, nu, spuse zâmbind inspectorul. Numai că am înţeles că domnişoara Pebmarsh avea de gând să facă nişte cumpărături şi să se ducă la poştă, şi am crezut că i-ar fi fost mai aproape dacă o lua în direcţia cealaltă.

— Depinde la care magazine vrei să te duci. Fireşte că pe acolo ajungi mai repede la magazine, iar în Albany Road e un oficiu poştal.

— Dar domnişoara Pebmarsh trecea de regulă prin faţa porţii dumneavoastră pe la acea oră?

— Nu ştiu la ce oră iese de regulă domnişoara Pebmarsh şi nici în ce direcţie o ia. Eu nu-mi petrec timpul urmărindu-mi vecinii, inspectore. Sunt o femeie ocupată care nu-mi văd capul de propriile, mele treburi. Ştiu că unii nu fac decât să stea toată ziua la fereastră, şi să vadă cine trece sau cine la cine se duce. Asta e mai mult obiceiul invalizilor sau al celor care n-au altă treabă decât să spioneze şi să-şi bârfească vecinii.

Domnişoara Waterhouse vorbea cu atâta înverşunare încât inspectorul fu convins că se referea la o persoană anume.

Spuse repede:

— Chiar aşa, chiar aşa. Cum, domnişoara Pebmarsh a trecut prin faţa porţii dumneavoastră, se putea să se fi dus la telefon, nu-i aşa? Parcă e o cabină telefonică în partea aia.

— Da. Peste drum de nr. 15.

— Domnişoară Waterhouse, întrebarea importantă pe care trebuie să v-o pun este dacă aţi văzut sosirea acestui bărbat… Misteriosul bărbat cum l-au numit ziarele de dimineaţă.

Domnişoara Waterhouse clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut nici pe el, nici pe altcineva.

— Ce făceaţi între unu şi jumătate şi trei?

— Mi-am petrecut cam o jumătate de oră dezlegând cuvintele încrucişate din The Times, apoi m-am dus în bucătărie şi am spălat vasele murdare de la prânz. Staţi să văd. Am scris două scrisori, am completat, nişte cecuri pentru notele de plată, apoi m-am dus la etaj şi am ales câteva lucruri pe care vroiam să le duc la curăţătorie. Cred că eram în dormitor când am remarcat o anumită agitaţie alături. Am auzit clar pe cineva ţipând, aşa că, fireşte, m-am dus la fereastră. La poartă erau un tânăr şi o fată. El părea s-o îmbrăţişeze.

Sergentul Lamb se foi pe picioare dar domnişoara Waterhouse nu se uita la el şi era limpede că habar n-avea că el era tânărul cu pricina.

— N-am văzut decât partea din spate a capului tânărului. Părea să se certe cu fata. Până la urmă a aşezat-o jos şi a sprijinit-o de poartă. O chestie ieşită din comun. Apoi s-a îndepărtat şi a intrat în casă.

— Nu o văzuseră̆ţi pe domnişoara Pebmarsh întorcându-se acasă cu puţin timp mai înainte?

— Nu. Nu cred că m-am uitat deloc pe fereastră până când am auzit ţipetele acelea groaznice. Oricum, n-am dat prea mare atenţie acestor lucruri. Tinerii şi fetele fac întotdeauna treburi de genul ăsta – ţipă, se împing,

chicotesc şi fac zgomot. Nu mi-a trecut prin minte că era ceva serios. Abia când au sosit maşinile poliţiei mi-am dat seama că se petrecuse ceva ieşit din comun.

— Şi ce-aţi făcut atunci?

— Normal, am ieşit din casă, am stat pe trepte, pe urmă m-am dus spre grădina din spate. Mă întrebam ce se întâmplase, dar de acolo n-am prea avut ce vedea. Când m-am întors, se adunase o mică mulţime. Cineva mi-a spus că fusese o crimă în casă. Mi s-a părut ceva fantastic. Absolut fantastic! Spuse domnişoara Waterhouse cu dezaprobare.

— Nu ne mai puteţi spune nimic altceva?

— Mă tem că nu.

— V-a scris cineva de curând propunându-vă vreo poliţă de asigurare, sau a venit cineva la dumneavoastră sau v-a anunţat că vine?

— Nu, nici vorbă. Şi James şi eu suntem asiguraţi la Mutual Help Assurance Society. Fireşte că tot timpul primeşti scrisori cu reclame şi treburi de genul ăsta, dar nu-mi amintesc să fi primit aşa ceva de curând.

— Nici o scrisoare semnată Curry?

— Curry? Nu, categoric nu.

— Vă spune ceva numele de Curry?

— Nu. Ar trebui?

Hardcastle zâmbi.

— Nu, nu cred că ar trebui. Doar că se întâmplă să fie numele pe care şi-l luase bărbatul care a fost omorât.

— Nu era numele lui adevărat?

— Avem motive să credem că nu.

— Era vreun fel de escroc?

— Nu puteam s-o spunem până nu avem vreo dovadă.

— Fireşte că nu. Trebuie să fiţi atenţi. Ştiu. Nu ca unii oameni de pe aici care îndrugă vrute şi nevrute. Mă mir că nu sunt daţi în judecată pentru bârfă.

— Calomnie, o corectă sergentul Lamb, deschizând gura pentru prima dată.

Domnişoara Waterhouse se uită la el oarecum surprinsă, ca şi cum s-ar fi mirat că avea o identitate a lui proprie şi nu era doar o anexă necesară a inspectorului Hardcastle.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut, spuse domnişoara Waterhouse.

— Şi mie îmi pare rău, spuse Hardcastle. O persoană cu inteligenţa şi judecata dumneavoastră şi cu un asemenea spirit de observaţie ne-ar fi fost un martor foarte util.

— Mi-aş fi dorit să fi văzut ceva.

O clipă, tonul ei fu visător ca al tinerelor fete.

— Dar fratele dumneavoastră, domnul James Waterhouse?

— Fratele meu n-ar şti nimic, spuse cu dispreţ domnişoara Waterhouse. Niciodată nu ştie. Şi în tot cazul, era la Gainsford şi Swettenham în High Street. Oh, nu, James n-ar fi în stare să vă ajute. Cum spuneam, nu vine acasă la prânz.

— Unde ia prânzul de obicei?

— De obicei serveşte sandviciuri şi cafea la Tree Feathers. Un local foarte drăguţ şi respectabil. Sunt specializaţi în gustări rapide pentru funcţionari.

— Vă mulţumim, domnişoară Waterhouse. Nu vă mai reţinem.

Se ridică şi ieşi în hol. Domnişoara Waterhouse îi însoţi. Colin Lamb ridică bastonul de golf de lângă uşă.

— Frumuşel baston, spuse el. Are o măciulie grea. Văd că sunteţi pregătită pentru orice eventualitate.

Domnişoara Waterhouse era uşor stânjenită.

— Zău, nu-mi imaginez cum a ajuns bastonul ăsta aici.

I-l smulse din mână şi-l vârî în sacul de golf.

— O metodă de precauţie foarte înţeleaptă, spuse Hardcastle.

Domnişoara Waterhouse deschise uşa şi-i lăsă să iasă.

— Ei bine, spuse Colin Lamb cu un oftat, n-am scos mare lucru de la ea, în ciuda faptului că ai periat-o tot timpul. Asta-i metoda ta invariabilă?

— Cu persoanele de genul ei dă uneori rezultate excelente. Durii răspund întotdeauna la linguşeli.

— La urmă torcea ca o pisică ce priveşte o farfurie cu smântână. Din păcate, n-am aflat nimic interesant.

— Nu? Întrebă Hardcastle.

Colin îl privi repede.

— La ce te gândeşti?

— La un aspect foarte subţirel şi posibil neimportant. Domnişoara Pebmarsh s-a dus la cumpărături şi la poştă, dar a luat-o la stânga în loc s-o ia la dreapta, iar apelul telefonic, conform spuselor domnişoarei Martindale, a fost făcut cam pe la două fără zece.

Colin îl privi curios.

— Continui să crezi că, în ciuda negărilor ei, ea a dat telefonul? A fost foarte categorică în privinţa asta.

— Da, a fost foarte categorică, spuse Hardcastle ambiguu.

— Dar dacă ea l-a dat, de ce l-a dat?

— Of, toate de ce-urile astea! Spuse iritat Hardcastle. De ce, de ce, de ce? De ce toată aiureala ăsta? Dacă domnişoara Pebmarsh a dat acel telefon, de ce a vrut ca fata să ajungă acolo? Dacă a făcut-o altcineva, de ce a vrut s-o implice pe domnişoara Pebmarsh? Încă nu ştim nimic. Dacă femeia aia, Martindale, ar fi cunoscut-o personal pe domnişoara Pebmarsh ar fi ştiut dacă era sau nu vocea ei, sau măcar dacă semăna cu ea. În fine, n-am obţinut mare lucru de la nr. 18. Să vedem dacă nr. 20 ne oferă ceva mai bun.

Capitolul VIII

Casa de la numărul 20 avea şi un nume. Vila Diana. Porţile erau prevăzute pe dinăuntru cu bare grele, împotriva intruşilor.

Melancolici arbuşti de laur pestriţ, imperfect tunşi, veneau şi ei să zădărnicească eforturile cuiva de a intra pe poartă.

— Dacă o casă s-ar fi putut numi Laurii, asta ar fi trebuit să fie, remarcă Lamb. Mă întreb de ce îi zice Vila Diana.

Se uită în jur. Vila Diana nu excela prin îngrijire sau prin straturi cu flori. Caracteristicile ei izbitoare erau tufele crescute de-a valma şi un puternic miros amoniacal de pisică. Casa era într-o stare destul de părăginită, cu nişte jgheaburi care se cereau grabnic reparate. Singurul semn de atenţie recentă era uşa proaspăt vopsită de la intrare a cărei culoare azurie făcea şi mai mult să iasă în evidenţă aspectul neîngrijit al casei şi al grădinii. Nu exista sonerie electrică, ci un fel de mâner al cărui scop era să tragi de el. Inspectorul trase de el şi, dinăuntru, se auzi un sunet slab de zornăit îndepărtat.

Aşteptară câteva clipe, apoi dinăuntru se auziră nişte sunete destul de curioase. Un fel de fredonat ascuţit, jumătate cântat, jumătate vorbit.

— Ce dracu… Începu Hardcastle.

Vocea părea să se apropie de uşă şi cuvintele deveniră inteligibile.

— Nu, scumpo-scumpico. Vino aici, dragostea mea. Cuminţică Shah-Shah-Mimi. Cleo-Cleopatra. Ah de doodlums. Ah lou-lou.

Se auziră uşi închise. În cele din urmă uşa de la intrare se deschise. În faţa lor apăru o doamnă într-un halat de catifea, destul de ros, de o culoare verde deschis. Părul ei, cu şuviţe de un cenuşiu gălbui, era răsucit într-o coafură elaborată ce fusese la modă cu vreo treizeci de ani în urmă. În jurul gâtului purta un guler de blană portocalie.

Inspectorul Hardcastle rosti cu îndoială:

— Doamna Hemming?

— Eu sunt doamna Hemming. Uşurel, Rază de Soare, uşurel mâzgălici.

Abia atunci inspectorul îşi dădu seama că blana portocalie era în realitate o pisică. Şi nu era singura pisică. Alte trei apărură pe hol, două din ele mieunând. Îşi preluară locul, uitându-se la musafiri şi învârtindu-se pe lângă poalele stăpânii lor. În acelaşi timp un miros pătrunzător de pisică umplu nările celor doi bărbaţi.

— Sunt inspectorul detectiv Hardcastle.

— Sper că aţi venit în legătură cu omul ăla groaznic de la Protecţia Animalelor, spuse doamna Hemming. Dezgustător! L-am reclamat. Să spună că pisicile mele sunt ţinute în condiţii care le prejudiciază sănătatea şi fericirea! Absolut dezgustător! Eu trăiesc pentru pisicile mele, inspectore. Sunt singura mea bucurie şi plăcere în viaţă. Fac totul pentru ele. Shah-Shah-Mimi. Nu aici, scumpico.

Shah-Shah-Mimi nu dădu nici o atenţie restricţiei şi sări pe masa din hol. Se aşeză şi începu să-şi spele faţa, privind fix la străini.

— Intraţi, spuse doamna Hemming. Nu în camera asta. Uitasem.

Deschise o uşă pe stânga. Aici aerul era şi mai înţepător.

— Haideţi, drăguţele mele, haideţi.

În cameră, diverse perii şi piepteni cu păr de pisică în ele zăceau pe scaune şi pe mese. În jur erau împrăştiate nişte pernuţe decolorate şi soioase, iar printre ele mişunau încă cel puţin şase picisi.

— Eu trăiesc pentru iubitele mele, repetă doamna Hemming. Înţeleg tot ce le spun.

Inspectorul Hardcastle intră vitejeşte. Din nefericire pentru el, avea alergie la pisici. Cum se întâmplă de regulă în astfel de ocazii, toate pisicile veniră buluc spre el. Una îi sări pe genunchi, altele începură să se frece drăgăstos de pantalonii lui. Inspectorul Hardcastle, care era un om curajos, tăcea chitic şi îndura.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări, doamliă Hemming, despre…

— Tot ce doriţi, îl întrerupse gazda. Eu n-am nimic de ascuns. Pot să vă arăt mâncarea pisicilor, păturile în care dorm, cinci în camera mea, iar celelalte şapte aici, la parter. Mănâncă cel mai bine peşte gătit de mine personal.

— Problema asta n-are nici o legătură cu pisicile, spuse Hardcastle ridicând glasul. Am venit să discut cu

dumneavoastră despre povestea nefericită de alături. Probabil aţi auzit de ea.

— De alături? Vă referiţi la câinele domnului Joshua?

— Nu. Mă refer la nr. 19 unde ieri a fost descoperit un bărbat ucis.

— Serios? Întrebă doamna Hemming cu un interes politicos dar atât. Ochii ei umblau după pisici.

— Eraţi acasă ieri după-amiază? Mai precis, între unu şi jumătate şi trei şi jumătate.

— Da, eram. De obicei îmi fac cumpărăturile foarte devreme şi apoi mă întorc să le pregătesc masa iubitelor mele, iar pe urmă le perii şi le aranjez.

— Şi n-aţi observat nici o agitaţie în faţa casei de alături? Maşini de poliţie, ambulanţa, nimic de genul ăsta?

— Ştiţi, nu m-am uitat pe ferestrele din faţă. Am ieşit prin spatele casei şi m-am dus în grădină pentru că scumpa mea Arabella lipsea. E o pisică foarte tânără şi se căţărase într-un copac şi mă temeam că n-o să mai poată coborî. Am încercat s-o momesc cu o farfurioară cu peşte, dar era înspăimântată, sărăcuţa de ea. Până la urmă a trebuit să renunţ şi m-am întors în casă. Şi, n-o să credeţi, chiar când intram pe uşă a venit şi ea după mine! Se uită de la unul la altul ca pentru a le testa capacitatea de a crede.

— De fapt, eu cred, spuse Colin, incapabil să mai tacă.

— Poftim? Doamna Hemming se uita la el uşor buimacă.

— Îmi pac foarte mult pisicile şi de aceea am făcut un studiu despre firea pisicilor, spuse Colin. Ceea ce mi-aţi spus ilustrează perfect modelul de comportare al pisicilor şi regulile pe care şi le-au făcut singure. În acelaşi fel, pisicile dumneavoastră s-au adunat toate în jurul prietenului meu căruia, cinstit vorbind, nu-i plac pisicile, iar mie, în ciuda tuturor dezmierdărilor mele, nu-mi dau nici o atenţie.

Dacă doamnei Hemming îi trecu prin cap că tânărul Colin nu prea vorbea ca un sergent de poliţie, faptul nu se văzu nicicum pe faţa ei. Se mulţumi să murmure vag:

— Ele ştiu întotdeauna, dragele de ele, nu-i aşa?

O frumoasă pisică persană îşi puse două labe pe genunchiul inspectorului Hardcastle, se uită la el în extaz şi îşi înfipse ghearele într-o acţiune repetată de parcă inspectorul era o perniţă de ace. Depăşind limita îndurării, inspectorul se ridică.

— Mă întreb dacă pot arunca o privire în grădina dumneavoastră din spate, doamnă, spuse el.

Colin rânjea uşor.

— Da, fireşte. Tot ce doriţi. Doamna Hemming se ridică.

Pisica portocalie se descolăci din jurul gâtului ei. Cu un aer absent, stăpâna o înlocui cu cea persană şi porni spre uşă. Hardcastle şi Colin o urmară.

— Noi ne-am mai întâlnit, îi spuse Colin pisicii portocalii şi adăugă, adresându-i-se unei alte pisici persane cenuşii care stătea pe o masă lângă o veioză chinezească: Eşti o frumuseţe.

— Vă rog să închideţi uşa când ieşiţi, domnule… Ăă. Ăă., spuse din hol doamna Hemming. Azi bate un vânt tăios şi nu vreau ca iubitele mele să răcească. În plus, cu toţi băieţii ăştia răi de pe aici, nu e deloc sigur să le laşi să hoinărească singure prin grădină.

Se îndreptă spre fundul holului şi deschise o uşă laterală.

— Care băieţi răi? Întrebă Hardcastle.

— Cei doi băieţi ai doamnei Ramsay. Locuiesc în partea de sud a semilunii. Grădinile noastre se cam învecinează. Sunt nişte tineri huligani, asta sunt! Au o praştie, să ştiţi, sau aveau. Ei susţin că le-a fost confiscată, dar eu am îndoielile mele. Îşi fac locuri de pândă şi ascunzători. Vara aruncă cu mere.

— Revoltător! Spuse Colin.

Grădina din spate arăta şi mai rău ca cea din faţă. Iarbă neîngrijită, tufe crescute la întâmplare, şi mult mai mulţi arbuşti de laur din varietatea pestriţă. După părerea lui Colin, şi el şi Hardcastle nu făceau decât să-şi piardă timpul. Prin barajul de lauri, tufe şi copaci nu se putea vedea nimic

în grădina domnişoarei Pebmarsh. Vila Diana putea fi descrisă ca o casă complet izolată.

— Numărul 19 aţi spus? Întrebă doamna Hemming oprindu-se nehotărâtă în mijlocul grădinii. Dar eu credeam că acolo locuieşte o singură persoană, o oarbă.

— Bărbatul ucis nu locuia în casă, spuse Hardcastle.

— Oh, înţeleg, a venit aici doar ca să fie omorât, spuse vag doamna Hemming. Ce ciudat!

„E o descriere a dracului de bună” îşi spuse Colin.

Capitolul XX

O luară cu maşina în lungul lui Wilbraham Crescent, cotiră la dreapta pe Albany Road şi apoi din nou la dreapta, intrând pe cea de a doua faţă a lui Wilbraham-Crescent.

— Foarte simplu, spuse Hardcastle.

— După ce ştii, spuse Colin.

— 61 e chiar în spatele casei doamnei Hemming, dar un colţ atinge şi nr. 19, aşa că numa bine. Ai şansa să te uiţi la al tău domn Bland. Apropo, nici un ajutor din străinătate.

Maşina trase în faţa casei cu numărul 61 şi cei doi coborâră.

— Ia te uite! Spuse Colin. Asta da grădină!

Grădina din faţă era într-adevăr un model de perfecţiune la scară mică. Straturile cu muşcate erau mărginite de lobelii. Mai erau begonii mari, cărnoase şi un frumos aranjament de ornamente de grădină – broaşte, ciuperci, pitici comici şi spiriduşi.

— Sunt sigur că domnul Bland trebuie să fie un om de treabă, spuse cu un fior Colin. N-ar fi putut avea ideile astea teribile dacă nu era. Adăugă în timp ce Hardcastle apăsa pe sonerie: Te aştepţi să fie acasă la ora asta?

— L-am sunat, explică Hardcastle. L-am întrebat dacă ne putem întâlni în timpul dimineţii.

În acel moment o camionetă Traveller trase în faţa casei şi intră în garajul care era evident că fusese o anexă interioară a casei. Domnul Josaiah Bland ieşi, trânti uşa şi

înaintă către ei. Era un bărbat de statură medie, chel şi cu ochii mici şi albaştri. Părea o fire volubilă.

— Inspectorul Hardcastle? Poftiţi înăuntru.

Îi conduse în camera de zi. Aceasta etala câteva mostre de prosperitate. Lampadare scumpe şi cam încărcate, un birou Empire, un set de ornamente de un auriu strălucitor pe poliţa căminului, o vitrină cu intarsie şi o jardinieră plină cu flori la fereastră. Scaunele erau moderne şi cu tapiţerii bogate.

— Luaţi loc, spuse îndatoritor domnul Bland. Fumaţi? Sau nu puteţi în timpul serviciului?

— Nu, mulţumesc, spuse Hardcastle.

— Nici nu doriţi să beţi ceva? Ah, mai bine pentru dumneavoastră, aş îndrăzni să spun. Şi-acum, despre ce e vorba? Afacerea asta de la nr. 19, presupun? Colţurile grădinilor noastre se învecinează, dar de văzut se vede mai bine doar de la ferestrele de la etaj. Mi se pare o poveste cu totul extraordinară… Cel puţin din ce am citit în ziarul local azi dimineaţă Am fost încântat când am primit mesajul dumneavoastră. E o ocazie să afli ceva adevărat. Nu aveţi idee câte zvonuri circulă pe aici! Soţia mea a devenit foarte nervoasă, să ştiţi, la gândul că un criminal umblă în voie prin zonă. Necazul e că în ziua de azi ospiciile le dau drumul cu prea mare uşurinţă scântiţilor. Îi trimit pe cuvânt sau cum i se spune. Apoi îi vin de hac altcuiva şi iarăşi sunt legaţi. Şi cum spuneam, ce zvonuri! N-o să credeţi ce-am auzit de la femeia care ne face curat, sau de la bărbatul cu laptele şi cu ziarul! Unul spune că a fost sugrumat cu sârmă de la un tablou, iar celălalt spune că a fost înjunghiat. Altcineva că i s-a dat în cap. În tot cazul a fost un el, nu-i aşa? Adică, n-a fost omorâtă fata aia bătrână? Un bărbat necunoscut, spun ziarele.

Domnul Bland se opri în cele din urmă.

Hardcastle zâmbi şi spuse pe un ton dezaprobator.

— Ei bine, cât despre necunoscut, avea în buzunar o carte de vizită şi o adresă.

— Şi cu asta povestea s-a terminat, spuse Bland. Dar ştiţi cum e lumea. Nu ştiu cine scorneşte toate chestiile astea.

— Pentru că tot vorbim despre victimă, poate vreţi să vă uitaţi puţin la asta, spuse Hardcastle.

Scoase încă o dată fotografia făcută de poliţie.

— Deci ăsta e, nu-i aşa? Arata ca un tip absolut obişnuit, nu? Ca mine şi ca dumneavoastră. Presupun că nu trebuie să întreb dacă avea un motiv anume să fie omorât?

— E prea devreme să vorbim despre asta, spuse Hardcastle. Ce vreau eu să ştiu, domnule Bland, este dacă l-aţi mai văzut vreodată pe acest om.

Bland clătină din cap.

— Sunt sigur că nu. Am o bună memorie a chipurilor.

— N-a venit la dumneavoastră cu un scop anume… cu vreo poliţă de asigurare sau să vă vândă vreun anumit aparat?

— Nu. Categoric nu.

— Poate ar trebui s-o întrebăm pe soţia dumneavoastră, în definitiv, dacă a venit aici, cu soţia dumneavoastră ai fi vorbit.

— Da, e perfect adevărat. Ştiu şi eu, deşi… Valerie nu stă prea bine cu sănătatea. N-aş vrea s-o tulbur. Adică, presupun că aici e fotografiat mort, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Dar nu e o fotografie tulburătoare.

— Nu, nu. E foarte bine făcută. Tipul pare că doarme.

— Vorbiţi despre mine, Josaiah?

Uşa dinspre cameră alăturată se deschise şi intră o femeie între două vârste. Hardcastle fu convins că ascultase cu atenţie totul din spatele uşii.

— Ah, iată-te! Draga mea, spuse domnul Bland. Credeam că tragi un pui de somn. Aceasta e soţia mea, inspectore detectiv Hardcastle.

— Crima aceea teribilă, murmură doamna Bland. Mă cutremur numai când mă gândesc la ea.

Se aşeză pe sofa cu un mic icnet.

— Pune-ţi picioarele sus, dragă, spuse Bland, Doamna Bland se supuse. Era o femeie cu părul de culoarea

nisipului şi cu un glas slab şi văicăreţ. Părea anemică, şi avea în întregime aerul unei invalide care îşi acceptă invaliditatea nu fără o oarecare plăcere. Preţ de câteva clipe, îi aminti inspectorului Hardcastle de cineva. Încercă să-şi amintească de cine anume, dar nu reuşi. Glasul slab, aproape plângăreţ, continuă.

— Nu stau prea bine cu sănătatea, inspectore Hardcastle, aşa că soţul meu caută să mă scutească de orice şocuri sau supărări. Sunt foarte sensibilă. Vorbeaţi parcă de o fotografie a… a celui ucis. Vai, ce groaznic sună! Nu ştiu dacă pot suporta să mă uit!

„În realitate, moare s-o vadă!” gândi Hardcastle.

Cu o uşoară maliţie în glas, spuse:

— Atunci, probabil ar fi mai bine să nu vă cerem să vă uitaţi la ea, doamnă Bland. Mă gândeam doar că poate ne-aţi putea ajuta spunându-ne dacă acest om a trecut pe la dumneavoastră, vreodată.

— Trebuie să-mi fac datoria, spuse doamna Bland cu un zâmbet dulce şi curajos. Întinse mâna.

— Crezi că-ţi face bine să te necăjeşti, Val?

— Nu fi prostuţ, Josaiah. Fireşte că trebuie să văd.

Se uită cu mult interes la fotografie şi, totodată, cu o oarecare dezamăgire, sau cel puţin aşa i se paru inspectorului.

— Arată… Zău, nu arată deloc a mort, spuse ea. Nici n-ai zice că a fost omorât. A fost… A fost strangulat?

— A fost înjunghiat, răspunse inspectorul.

Doamna Bland închise ochii şi se cutremură.

— Vai, ce cumplit! Spuse ea.

— L-aţi văzut vreodată, doamnă Bland?

— Nu, răspunse doamnă Bland cu o reţinere evidentă. Nu, nu l-am văzut. Era genul de om care… Care vine pe la uşile oamenilor să vândă tot felul de lucruri?

— Se pare că era agent de asigurări, spuse cu grijă inspectorul.

— Oh, înţeleg. Nu, n-a fost nimeni de genul ăsta, sunt sigură. Nu m-ai auzit niciodată pomenind de aşa ceva, nu-i aşa, Josaiah?

— Parcă nu, răspunse domnul Bland.

— Era rudă cu domnişoara Pebmarsh? Întrebă doamna Bland.

— Nu, îi era total necunoscut.

— Foarte ciudat, spuse doamna Bland.

— O cunoaşteţi pe domnişoara Pebmarsh?

— Oh, da, adică, ne cunoaştem ca vecini, bine-nţeles. Din când în când îi cere sfatul soţului meu cu privire la grădină.

— Îmi închipui că sunteţi un grădinar pasionat, spuse inspectorul.

— Nu chiar, nu chiar, bătu în retragere domnul Bland. Ştiţi, nu prea am timp. Fireşte, mă pricep cât de cât. Dar am un tip grozav, vine de două ori pe săptămână. El se îngrijeşte ca totul să fie perfect şi pun pariu că nu găsiţi pe aici o grădină ca a noastră, dar eu, personal nu sunt un grădinar adevărat, ca vecinul meu de pildă.

— Ramsay? Întrebă oarecum mirat Hardcastle.

— Nu, nu, mai încolo, la 63. Domnul Mcnaughton. El trăieşte pur şi simplu pentru grădina lui. E în ea cât e ziua de lungă şi e nebun în privinţa gunoiului de grajd. Te plictiseşte tot vorbindu-ţi despre bălegar… Dar presupun că nu despre asta vreţi să discutăm.

— Într-adevăr, nu chiar, spuse inspectorul. Mă întrebam dacă cineva, dumneavoastră sau soţia dumneavoastră, se afla ieri în grădină. Cum spuneaţi, un colţ al ei se învecinează cu nr. 19, şi m-am gândit că poate aţi văzut sau aţi auzit ceva interesant.

— Pe la prânz, nu-i aşa? Adică, atunci când s-a comis crima?

— Ne-ar interesa perioada cuprinsă între unu şi trei.

Bland clătină din cap.

— Atunci eram aici şi eu şi Valerie, dar luam masa, iar sufrageria noastră dă spre stradă, N-am fi putut vedea

nimic din ce se petrece în grădină.
— La ce oră luaţi masa?
— La unu sau în jur de unu. Uneori la unu şi jumătate.
— Şi n-aţi ieşit deloc în grădină după aceea?
Bland clătină din cap.
— Soţia mea întotdeauna merge sus să se odihnească după masă, iar eu, dacă n-am foarte multă treabă, închid niţel ochii în fotoliul acela. Trebuie să fi plecat de acasă pe la trei şi un sfert, dar, din păcate, nu m-am dus deloc în grădină.
— În fine, spuse Harcastle, trebuie să întrebăm pe toată lumea.
— Fireşte, fireşte. Aş fi dorit să vă fi putut ajuta mai mult.
— Aveţi o casă drăguţă, spuse inspectorul. Nu v-aţi zgârcit la bani, dacă pot să spun aşa.
Bland râse jovial.
— Ne plac lucrurile drăguţe. Soţia mea are mult bun gust. Ne-a picat o pleaşcă acum un an. Soţia mea a primit o moştenire de la un unchi al ei. Nu-l văzuse de douăzeci şi cinci de ani. Nu vă spun ce. Surpriză a fost! A contat ceva pentru noi, să ştiţi. Ne-am pus pe picioare şi ne gândim la o croazieră puţin mai încolo. Sunt foarte educative croazierele astea. Grecia şi aşa mai departe. O mulţime de profesori ţin conferinţe la bord. Fireşte, eu sunt un om care a răzbit prin propriile lui puteri şi n-am prea avut timp de astfel de lucruri, dar mă interesează. Tipul ăla care a săpat şi a descoperit Troia era zarzavagiu, parcă. Foarte romantic! Trebuie să spun că mi-ar plăcea să mă duc în străinătăţuri… Nu că am fost foarte mult… Din când în când un weekend vesel la Paris, atâta tot. Mă îmbie gândul să-mi iau zborul de aici şi să mă duc să trăiesc în Spania sau Portugalia, ba chiar în Indiile de Vest. O mulţime de oameni o fac. Economisesc impozitul pe venit şi aşa mai departe. Dar soţiei mele nu-i surâde ideea.
— Îmi place să călătoresc, dar n-aş suporta să trăiesc în afara Angliei, spuse doamna Bland. Aici avem toţi prietenii,

şi sora mea trăieşte aici, şi toată lumea ne cunoaşte. Dacă am pleca peste graniţă am fi străini. Şi apoi, aici avem un doctor foarte bun. El îmi cunoaşte cu adevărat starea sănătăţii. N-aş avea deloc încredere într-un doctor străin.

— Vom vedea, spuse vioi domnul Bland. Vom pleca în croazieră şi poate ai să te îndrăgosteşti de Grecia.

După privirea doamnei Bland, treaba părea să fie foarte puţin probabilă.

— Îmi închipui că au la bord un doctor ca lumea, spuse ea cu îndoială.

— Fii convinsă, o asigură soţul ei.

Îi însoţi pe Hardcastle şi pe Colin la uşa din faţă, repetând că îi părea rău că nu-i putuse ajuta.

— Ei bine, ce părere ai despre el? Întrebă Hardcastle.

— Nu l-aş lăsa să-mi construiască o casă, răspunse Colin. Dar un mic constructor escroc nu e ceea ce caut eu. Eu caut un om consacrat. Iar privitor la cazul tău, ţi-ai greşit genul de crimă. Dacă Bland ar fi să-şi îndoape nevasta cu arsenic s-au să-i facă vânt în Marea Egee ca să-i moştenească banii şi să se însoare cu o blondă trăsnet…

— Ne vom îngriji de asta când se va întâmpla. Între timp trebuie să ne vedem de crima asta.

Capitolul X

În Wilbraham Crescent nr. 62, doamna Ramsay îşi spunea încurajator „Mai sunt numai două zile acum. Numai două zile”. Îşi dădu de pe frunte o şuviţă umedă. Dinspre bucătărie se auzi un zgomot puternic. Doamna Ramsay simţi că nu avea nici o tragere de inimă să se ducă să vadă ce era cu zgomotul acela. În fine – doar două zile. Străbătu holul, deschise larg uşa bucătăriei şi spuse cu un glas mult mai puţin războinic decât l-ar fi avut în urmă cu trei săptămâni.

— Ce-aţi mai făcut acum?

— Îmi pare rău, mami, spuse fiul său Bill. Ne jucam cu cutiile astea, o mică partidă de bowling, şi nu ştiu cum una s-a rostogolit în fundul dulapului cu veselă.

— N-am vrut să le aruncăm în fundul dulapului, spuse fiul mai mic, Ted.

— Adunaţi lucrurile astea şi puneţi-le înapoi în dulap, iar cioburile măturaţi-le şi puneţi-le în găleata de gunoi.

— Oh, mami, nu acum.

— Ba acum.

— S-o facă Ted, spuse Bill.

— Ştii că-mi placi? Întotdeauna mă pui pe mine. Dacă nu faci tu, nu fac nici eu.

— Ba ai s-o faci!

— Ba n-am s-o fac!

— Îţi arăt eu ţie!

— Cotu'!

Băieţii se încleştară cu sălbăticie într-o trântă pe viaţă şi pe moarte. Ted fu izbit de masa din bucătărie şi un castron cu ouă se clătină ameninţător.

— Ieşiţi afară din bucătărie! Strigă doamna Ramsay. Îi împinse pe cei doi afară din bucătărie, închise uşa şi începu să adune cutiile de conserve şi să mătură cioburile.

„Două zile mai sunt şi se vor întoarce la şcoală!”, gândi ea. Ce minunat, ce dumnezeiesc gând pentru o mamă!

Îşi aminti vag o remarcă răutăcioasă a unei ziariste. O femeie are pe an doar şase zile fericite. Prima şi ultima zi ale vacanţelor. Cât de adevărat era, gândi doamna Ramsay măturând cioburile celui mai bun serviciu de masă al ei. Cu câtă plăcere, cu câtă bucurie întâmpinase întoarcerea odraslelor ei doar cu cinci săptămâni în urmă! Şi acum? „Mai e azi şi mâine, iar poimâine Bill şi Ted se vor întoarce la şcoală. Nu-mi vine să cred. Nu mai am răbdare!”

Şi cu câtă dragoste îi aşteptase acum cinci săptămâni la gară! Iar acum… Ce aştepta acum cu atâta nerăbdare? O zi de tihnă deplină. Îşi iubea băieţii, era mândră de ei. Dar eram atât de obositori!

În acel moment izbucniră strigăte feroce. Întoarse capul alarmată. Era în regulă. Tocmai ieşiseră în grădină. Era mai bine în grădină, aveau mai mult loc. Probabil că aveau să

supere vecinii. Spera din tot sufletul să lase în pace pisicile doamnei Hemming. Nu de dragul pisicilor, ci pentru că sârma ghimpată care împrejmuia grădina doamnei Hemming le putea rupe şorturile. Aruncă o privire spre cutia pentru prim-ajutor care stătea la îndemână pe dulap.

De afară se auzi un ţipăt înfiorător, care păru să fie retezat la jumătate, urmat de o tăcere atât de profundă încât doamna Ramsy simţi că i se opreşte inima de spaimă. Într-adevăr, tăcerea aceea era absolut nefirească. Rămase în loc nesigură, cu pămătuful pentru praf şi cu cioburile în mână. Uşa bucătăriei se deschise şi în prag apăru Bill. Pe faţa lui de copil de unsprezece ani era zugrăvită o expresie de uluială.

— Mami, spuse el. E aici un inspector detectiv şi încă un bărbat.

— Oh, exclamă uşurată doamna Ramsay. Ce vrea, dragă?

— A întrebat de tine, dar cred că trebuie să fie în legătură cu crima. Ştii, aia de ieri de la domnişoara Pebmarsh.

— Nu văd de ce trebuia să vină să vorbească cu mine, spuse doamna Ramsey pe un ton puţin contrariat. În fine, cred că e mai bine să vin, adăugă cu un oftat.

Aruncă cioburile în găleata de gunoi de sub chiuvetă, îşi netezi părul şi se pregăti să-l urmeze pe Bill care repetă nerăbdător „vino odată, mami!”

Doamna Ramsay, îndeaproape flancată de Bill, intră în camera de zi. Acolo stăteau în picioare doi bărbaţi. Fiul mai mic, Ted, stătea de strajă lângă ei, holbându-se la ei cu ochii largi de admiraţie.

— Doamna Ramsay?

— Bună dimineaţa.

— Cred că tinerii aceştia v-au spus că sunt inspectorul detectiv Hardcastle.

— N-aţi picat bine în dimineaţa asta. Sunt foarte ocupată. Durează mult?

— Deloc, o linişti Hardcastle. Ne putem aşeza?

— Oh, da, desigur.

Doamna Ramsay luă un taburet şi se uită nerăbdătoare la ei. Bănuia că nu avea să dureze chiar „deloc”.

— Voi doi nu e nevoie să rămâneţi, le spuse cu blândeţe Hardcastle băieţilor.

— Nu plecăm, spuse Bill.

— Nu plecăm, repetă ca un ecou Ted.

— Vrem să auzim tot, spuse Bill.

— Sigur că vrem, întări Ted.

— A fost o grămadă de sânge? Întrebă Bill.

— Era un spărgător? Întrebă Bill.

— Potoliţi-vă, băieţi! Spuse doamna Ranisay. Nu l-aţi auzit pe… Ăă… Domnul Hardcastle că nu vrea să staţi aici?

— Nu plecăm, spuse Bill. Vrem să auzim.

Hardcastle se duse la uşă şi o deschise. Se uită la băieţi.

— Afară, spuse el.

Singurul cuvânt, rostit liniştit, era încărcat de autoritate. Fără altă vorbă, băieţii se ridicară şi ieşiră târându-şi picioarele.

— Ce, minunat! Spuse cu admiraţie doamna Ramsay. Oare eu de ce nu pot să fiu aşa? Apoi, amintindu-şi că nu avea timp de pierdut, spuse agitată: Dacă e vorba despre ce s-a întâmplat ieri la numărul 19, nu vă pot spune nimic, inspectore. Nu ştiu nimic despre asta. Nici măcar nu-i cunosc pe cei care locuiesc acolo.

— Casa este locuită de o anume domnişoară Pebmarsh. E oarbă şi lucrează la Aaronberg Institute.

— Înţeleg. Nu prea cunosc pe nimeni pe partea aia a semilunii.

— Unde vă aflaţi ieri între douăsprezece jumătate şi trei? Eraţi acasă?

— Oh, da. Am avut mâncare de făcut şi aşa mai departe. Am ieşit înainte de trei, totuşi. Am dus băieţii la cinema.

Inspectorul scoase din buzunar fotografia şi i-o întinse.

— Aş vrea să-mi spuneţi dacă l-aţi mai văzut vreodată pe acest om.

Doamna Ramsay o luă cu interesul uşor stârnit.

— Nu, spuse ea, nu cred. Nu sunt sigură că mi-aş aminti chiar să-l fi văzut.

— N-a venit aici cu vreo ocazie… Încercând să vă vândă o poliţă de asigurare sau altceva?

Doamna Ramsay clătină din cap cu mai multă convingere.

— Nu. Sunt sigură că nu.

— Avem motive să credem că numele lui este Curry. Domnul R. Curry.

Se uită întrebător la ea. Doamna Ramsay clătină iarăşi din cap şi spuse pe ton de scuză:

— Mă tem că în timpul vacanţelor n-am timp să observ nimic.

— E întotdeauna o perioadă aglomerată, aşa e, spuse inspectorul. Aveţi nişte băieţi grozavi. Plini de viaţă şi energie. Îmi închipui că uneori cam prea multă energie, nu?

Doamna Ramsay zâmbi.

— Da, sunt puţin obositori, dar în realitate sunt băieţi buni.

— Sunt convins, spuse inspectorul. Amândoi sunt grozavi. Foarte inteligenţi, aş spune. Aş vrea să schimb o vorbă cu ei înainte de plecare, dacă nu aveţi nimic împotrivă. Uneori copii observă lucruri pe care nimeni altcineva din casă nu le observă.

— Nu prea vad cum puteau observa ceva. Nu e ca şi cum am fi vecini uşă-n uşă.

— Dar grădinile, dumneavoastră se învecinează în partea din spate.

— Da, dar sunt total separate.

— O cunoaşteţi pe doamna Hemming de la numărul 20?

— Într-un fel, da, din cauza pisicilor, şi a altor lucruri.

— Vă plac pisicile?

— Nu, nu-i vorba de astă. Vreau să spun că… În fine, obişnuitele reclamaţii.

— Înţeleg, reclamaţii. În legătură cu ce?

Doamna Ramsay se înroşi.

— Necazul e că atunci când ţii atâtea pisici, paisprezece are ea, devii de-a dreptul fanatic când e vorba de pisici.

Toate astea sunt prostii. Îmi plac pisicile. Am avut şi noi o pisică, un motan. Era foarte bun la prins şoareci. Dar femeia asta face atâta zarvă, se agită din cale afară pentru ele, le găteşte special… Sărmanele făpturi nici măcar nu-s lăsate să aibă o viaţă a lor. Bine-nţeles că pisicile încercă mereu să evadeze. Şi eu aş încerca dacă aş fi una din pisicile ei. Iar băieţii mei sunt foarte buni la suflet, n-ar chinui nicicum o pisică. Părerea mea e că pisicile îşi poartă foarte bine de grijă şi singure. Sunt animale foarte înţelepte, dacă sunt tratate cu înţelepciune.

— Sunt sigur că aveţi dreptate, spuse inspectorul, şi continuă: Trebuie să aveţi o viaţă foarte ocupată, cu casa şi cu copiii. Când se întorc la şcoală?

— Poimâine.

— Sper că atunci vă veţi odihni.

— Am de gând să lenevesc o vreme.

Celălalt tânăr, care luase notiţe în tăcere, o făcu să tresară când vorbi.

— Aţi putea să luaţi o fată din acelea străine, spuse el. Au pair, se numeşte treaba asta. Vin şi fac treabă aici în schimbul învăţării limbii engleze.

— Aş putea încerca ceva de genul ăsta. Deşi întotdeauna am fost de părere că e complicat cu străinii. Soţul meu râde de mine, dar, fireşte, el cunoaşte mai multe decât mine. Eu n-am călătorit peste hotare atât cât a călătorit el.

— Acum e plecat, nu-i aşa? Întrebă Hardcastle.

— Da, a trebuit să plece în Suedia la începutul lui august. E inginer constructor. Păcat că a trebuit să plece tocmai la începutul vacanţei. El e atât de bun cu băieţii! Îi place să se joace cu trenuleţul electric chiar mai mult decât le place copiilor. Uneori liniile şi gările se întind pe tot holul şi în cealaltă cameră. E foarte greu să nu te împiedici de ele. Clatină din cap. Bărbaţii sunt atât de copilăroşi! Spuse îngăduitoare.

— Când îl aşteptaţi să se întoarcă, doamnă Ramay?

— Niciodată nu ştiu. Oftă. E destul de… Complicat.

Glasul îi tremură uşor. Colin se uită la ea cu mare atenţie.

— Nu vă mai răpim timpul, doamnă Ramsay.

Hardcastle se ridică.

— Poate ne arată băieţii dumneavoastră grădina.

Bill şi Ted aşteptau în hol şi primiră pe loc propunerea.

— Desigur, nu-i o grădină mare, se scuză Bill.

Se depusese ceva efort pentru a ţine cât de cât în ordine grădina din Wilbraham Crescent 62. O latură era mărginită de dalii şi margarete. Apoi o mică pajişte destul de inegal cosită. Potecile aveau mare nevoie să fie greblate, iar de jur împrejur zăceau împrăştiate aeromodelele, arme spaţiale şi alte simboluri ale ştiinţei moderne. În fundul grădinii era un măr cu mere roşii şi apetisante. Lângă el era un păr.

— Asta e, spuse Ted arătând cu degetul spaţiul dintre măr şi păr, prin care se vedea clar spatele casei domnişoarei Pebmarsh. Asta e numărul 19 unde a fost crima.

— Se vede foarte bine casa, spuse inspectorul. Cred că se vede şi mai bine de la ferestrele de la etaj.

— Aşa-i, spuse Bill. Dacă am fi fost ieri acolo şi ne-am fi uitat afară, poate am fi văzut şi noi ceva. Dar n-am fost.

— Am fost la cinema, spuse Ted.

— Aţi găsit amprente? Întrebă Bill.

— Nu prea folositoare. Ieri aţi fost toată ziua în grădină?

— Da, din când în când, răspunse Bill. Toată dimineaţa, adică. Totuşi n-am auzit nimic şi n-am văzut nimic.

— Dacă am fi fost după-amiază aici, poate auzeam ţipete, spuse cu jind Ted. Au fost nişte ţipete groaznice.

— O cunoaşteţi din vedere pe domnişoara Pebmarsh, doamna care locuieşte în casa aceea?

Băieţii se uitară unul la altul, apoi dădură din cap.

— E oarbă, spuse Ted, dar poate să meargă foarte bine prin grădină. Nu-i trebuie baston sau altceva. O dată ne-a aruncat mingea înapoi. A fost tare de treabă.

— N-aţi văzut-o deloc ieri?

Băieţii clătinară din cap.

— Dimineaţa nu aveam cum s-o vedem, explică Bill. E întotdeauna plecată. De obicei iese în grădină după ceai.

Colin explora traiectoria unei conducte care era legată la un robinet din casă. Aceasta mergea în lungul potecii din grădină apoi cobora în colţ, lângă păr.

— N-am ştiut niciodată că perii au nevoie de irigaţii, spuse el.

— Oh, asta! Spuse Bill. Părea uşor stânjenit.

Colin se uită la băieţi şi rânji.

— Pe de altă parte, dacă te caţeri în pomul ăsta, poţi să arunci un frumuşel jet de apă pe pisici, nu-i aşa?

Băieţii răscoleau pietrişul cu vârful pantofului şi se uitau oriunde numai la Colin nu.

— Asta faceţi, nu-i aşa? Întrebă Colin.

— Asta nu le face rău, spuse Bill. Nu e ca praştia.

— Îmi închipui că într-o vreme aţi folosit şi praştia.

— Niciodată n-am lovit pe nimeni, spuse Ted.

— În tot cazul, vă distraţi din când în când cu furtunul ăsta, şi pe urmă vine doamna Hemming şi vă reclamă.

— Ea întotdeauna reclamă câte ceva, spuse Bill.

— Aţi trecut vreodată prin gardul ei?

— Nu prin sârma ghimpată de aici, îi scăpă lui Ted.

— Dar intraţi din când în când în grădina ei, aşa e? Cum faceţi?

— Păi, poţi intra prin gard… În grădina domnişoarei Pebmarsh. Apoi, puţin mai în jos, la dreapta, treci prin gardul viu în grădina doamnei Hemming. Acolo e o gaură în plasa de sârmă.

— Nu poţi să taci, prostule! Spuse Bill.

— Îmi închipui că aţi adulmecat puţin după indicii, de când cu crima? Spuse Hardcastle.

Băieţii se uitară unul ia altul.

— Păi… Bill se opri precaut.

— E posibil ca voi să fi găsit ceva ce nouă ne-a scăpat, spuse cu seriozitate Hardcastle. Dacă aveţi… Ăă… O colecţie, v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi arăta-o.

Bill se hotărî.

— Adu-le, Ted, spuse el.

Ted se supuse şi o luă la fugă.

— Mă tem că nu avem nimic de valoare, recunoscu Bill… Noi doar… ne prefacem.

Se uită neliniştit la Hardcastle.

— Înţeleg foarte bine, spuse acesta. O mare parte din munca poliţiei e aşa. O mulţime de dezamăgiri.

Bill păru uşurat.

Ted se întoarse într-o fugă. Întinse o batistă grosolan înnodată care zornăi. Hardcastle desfăcu nodul şi împrăştie conţinutul. Acesta era compus dintr-o toartă de ceaşcă, un fragment de porţelan, o mistrie spartă, o furculiţă rustică, o monedă, un cârlig de rufe, o bucăţică de geam irizat şi o jumătate dintr-un foarfece.

— O colecţie interesantă, spuse sobru inspectorul.

Îi fu milă de feţele avide ale băieţilor şi luă bucata de geam.

— Am să iau asta. E posibil să se lege de ceva.

Colin luase moneda şi o examina.

— Nu-i englezească, spuse Ted.

— Nu, nu-i englezească, aprobă Colin. Se uită la Hardcastle. Am putea s-o luăm şi pe asta, propuse el.

— Să nu suflaţi nimănui nici un cuvânt despre asta, spuse Hardcastle pe ton conspirativ.

Încântaţi, băieţii promiseră că nu vor sufla.

Capitolul XI

— Ramsay, spuse gânditor Colin.

— Ce-i cu el?

— Îmi place cum sună, atâta tot. Călătoreşte în străinătate… la comandă. Soţia lui spune că e inginer constructor dar se pare că asta-i tot ce ştie despre el.

— E o femeie cumsecade, spuse Hardcastle.

— Da… Şi nu prea fericită.

— Obosită, atâta tot. Puştii sunt obositori.

— Cred că e mai mult de atât.

— Cu siguranţă genul de om pe care-l cauţi n-ar avea în cârcă o soţie şi doi fii, spuse sceptic Hardcastle.

— Nu se ştie niciodată. Ai rămâne mirat să ştii ce fac băieţii pentru camuflaj. O văduvă săracă, având doi copii, poate fi convinsă să încheie un aranjament.

— Nu m-aş fi gândit că ea e genul ăsta.

— Nu mă refer la a trăi în păcat, amice. Vreau să spun că ar accepta să fie doamna Ramsay şi să ofere un fundal. Fireşte că el i-ar turna o poveste corespunzătoare cu o cauză dreaptă. I-ar spune, să zicem, că face spionaj de partea noastră. Totul foarte patriotic.

Hardcastle clătină din cap.

— Trăieşti într-o lume ciudată, Colin.

— Da, trăiesc… Ştii, cred că într-o bună zi va trebui să ies din ea. Începi să uiţi cine e şi ce e. Jumate din oamenii ăştia lucrează pentru ambele părţi şi până la urmă nu mai ştiu nici ei de care parte sunt cu adevărat… În fine, să continuăm cu ce avem de făcut acum.

— Să luăm familia Mcnaughton, spuse Hardcastle, oprindu-se în faţa porţii cu numărul 63. O bucăţică din grădina lor se învecinează cu cea de la 19, la fel ca la Bland.

— Ce ştii despre familia Mcnaughton?

— Nu multe… au venit aici cam acum un an. Sunt oameni în vârstă… Profesor pensionar, parcă. El grădinăreşte.

În grădina din faţă erau tufe de trandafiri, iar sub ferestre un strat gros de brânduşe de toamnă.

O femeie tânără şi vioaie, într-un halat cu flori viu colorate, le deschise şi le spuse:

— Doreşti? Da?

Hardcastle îngână „În sfârşit ajutorul străin” şi îi întinse cartea de vizită.

— Poliţia, spuse tânăra. Se dădu înapoi doi paşi şi se uită la Hardcastle de parcă ar fi fost Diavolul în persoană.

— Doamna Mc Naughton, spuse Hardcastle.

— Doamna Mcnaughton e aici.

Îi conduse în camera de zi, care dădea spre grădina din spate. Camera era goală.

— Ea etaj este, spuse tânăra, care îşi pierduse voioşia între timp. Ieşi în hol şi strigă: Doamnă Mcnaughtan! Doamnă Mcnaughtan!

Un glas îndepărtat răspunse:

— Da. Ce este, Gretel?

— Poliţia – doi poliţia. Am pus pe ei în camera de zi. De la etaj se auzi un zgomot ce sugera agitaţia şi cuvintele: „Vai de mine, vai de mine, ce-o mai fi!” Apoi un tropotit de paşi şi doamna Mcnaughton intră în cameră cu o expresie îngrijorată. Era expresia obişnuită a doamnei Mcnaughton, avea să constate foarte curând Hardcastle.

— Vai de mine, spuse ea din nou, vai de mine. Inspectorul… Aşa vă… Oh, da, Hardcastle. Se uită la cartea de vizită. Dar de ce aţi venit la noi? Noi nu ştim despre asta. Adică, e vorba de crima asta, nu-i aşa? Nu-i pentru abonamentul de televiziune, nu?

Hardcastle o linişti în această privinţă.

— Totul pare atât de extraordinar, nu-i aşa! Spuse doamna Mcnaughton luminându-se. Şi a mai fost şi în miezul zilei! Ce oră ciudată să vii să spargi o casă! Exact ora la care oamenii sunt de obicei acasă. Dar în ziua de azi citeşti tot felul de astfel de lucruri teribile. Totul se petrece la lumina zilei. Vai, nişte prieteni ai noştri… Ei luau masa în oraş, şi a venit un camion pentru mobilă şi doi bărbaţi au intrat în casă şi au cărat absolut toată mobila. Toată strada a văzut ce se întâmpla, dar nimeni nu s-a gândit că ar putea fi ceva neobişnuit. Ştiţi, cred că am auzit ieri pe cineva ţipând, dar Angus a spus că erau băieţii ăia îngrozitori ai doamnei Ramsay. Aleargă prin grădină făcând atâta zgomot, imită navele spaţiale, ştiţi, sau rachete sau bombe atomice. Uneori e de-a dreptul înspăimântător.

Hardcastle scoase o dată în plus fotografia.

— L-aţi văzut vreodată pe acest bărbat, doamnă Mcnaughton?

Doamna Mcnaughton se uită cu aviditate la ea.

— Sunt aproape sigură că l-am văzut. Da. Da, practic, sunt convinsă. Dar unde oare? Să fi fost omul care a venit aici şi m-a întrebat dacă nu vreau să cumpăr o nouă enciclopedie în paisprezece volume? Sau cel care a venit cu un model nou de aspirator? Eu n-am vrut să aud de aşa ceva, şi el a ieşit şi s-a dus să-l bată la cap pe soţul meu, care era în grădina din spate. Angus planta nişte bulbi, ştiţi, şi nu vroia să fie întrerupt, dar omul tot dădea din gură şi spunea ce minuni face aparatul ăla, cum scoate praful din draperii şi din perne şi curăţă treptele şi tot felul de treburi, absolut tot. Şi atunci Angus s-a uitat în sus la el l-a întrebat doar atât: „Poate să planteze bulbi?” şi trebuie să spun că m-a bufnit râsul pentru că omul a rămas cu gura căscată şi a plecat.

— Şi chiar credeţi că era bărbatul din fotografie?

— Nu, nu chiar, pentru că acela era mult mai tânăr, dacă mă gândesc bine. Dar, oricum, cred că am mai văzut, faţa asta. Da… Cu cât mai mult mă uit la ea, cu atât sunt mai sigură că a fost aici şi m-a rugat să cumpăr ceva.

— Poate o asigurare?

— Nu, nu asigurare. Soţul meu se ocupă de toate. Suntem asiguraţi în toate privinţele. Nu. Totuşi… Da, cu cât mă uit mai mult la fotografie…

Hardcastle nu se simţea deloc încurajat. Din experienţă, o catalogă pe doamna Mcnaughton ca o femeie amatoare de senzaţii tari, dornică peste poate să stea de vorbă cu cineva care avea legătură cu crima. Oftă.

— Conducea o camionetă, parcă, spuse doamna Mcnaughton. Numai că nu-mi amintesc când l-am văzut. Ba nu, o dubă de pâine, cred.

— Nu l-aţi văzut ieri, nu-i aşa, doamnă Mcnaughton?

Faţa doamnei Mcnaughton se lungi uşor. Îşi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr cărunt, cam neîngrijit.

— Nu. Nu ieri. Cel puţin… Se opri. Nu cred. Apoi se mai lumină. Poate că soţul meu îşi va aminti.

— E acasă?
— E în grădină.
Arătă spre fereastră, pe care în acel moment văzură un bărbat în vârstă împigând o roabă pe potecă.
— Am putea merge să vorbim cu el.
— Desigur. Poftiţi pe aici.
Îi conduse spre o uşă laterală şi ieşiră în grădină. Domnul Mcnaughton era lac de transpiraţie.
— Domnii sunt de la poliţie, Angus, spuse pe nerăsuflate soţia lui. Au venit în legătură cu crima de la domnişoara Pebmarsh. Au o fotografie a mortului. Să ştii, sunt singură că l-am văzut undeva. Nu e omul care a venit săptămâna trecută să ne întrebe dacă nu vrem să scăpăm de nişte antichităţi?
— Să vedem, spuse domnul Mcnaughton. Arătaţi-mi, vă rog, şi mie fotografia, îi spuse lui Hardcastle. Dar ţineţi-o dumneavoastră, mâinile mele sunt pline de pământ.
Aruncă o scurtă privire şi spuse:
— Nu l-am văzut pe amicul ăsta în viaţa mea.
— Vecinii dumneavoastră mi-au spus că sunteţi pasionat de grădinărit.
— Cine v-a spus asta – nu doamna Ramsay?
— Nu. Domnul Bland.
Angus Mcnaughton pufni.
— Bland habar n-are ce înseamnă grădinăritul. Straturi şi iar straturi, asta-i tot ce ştie el. Le îndeasă cu begonii şi muşcate şi le pune pe margini lobelii. Asta nu-i grădinărit. Parcă ai trăi într-un parc public. Vă interesează cât de cât boschetele, inspectore?
— Mă tem că nu pot să mă laud că mă pricep la grădinărit, spuse Hardcastle. Am venit în legătură cu un subiect mai puţin plăcut.
— Desigur. Afacerea de ieri. Eram în grădină când s-a întâmplat.
— Serios?
— Adică, eram aici când ţipa fata aia.

— Ce-aţi făcut?
— Păi, n-am făcut nimic. De fapt, m-am gândit că sunt zăpăciţii ăia de băieţi ai lui Ramsay. Întotdeauna urlă şi ţipă şi fac gălăgie.
— Dar cu siguranţă ţipetele astea nu veneau din aceeaşi direcţie, nu?
— Vedeţi dumneavoastră, zăpăciţii ăştia de băieţi nu stau locului în grădina lor. Intră prin gardurile şi tufele oamenilor. Aleargă peste tot afurisitele alea de pisici ale doamnei Hemming. Nu e nimeni să-i ţină-n frâu, ăsta-i necazul. Mama lor e moale ca o mămăligă. Fireşte, când nu-i un bărbat în casă, copiii îţi scapă din mână.
— Am înţeles că domnul Ramsay stă mai mult în străinătate.
— Inginer constructor, parcă, spuse vag domnul Mcnaughton. Întotdeauna pleacă undeva. Baraje, sau petrol, sau conducte, nu ştiu, ceva în genul ăsta. Nu ştiu sigur. Acum o lună a trebuit, să plece în Suedia pe nepusă masă. A lăsat-o pe mama băieţilor cu o grămadă de treabă, şi fireşte că puştii au fost liberi s-o ia razna. Nu-s băieţi răi, reţineţi, dar au nevoie de disciplină.
— Şi n-aţi mai văzut ceva… În afară de faptul că aţi auzit ţipetele acelea? Apropo, când a fost asta?
— Habar n-am, spuse domnul Mcnaughton. Întotdeauna îmi scot ceasul înainte de a ieşi în grădină. Zilele trecute l-am lovit cu mistria şi mi-a dat multă bătaie de cap să-l repar după aceea. Ce oră era, draga mea? Ai auzit şi tu, nu-i aşa?
— Trebuie să fi fost două jumătate… la cel puţin jumătate de oră după ce am terminat masa.
— Înţeleg. La ce oră luaţi masa?
— La unu şi jumătate, dacă avem noroc, spuse domnul Mcnaughton. Fata noastră daneză n-are nici o noţiune a timpului.
— Iar după aceea… Trageţi un pui de somn?
— Uneori. Azi nu. Vroiam să-mi continuu treaba. Aveam de greblat şi de curăţat, de împrăştiat grămada de bălegar, şi

aşa mai departe.
— Minunat lucru, bălegarul, spuse solemn Hardcastle.
Domnul Mcnaughton se luminã imediat.
— Absolut. Nimic nu e ca el. Ah! Câţi oameni am convertit! Să foloseşti îngrăşământ chimic, auzi! Curată sinucidere! Daţi-mi voie să vă arăt.
Îl trase repede de braţ pe Hardcastle şi, împigându-şi roaba, o porni pe potecă spre capătul gardului care despărţea grădina lui de cea de la nr. 19. Apărat de tufele de liliac, bălegarul se lăfăia în toată măreţia lui. Domnul Mcnaughton îşi conduse roaba într-o mică magazie de alături. Înăuntru se aflau mai multe unelte de grădină frumos aranjate.
— La dumneavoastră totul e foarte ordonat, remarcă Hardcastle.
— Trebuie să ai grijă de unelte, spuse domnul Mcnaughton.
Hardcastle se uita atent către nr. 19. De cealaltă parte a gardului era o pergolă roz care ducea în sus spre partea laterală a casei.
— N-aţi văzut pe nimeni în grădina de la nr. 19, sau uitându-se pe fereastra casei, în timp ce eraţi la grămada de bălegar?
Domnul Mcnaughton clătină din cap.
— N-am văzut absolut nimic. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, inspectore.
— Ştii, Angus, cred că chiar am văzut o siluetă în grădina de la 19.
— Nu cred că ai văzut, draga mea, spuse ferm soţul ei. Nici eu.
— Femeia asta ar fi spus că a văzut orice, bombăni Hardcastle în timp ce erau din nou în maşină.
— Nu crezi că a recunoscut fotografia?
Hardcastle clătină din cap.
— Mă îndoiesc. Pur şi simplu vrea să creadă că l-a văzut. Cunosc prea bine genul ăsta de martor. Hardcastle oftă.

Nam obţinut mare lucru. Fireşte, unele lucruri par ciudate. De pildă, pare aproape imposibil ca doamna Hemming, oricât ar fi ea înfăşurată în pisicile ei, să ştie atât de puţine despre vecina ei, domnişoara Pebmarsh, cum pretindea ea. Şi, în plus, să fie atât de aeriană şi puţin interesată de crimă.

— E genul de femeie aeriană.

— Scrântită! Spuse Hardcastle. Când ai de a face cu o femeie scrântită, ei bine, în jurul ei pot să aibă loc incendii, jafuri, omoruri, că ea n-o să observe nimic.

— E foarte bine împrejmuită cu reţeaua aia de sârmă ghimpată şi trufele alea victoriene care nu prea lasă loc de văzut.

Ajunseseră înapoi la sediul poliţiei. Hardcastle rânji la prietenul său şi spuse:

— Sergent Lamb, te las să ieşi din gardă.

— Nici o altă vizită?

— Deocamdată nu. Trebuie să fac una mai târziu, dar nu te iau cu mine.

— În fine, mulţumesc pentru dimineaţa asta. Poţi să dai la dactilografiat notiţele mele? Spuneai că ancheta e poimâine? La ce oră?

— Unsprezece.

— Perfect. Mă voi întoarce pentru ea.

— Ai de gând să pleci?

Mâine trebuie să fiu la Londra, să-mi dau raportul la zi.

— Pot să ghicesc cui.

— Nu ţi-e permis s-o faci.

Hardcastle rânji.

— Transmite-i bătrânului flăcău dragostea mea.

— În plus, s-ar putea să mă duc la un specialist, spuse Colin.

— Specialist? De ce? Ce ai?

— Nimic… Mahmureală. Nu mă refeream la genul ăsta de specialist. Unul din domeniul tău.

— Scotland Yard?

— Nu. Un detectiv particular… Prieten de-al tatei… Şi al meu. Afacerea asta a ta ieşită din comun va fi floare la ureche pentru el. O să-i placă la nebunie, o să-l înveselească. Am eu aşa o idee că are nevoie să se înveselească.

— Cum îl cheamă?

— Hercule Poirot.

— Am auzit de el. Credeam că a murit.

— N-a murit. Dar am sentimentul că e plictisit. Asta-i mai rău.

Hardcastle îl privi curios.

— Eşti un, tip ciudat, Colin. Ai nişte prieteni atât de nepotriviţi!

— Inclusiv pe tine, spuse Colin şi râmji.

Capitolul XII

După ce-l expedie pe Colin, Hardcastle se uită la adresa scrisă ordonat în carnetul lui şi dădu din cap. Apoi strecură carnetul înapoi în buzunar şi începu să rezolve problemele de rutină care se îngrămădiseră pe biroul lui.

Pentru el, era o zi ocupată. Trimise după cafea şi sandviciuri şi primi raportul sergentului Cray. Nu apăruse nici un fir folositor. Nimeni de la gară sau din staţiile de autobuz nu recunoscuse fotografia lui Curry. Rapoartele de la laborator nu adăugau nimic nou. Costumul fusese lucrat de un croitor bun, dar numele croitorului fusese înlăturat. O dorinţă de anonimat din partea domnului Curry? Sau din partea ucigaşului lui? Rămâneau detaliile privitoare la dantură, dar ele luau mult timp, deşi, în final, de regulă, se dovedeau utile. Afară doar dacă, bine-nţeles, domnul Curry nu fusese străin. Hardcastle reflectă asupra ideii. Exista posibilitatea ca mortul să fi fost francez… pe de altă parte, însă, hainele lui nu erau câtuşi de puţin franţuzeşti.

Hardcastle nu era nerăbdător. Foarte adesea identificarea era o treabă înceată. Dar în final, întotdeauna ieşea cineva pe interval. O spălătorie, un dentist, un doctor, o pro prietăreasă. Fotografia mortului avea să fie transmisă

staţiilor de poliţie, avea să apară în ziare. Mai devreme sau mai târziu, domnul Curry avea să fie cunoscut sub adevărata lui identitate.

Între timp, era mult de lucru, şi nu doar la cazul Curry. Hardcastle lucră fără pauză până la cinci şi jumătate. Se uită din nou la ceas şi hotărî că era timpul să facă vizita pe care şi-o propusese.

Sergentul Cray îi raportase că Sheila Webb îşi reluase serviciul la Biroul Cavendish, şi că la cinci avea să lucreze cu profesorul Purdy la Curlew Hotel şi că era puţin probabil să plece de acolo până după şase.

Oare care era numele mătuşii? Lawton – doamna Lawton. Palmerston Road 14. Nu luă maşina poliţiei ci se hotărî să parcurgă pe jos distanţa scurtă.

Palmerston Road era o stradă întunecoasă care cunoscuse, cum se spune, zile mai bune. Casele fuseseră transformate în apartamente distincte sau pensiuni. În timp ce dădea colţul, o fată care se apropia de el pe trotuar ezită o clipă. Cu gândurile duse, inspectorul avu impresia că fata avea de gând să-l întrebe vreo adresă. Chiar să fi fost aşa, fata se răzgândi şi îşi văzu în continuare de drum, trecând pe lângă el. Hardcastle se întrebă de ce îi apăru brusc în minte ideea de pantofi. Pantofi… Nu, un pantof. Chipul fetei îi era uşor familiar. Cine era… Cineva cunoscut chiar de curând… Poate îl recunoscuse şi fusese pe punctul să-i vorbească?

Se opri o clipă, şi se uită înapoi după ea. Acum mergea foarte repede. Necazul era că avea una din feţele alea şterse pe care îţi era greu să le recunoşti, afară doar dacă aveai un motiv anume s-o faci. Ochi albaştri, tenul deschis, gura uşor deschisă. Gura. Şi asta îi amintea de ceva. Ce făcuse ea cu gura? Vorbise? Se rujase? Nu. Se simţi uşor supărat pe el însuşi. Hardcastle se mândrea că avea o bună memorie a feţelor. Nu uita niciodată o faţă pe care o văzuse în boxa acuzaţilor sau în cea a martorilor, dar, la urma urmelor, existau şi alte locuri de contact. De pildă, era puţin probabil să-şi amintească faţa fiecărei chelneriţe care-l

servise. Nu şi i-ar fi amintit pe toţi şoferii de autobuz. Înlătură problema din minte.

Ajunsese la nr. 14. Uşa era întredeschisă şi, lateral, văzu patru sonerii cu nume sub ele. Doamna Lawton avea un apartament la parter. Intră şi apăsă pe botonul soneriei de pe uşa din stânga holului. Trecură câteva clipe până să i se răspundă. În final, auzi paşi înăuntru şi uşa fu deschisă de o femeie înaltă şi slabă cu un păr negru, ciufulit, care purta un halat şi părea să gâfâie puţin. Un miros puternic de usturoi venea dinspre uşa unde era evident că era bucătăria.

— Doamna Lawton?

— Da. Îl privi cu îndoială şi parcă uşor supărată.

Să fi avut în jur de patruzeci şi cinci de ani, iar înfăţişarea ei avea ceva de ţigancă.

— Ce este?

— V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi acorda câteva clipe.

— Despre ce e vorba? Acum sunt destul de ocupată. Adăugă tăios: Nu sunteţi reporter, nu-i aşa?

— Îmi închipui că aţi avut mult de furcă de ieri până azi cu reporterii, spuse Hardcastle pe un ton compătimitor.

— Chiar că am avut. M-au căpiat tot bătând la uşă şi sunând la sonerie şi punând tot felul de întrebări prosteşti.

— Ştiu, foarte deranjant. Aş dori să vă fi putut scuti de toate astea, doamnă Lawton. Apropo, sunt inspectorul detectiv Hardcastle, şi mă ocup de acest caz în legătură cu care vă deranjează reporterii. Am fi oprit treaba asta dacă puteam, dar în problema asta suntem neputincioşi, să ştiţi. Presa are drepturile ei.

— E o ruşine să necăjeşti persoanele particulare, aşa cum fac ei, spunând că trebuie să aibă ştiri pentru public. Singurul lucru pe care l-am observat eu la ştirile astea e că sunt de la cap la coadă numai minciuni. Din cât am văzut eu, ei scornesc totul. Dar intraţi.

Se dădu în lături şi inspectorul trecu pragul. Femeia închise uşa după el. Pe preş se aflau căzute câteva scrisori.

Doamna Lawton se aplecă să le ridice, dar inspectorul i-o luă politicos înainte. În timp ce i le întindea, ochii lui poposiră peste ele o jumătate de secundă, în special asupra adreselor.

— Vă mulţumesc, spuse doamna Lawton şi le puse pe masa din hol. Vreţi să intraţi în camera de zi? Intraţi pe uşa asta, vă rog, şi aşteptaţi-mă o clipă. Am ceva pe foc.

Plecă în viteză spre bucătărie. Inspectorul Hardcastle aruncă o ultimă privire peste scrisorile de pe masa din hol. Una îi era adresată doamnei Lawton, iar celelalte două domnişoarei R. S. Webb. Intră în camera indicată. Era o încăpere mică, destul de dezordonată, cu mobilă ponositǎ, dar ici şi colo se zăreau unele pete de culoare sau vreun obiect neobişnuit. O piesă din sticlă de Veneţia, atrăgătoare şi probabil scumpă, în culorile mucegaiului şi cu o formă abstractă, două perne de catifea viu colorate şi o farfurie de ceramică, model străin.

Doamna Lawton se întoarse ceva mai gâfâind decât înainte.

— Cred că acum totul va fi bine, spuse ea destul de nesigură.

Inspectorul se scuză din nou.

— Îmi pare rău că am picat la o oră nepotrivită, dar s-a întâmplat să fiu prin împrejurimi şi vroiam să verific şi alte aspecte ale afacerii în care, din nefericire, a fost implicată nepoata dumneavoastră. Sper că n-a păţit nimic? Trebuie să fi fost un şoc groaznic pentru orice fată.

— Da, chiar aşa. Sheila s-a întors într-o stare cumplită. Dar şi-a revenit până dimineaţă şi s-a dus la serviciu.

— Da, ştiu. Dar mi s-a spus că lucrează undeva pentru un client şi n-am vrut s-o întrerup, aşa că m-am gândit că e bine să vin aici şi să stau de vorbă cu ea acasă la ea. Dar nu s-a întors încă, nu-i aşa?

— Probabil va întârzia în seara asta, spuse doamna Lawton. Lucrează pentru un anume profesor Purdy şi, din ce spune Sheila, el e un om care n-are deloc noţiunea

timpului. Când spune că mai durează cel mult zece minute, poţi să fii sigur că o să treacă pe puţin trei sferturi de oră. Dar e un om cumsecade şi cât se poate de politicos. O dată sau de două ori a insistat să rămână la cină şi părea foarte îngrijorat că a ţinut-o aşa de mult fără să-şi dea seama. Totuşi, uneori e o treabă deranjantă. E ceva ce v-aş putea spune eu, inspectore? În caz că Sheila întârzie mult.

— Nu chiar, spuse inspectorul zâmbind. Ştiţi, ieri am luat lucrurile ca atare şi nu sunt sigur dacă şi pe astea le-am luat cum trebuie. Se prefăcu încă o dată că îşi consultă carnetul. Să văd. Domnişoara Sheila Webb… Ăsta e numele ei complet sau mai are un prenume? Trebuie să ştim foarte exact lucrurile astea, pentru dosarul de la anchetă.

— Ancheta e poimâine, nu-i aşa? A primit o citaţie.

— Da, dar asta nu trebuie s-o îngrijoreze. Va trebui doar să povestească, aşa cum ne-a povestit şi nouă, cum a descoperit cadavrul.

— Încă nu ştiţi cine era omul?

— Nu. Mă tem că e prea devreme pentru asta. Avea o carte de vizită în buzunar şi la început am crezut că era agent de asigurări. Dar acum se pare că era o carte de vizită pe care i-o dăduse cineva. Poate el însuşi se gândea să se asigure.

— Înţeleg, spuse doamna Lawton vag interesată.

— Acum, să scriu corect numele. Nu mai ştiu cum am notat – domnişoara Sheila Webb sau domnişoara Sheila R. Webb.

Pur şi simplu nu-mi amintesc care era celălalt prenume. Rosalie, cumva?

— Rosemary, spuse doamna Lawton. A fost botezată Rosemary Sheila, dar Sheilei întotdeauna i s-a părut că Rosemary un nume cam fistichiu şi n-a vrut să i se spună altfel decât Sheila.

— Înţeleg. Nimic în glasul lui Hardcastle nu trăda plăcerea omului care îşi vede bănuielile adeverindu-se. Observă şi un alt aspect. Numele de Rosemary nu-i provocă nici o

suferinţă doamnei Lawton. Pentru ea Rosemary nu era decât un nume pe care nepoata ei nu-l folosea.

— Acum am scris exact cum trebuie, spuse zâmbind inspectorul. Din cât îmi imaginez, nepoata dumneavoastră a venit de la Londra şi lucrează pentru Biroul Cavendish de cel puţin zece luni. Îmi puteţi spune data exactă?

— Păi, n-aş putea să vă spun… Era prin noiembrie. Cred că mai spre sfârşitul lui noiembrie.

— Chiar aşa. Asta nu prea contează. Locuia aici cu dumneavoastră înainte să intre în serviciu la Biroul Cavendish?

— Nu, locuia la Londra.

— Aveţi adresa ei din Londra?

— O am pe undeva, spuse doamna Lawton uitându-se înjur. Am o memorie atât de scurtă! Ceva în genul Allington Grove, parcă era… Împărţea un apartament cu alte două fete. Teribil de scumpe sunt camerele în Londra.

— Vă amintiţi numele firmei la care a lucrat acolo?

— Oh, da. Hopgood şi Trent. Era o agenţie imobiliară în Fulham Road.

— Mulţumesc. Asta pare foarte clar. Am înţeles eu bine că domnişoara Webb e orfană?

— Da. Doamna Lawton se foi neliniştită cu ochii la uşă. Vă deranjează dacă mai dau o fugă la bucătărie?

— Fireşte că nu.

Femeia ieşi. Hardcastle se întrebă dacă era doar o părere a lui faptul că ultima întrebare o tulburase într-un fel pe doamna Lawton! Până atunci răspunsurile, ei veniseră uşor şi cu promptitudine.

Doamna Lawton se întoarse scuzându-se.

— Îmi pare atât de rău, dar ştiţi cum e gătitul. Acum chiar că totul e în regulă. Mai era ceva ce vroiaţi să mă întrebaţi? Apropo, mi-am amintit, nu era Allington Grove. Era Carrington Grove iar numărul era 17.

— Mulţumesc, spuse inspectorul. Cred că vă întrebam dacă domnişoara Webb e orfană.

— Da, e orfană. Părinţii ei au murit.
— De mult?
— Au murit când era copil.
Glasul ei avea o notă sfidătoare abia perceptibilă.
— E fata sorei dumneavoastră sau a fratelui?
— A sorei mele.
— Ah, da. Şi care era profesia domnului Webb?
Doamna Lawton nu răspunse imediat. Îşi muşca buzele. Apoi spuse:
— Nu ştiu.
— Nu ştiţi?
— Adică, nu-mi amintesc, a trecut atâta timp de atunci!
Hardcastle aşteptă, ştiind că avea să vorbească, din nou.
Femeia vorbi.
— Pot să întreb ce legătură au toate astea cu crima… Adică, ce contează cine erau tatăl şi mama ei şi ce făcea tatăl ei şi de unde venea şi aşa mai departe?
— Nu prea contează, doamnă Lawton, nu din punctul dumneavoastră de vedere, adică. Dar, vedeţi dumneavoastră, circumstanţele sunt destul de neobişnuite.
— Ce vreţi să spuneţi cu… Circumstanţele sunt neobişnuite?
— Avem motive să credem că domnişoara Webb s-a dus ieri la acea adresă pentru că a fost solicitată în mod special, după nume, Biroului Cavendish. Prin urmare, s-ar părea că cineva a aranjat lucrurile astfel încât ea să se găsească acolo. Probabil cineva care… Are un dinte împotriva ei.
— Nu-mi imaginez că cineva ar putea avea un dinte împotriva Sheilei. E o fată foarte dulce. O fată prietenoasă.
— Da, spuse moale Hardcastle. Aşa gândeam şi eu.
— Şi nu-mi place să aud pe cineva spunând contrariul, spuse bătăioasă doamna Lawton.
— Exact. Hardcastle continua să zâmbească molcom. Dar trebuie să vă daţi seama, doamnă Lawton, că pare ca şi cum nepoata dumneavoastră a fost făcută victimă, în mod deliberat. Era la locul crimei, cum se spune în filme. Cineva

a aranjat ca ea să intre într-o casă în care se găsea un mort, care mort murise foarte de curând. Or asta pare o răutate.

— Vreţi să spuneţi… Vreţi să spuneţi că cineva a încercat să pară că Sheila l-a omorât? Oh, nu, nu pot să cred!

— E destul de greu de crezut, dar noi trebuie să fim foarte siguri şi să lămurim problema. Nu putea să fie, de pildă, vreun tânăr, probabil un tânăr care s-a îndrăgostit de nepoata dumneavoastră şi pe care ea nu l-a băgat în seamă? Uneori tinerii sunt foarte răzbunători, mai ales dacă sunt cam dezechilibraţi.

— Nu cred că poate fi vorba de aşa ceva, spuse doamna Lawton mijindu-şi ochii şi încruntându-se. Sheila a avut unul sau doi prieteni, dar n-a fost nimic serios.

— Se poate să se fi întâmplat când era la Londra, sugeră inspectorul. În definitiv, nu cred că ştiţi foarte multe despre ce prieteni a avut acolo.

— Nu, nu… Despre asta ar trebui să discutaţi cu ea, inspectore Hardcastle. Eu n-am auzit de vreo încurcătură de genul ăsta.

— Sau poate e vorba de altă fată, sugeră Hardcastle. O colegă de apartament care era geloasă pe ea?

— S-ar putea să există o fată care să vrea să-i facă rău, dar nu într-atât încât s-o implice într-o crimă.

Era un punct de vedere rezonabil şi Hardcastle îşi spuse că doamna Lawton nu eră deloc proastă. Spuse repede:

— Ştiu că toate astea sună absurd, dar toată povestea e absurdă.

— Trebuie să fi fost cineva nebun, spuse gazda.

— Chiar şi în cazul nebuniei, există o anumită idee în spatele nebuniei, să ştiţi. Ceva trebuie s-o fi provocat. De asta întrebăm despre părinţii domnişoarei Webb. Aţi fi surprinsă cât de des motivele îşi au rădăcinile în trecut. Cum părinţii domnişoarei Webb au murit pe când ea era copil, normal că nu-mi poate spune nimic despre ei. De aceea apelez la dumneavoastră.

— Da, înţeleg, dar…

Observă că în glasul femeii reveniseră tremurul şi nesiguranţa.

— Au murit în acelaşi timp în vreun accident?

— Nu, n-a fost un accident.

— Amândoi au murit din cauze naturale?

— Eu… Ei bine, da, adică… Nu ştiu exact.

— Cred că ştiţi ceva mai mult decât îmi spuneţi, doamnă Lawton. Erau cumva divorţaţi… Ceva de genul ăsta?

— Nu, nu erau divorţaţi.

— Ei, haideţi, doamnă Lawton! Trebuie să ştiţi cum a murit sora dumneavoastră.

— Nu văd ce… Adică, nu pot să spun… Totul e foarte complicat. E mult mai bine să nu zgândări lucrurile.

În privirea ei se citea o disperare neputincioasă. Hardcastle se uită la ea foarte atent. Apoi spuse cu blândeţe:

— Era Sheila Webb… Un copil nelegitim?

Văzu imediat pe chipul ei un amestec de consternare şi uşurare.

— Nu e copilul meu, spuse ea.

— Era copilul nelegitim al sorei dumneavoastră?

— Da. Dar ea nu ştie. Nu i-am spus niciodată. I-am spus că părinţii ei au murit de tineri. De asta… În fine, înţelegeţi…

— Da, înţeleg, şi vă asigur că n-am s-o întreb nimic pe tema asta pe domnişoara Webb, afară doar dacă o să fie neapărat nevoie pe parcursul cercetărilor.

— Vreţi să spuneţi că nu e nevoie să-i spuneţi?

— Nu, dacă cercetările n-o cer. Dar vreau să-mi spuneţi tot ce ştiţi, doamnă Lawton şi vă asigur că am să fac tot posibilul ca ceea ce discutăm să rămână între noi.

— N-a fost un lucru frumos şi am fost tare supărată din cauza asta, inspectore. Sora mea a fost întotdeauna deşteapta familiei. Era profesoară şi se descurca foarte bine. Foarte respectată şi aşa mai departe. Era ultima persoană la care te-ai fi aşteptat…

— De multe ori se întâmplă aşa, spuse cu tact inspectorul. A ajuns să-l cunoască pe acest bărbat… Acest Webb…

— Niciodată n-am ştiut cum îl chema, spuse doamna Lawton. Nu l-am cunoscut. Dar ea a venit la mine şi mi-a spus ce se întâmplă. Că aştepta un copil şi că acel bărbat nu putea, sau nu vroia (niciodată n-am ştiut care din astea două) să se însoare cu ea. Era ambiţioasă şi intenţiona să renunţe la slujbă dacă totul ar fi ieşit la iveală. Aşa că fireşte că eu… Eu am spus că o ajut.

— Unde e acum sora dumneavoastră, doamnă Lawton?

— Habar n-am. N-am absolut nici o idee. A fost foarte categorică.

— Totuşi, trăieşte.

— Aşa cred.

— Dar n-aţi ţinut legătura cu ea?

— Nu, pentru că aşa a vrut ea. S-a gândit că aşa era cel mai bine pentru copil şi pentru ea… Ruptura să fie definitivă. Aşa a rămas stabilit. Amândouă aveam un mic venit pe care ni-l lăsase mama noastră. Ann mi-a transferat mie partea ei pentru creşterea şi educaţia copilului. Mi-a spus că avea de gând să-şi continue profesia, dar că o să schimbe şcoala. Cred că a făcut schimb un an cu un profesor din străinătate. Australia sau altundeva. Asta-i tot ce ştiu, inspectore Hardcastle.

Inspectorul se uită gânditor la ea. Era oare chiar tot ce ştia? Greu de spus. Oricât de slabă fusese referirea la sora ei, Hardcastle rămase cu impresia unei personalităţi puternice, amare şi mânioase. Genul de femeie care era hotărâtă să nu permită ca viaţa să-i fie ruinată de o greşeală. Furnizase cu sânge rece mijloacele de întreţinere şi de probabilă bunăstare a copilului. Din acel moment retezase toate legăturile şi pornise cu hotărâre să ia viaţa de la capăt de una singură. Într-un fel, era de înţeles de ce alesese să se poarte aşa cu copilul. Dar cu sora ei? Spuse moale:

— Pare ciudat că n-a ţinut, legătura cu dumenavoastră cel puţin prin scrisori. Nu vroia să ştie cum progresa copilul?

Doamna Lawton clătină din cap.

— N-o cunoaşteţi pe Ann. Ea a fost întotdeauna neînduplecată în deciziile ei. Şi apoi noi două n-am fost foarte apropiate. Ea era mult mai mare ca mine, cu doisprezece ani mai mare.

— Şi ce a spus soţul dumneavoastră despre această adopţie?

— Atunci eram văduvă. M-am măritat de tânără şi soţul meu a murit în război. Pe vremea aceea ţineam o mică prăvălie de dulciuri.

— Unde asta? Nu aici în Crowdean.

— Nu. Pe atunci locuiam în Lincolnshire. Am venit o dată aici în concediu şi mi-a plăcut atât de mult încât am vândut prăvălia şi m-am mutat aici. Mai târziu, când Sheila a trebuit să meargă la şcoală, mi-am luat o slujbă la Roscoe şi West, pânzăria mare de aici, ştiţi. Încă mai lucrez acolo. Sunt nişte oameni foarte cumsecade.

Hardcastle se ridică.

— Vă mulţumesc foarte mult că aţi fost sinceră cu mine, doamnă Lawton.

— Şi nu o să-i spuneţi o vorbă Sheilei?

— Nu, atâta timp cât n-o să fie neapărat nevoie, ceea ce e puţin probabil, după părerea mea. Scoase fotografia din buzunar şi i-o arătă doamnei Lawton. Aveţi vreo idee cine ar putea fi omul acesta?

— Mi-au arătat-o deja, spuse doamna Lawton luând fotografia şi cercetând-o cu atenţie. Nu, sunt sigură, foarte sigură că nu l-am mai văzut pe acest bărbat. Nu cred că e de pe aici şi nici nu-mi amintesc să-l fi văzut pe aici. Se opri o clipă, apoi adăugă cam neaşteptat: Pare un om cumsecade. Un domn, aş spune, nu-i aşa?

Cuvintele sunară firesc pe buzele doamnei Lawton. „A crescut la ţară”, gândi el. „Acolo încă se mai gândeşte aşa”. Se uită şi el la fotografie reflectând, cu o uşoară mirare, că

nu se gândise până atunci la mort în felul acela. Era un om cumsecade? El presupusese exact contrariul. Îl presupusese inconştient, sau poate influenţat de faptul că omul avea în buzunar o carte de vizită cu un nume şi o adresă evident false. Dar se prea putea ca explicaţia pe care tocmai i-o dăduse doamnei Lawton să fie cea adevărată. Poate, întradevăr, acea carte de vizită îi fusese vârâtă pe gât mortului de vreun agent de asigurări fantomă. Iar asta chiar că ar fi complicat şi mai mult lucrurile.

— Nu vă mai reţin de la gătit, spuse el uitându-se la ceas. Cum nepoata dumneavoastră n-a venit încă…

La rândul ei, doamna Lawton se uită la ceasul de pe poliţa căminului. „Slavă Domnului că în camera asta nu-i decât un ceas!” îşi spuse inspectorul.

— Da, văd că întârzie, spuse doamna Lawton. Bine a făcut Edna că n-a aşteptat-o.

Văzând expresia nedumerită de pe faţa lui Hardcastle, explică:

— E una din fetele de la birou. A venit în seara asta s-o vadă pe Sheila şi a aşteptat un pic, dar după un timp a spus că nu mai poate să aştepte. Avea întâlnire cu cineva. A zis că trece mâine sau altă dată.

În mintea inspectorului se făcu lumină. Fata de pe stradă! Ştia acum de ce îl făcuse să se gândească la pantofi. Bine-nţeles! Era fata care l-a întâmpinat la Biroul Cavendish şi cea care atunci când el pleca, ţinea în mână un pantof cu tocul rupt şi se întreba nefericită cum naiba avea să ajungă acasă. Un gen de fată greu de descris, nu prea atrăgătoare, sugând o bomboană în timp ce vorbea. Ea îl recunoscuse pe stradă, el nu. În plus, ezitase puţin ca şi cum ar fi vrut să-i vorbească. Se întrebă ce vrusese să-i spună. Vrusese să-i explice de ce trecuse pe la Sheila Webb sau se gândise că el se aştepta ca ea să-i spună ceva? Întrebă:

— E prietenă bună cu nepoata dumneavoastră?

— Nu cine ştie ce. Adică, lucrează în acelaşi birou şi aşa mai departe, dar e cam plicticoasă. Nu străluceşte de deşteptăciune, şi ea şi cu Sheila nu sunt prietene la toartă. De fapt, chiar mă întrebam de ce ţinea atât de mult s-o vadă pe Sheila în seara asta. A spus că era ceva ce nu înţelegea şi vroia s-o întrebe pe Sheila despre asta.

— Nu v-a spus ce era?

— Nu, a spus că ar dura şi că nu conta.

— Înţeleg. Ei bine, trebuie, să plec.

— E ciudat că Sheila n-a dat telefon. De obicei când întârzie o face, pentru că profesorul o invită uneori să rămână la cină. În sfârşit, mă aştept să apară dintr-o clipă în alta. Câteodată sunt cozi lungi la autobuz, iar Curlew Hotel e destul de departe. Nu vreţi să-i lăsaţi nici un mesaj?

— Nu, nu cred. Apropo, cine a ales prenumele nepoatei dumneavoastră, Rosemary şi Sheila? Sora dumneavoastră sau dumneavoastră?

— Pe mama o chema Sheila. Rosemary a fost alegerea surorii mele. Într-adevăr, ciudat nume. Fistichiu. Şi totuşi sora mea nu era nici fistichie nici sentimentală.

— Noapte bună, doamnă Lawton.

În timp ce dădea colţul, inspectorul gândi: „Rosemary… hm! Rosemary ca amintire. O amintire romantică? Sau… Ceva total diferit?”.

Capitolul XIII

Am urcat pe Charing Cross Road şi am cotit într-un labirint de străzi care se întortocheau între New Oxford Street şi Covent Garden. Tot soiul de prăvălii din cele mai neaşteptate făceau afaceri acolo – prăvălii de antichităţi, un spital de păpuşi, pantofi de balet şi prăvălii de delicatese străine.

Am rezistat tentaţiei spitalului de păpuşi cu diferitele lui perechi de ochi de sticlă albaştri sau căprui, şi am ajuns în final la obiectivul meu. Era un mic anticariat pe o stradă laterală nu departe de British Museum. Avea afară obişnuitele şiruri de cărţi de toate soiurile, romane antice,

texte de cărţi, fleacuri de tot felul etichetate 3d, 6d, 1s, chiar şi unele aristocrate care aveau aproape toate foile, ba unele chiar şi coperţile intacte.

M-am strecurat pe uşă. În interior, era limpede că nu prăvălia stăpânea cărţile ci invers. Cărţile se răspândiseră peste tot de-a valma şi puseseră stăpânire pe habitatul lor, crescând şi înmulţindu-se în lipsa unei mâini forte care să le ţină în frâu. Distanţa dintre rafturi era atât de mică încât abia reuşeai să înaintezi. Pe fiecare raft sau masă erau teancuri de cărţi. Pe un taburet într-un colţ, sufocat de cărţile din jur, stătea un bătrân cu o faţă mare şi lătăreaţă ca de peşte umplut. Avea aerul cuiva care dusese o luptă inegală, încercase să supună cărţile, dar cărţile reuşiseră să-l supună pe el. Era un fel de rege al lumii cărţilor, bătând în retragere în faţa valului de cărţi care avansa. Acesta era domnul Solomon, proprietarul prăvăliei. Mă recunoscu, privirea de peşte i se înmuie, şi dădu din cap.

— Ai ceva ce mă interesează? Am întrebat.

— Va trebui să mergeţi sus să vă uitaţi, domnule Lamb. Tot ierburi de mare şi chestii din astea?

— Tot.

— Ei bine, ştiţi unde sunt: Biologie marină, fosile. Antractica – etajul al doilea. Alaltăieri am primit un nou pachet. Am început să-l desfac dar nu am reuşit să scot toate cărţile şi să le aranjez ca lumea. O să le găsiţi sus, într-un colţ.

Am dat din cap şi m-am strecurat cu grijă spre scara şubredă şi foarte murdară din fundul prăvăliei. La primul etaj era Orientalia – cărţi de artă, medicină – şi clasici francezi. În această cameră era un colţişor destul de interesant, apărat de-o draperie, necunoscut publicului larg, dar accesibil specialiştilor, unde odihneau aşa numitele volume „ciudate” sau „curioase”. Am trecut pe lângă ele şi am urcat la etajul al doilea.

Aici volume de arheologie, istorie a naturii şi alte tomuri respectabile erau sortate destul de inadecvat pe categorii.

Mi-am croit drum printre studenţi, colonei în vârstă şi clerici, am dat colţul unei biblioteci, am trecut peste diverse pachete cu cărţi de pe podea şi mi-am văzut înaintarea barată de doi studenţi de sex opus uitaţi de lume într-o îmbrăţişare ce părea pe viaţă.

— Scuzaţi-mă, am spus împigându-i cu fermitate la o parte, apoi am ridicat o draperie ce masca o uşă, am scos o cheie din buzunar, am răsucit-o în broască şi am intrat.

M-am pomenit într-un fel de vestibul cu pereţi curat pictaţi în tempera pe care atârnau gravuri cu turme scoţiene şi o uşă cu un ciocănel extrem de bine lustruit. Am manevrat discret ciocănelul şi uşa mi-a fost deschisă de o femeie în vârstă cu părul cărunt, ochelari de modă veche, fustă neagră şi un pulover pepit oarecum distonant.

— Dumneata eşti? Spuse ea fără altă formă de salut. Şi ieri a întrebat de dumneata. N-a fost încântat. Clătină din cap cam ca o guvernantă în vârstă în faţa unui copil care a dezamăgit-o. Va trebui să te străduieşti mai mult.

— Oh, lasă-mă cu asta, Nanny! am spus.

— Şi nu-mi mai spune Nanny, spuse doamna. E o obrăznicie. Ţi-am mai spus-o.

— E vina dumitale. Nu trebuie să-mi vorbeşti ca unui băieţel.

— E timpul să te maturizezi. Mai bine intră şi rezolvă treaba asta.

Apăsă pe un buton, ridică telefonul de pe birou şi spuse:

— Domnul Colin… Da, îl trimit la dumneavoastră, închise telefonul şi dădu din cap.

Am intrat printr-o uşă din capătul camerei în altă cameră care era atât de plină de fum de ţigară încât era greu să distingi ceva. După ce mi-am şters ochii care mă înţepau, am zărit ca prin ceaţă proporţiile ample ale şefului meu tolănite într-un fotoliu pe al cărui braţ era prinsă o placă turnantă, şi ea de modă veche, pentru scris sau citit.

Colonelul Beck îşi scoase ochelarii, împinse la o parte placa pe care se afla un volum gros şi se uită dezaprobator

la mine.
— Ai venit în sfârşit?
— Da, domnule.
— Ai găsit ceva?
— Nu, domnule.
— Ah! Ei bine, n-o să meargă, Colin, auzi? N-o să meargă. Crescenturile, ce să spun!
— Eu totuşi gândesc că…, am început.
— Perfect. Totuşi gândeşti. Dar noi nu putem aştepta o veşnicie în timp ce dumneata gândeşti.
— Recunosc că a fost doar o bănuială, am spus.
— Nu-i nici un rău în asta, spuse colonelul Beck.
Era un om contradictoriu.
— Cele mai bune treburi pe care le-am făcut vreodată au fost bănuieli. Numai că bănuiala asta a dumitale nu pare să dea roade. Ai terminat cu cârciumile?
— Da, domnule. Cum v-am spus, am început cu Crescenturile. Mă refer la casele din semilune.
— Nu-mi închipuiam că te referi la brutării cu cornuri franţuzeşti, deşi, dacă stau să mă gândesc, nu văd de ce nu. Unele din aceste locuri îşi fac un titlu de glorie din a produce cornuri franţuzeşti care nu-s chiar franţuzeşti. Le ţin la frig ca pe toate celelalte în ziua de azi. De asta nimic nu mai are gust în ziua de azi.
Am aşteptat să văd dacă bătrânul avea să mai vorbească mult pe tema asta. Era unul din subiectele lui favorite. Dar văzând că mă aşteptam s-o facă, se abţinu.
— Ai cercetat tot?
— Aproape. Mai am încă puţin.
— Vrei să-ţi mai dau timp, asta-i?
— Da. Dar nu vreau să mă mut în alt loc momentan. Am dat peste un soi de coincidenţă şi s-ar putea – doar s-ar putea – să însemne ceva.
— Nu vorbi în cimilituri. Dă-mi fapte.
— Subiectul investigării, Wilbraham Crescent.
— Şi ai dat-o-n bară! Sau nu?

— Nu sunt sigur.
— Explică-te, băiete, explică-te.
— Coincidenţa este că în Wilbraham Crescent a fost omorât un om.
— Cine a fost omorât?
— Deocamdată e necunoscut. Avea în buzunar o carte de vizită cu un nume şi o adresă, dar erau false.
— Hm. Da. Sugestiv. Se leagă cu ceva?
— Nu ştiu dacă se leagă, dar în tot cazul…
— Ştiu, ştiu. În tot cazul… Ei bine, pentru ce ai venit? Ai venit să ceri permisiunea să continui să adulmeci prin Wilbraham Crescent… Unde-o mai fi şi locul ăsta care sună absurd?
— E un loc numit Crescent. La zece mile de Portlebury.
— Da, da. O localitate foarte bună. Dar de ce eşti aici? De regulă nu ceri permisiunea. Tu lucrezi după capul tău, nu-i aşa?
— Mă tem că aşa-i, domnule.
— Şi-atunci, ce e?
— Există nişte oameni pe care vreau să-i verific.
Cu un oftat, colonelul Beck trase spre el placa pentru scris, scoase din buzunar un stilou cu pastă, suflă în el şi se uită la mine.
— Zi!
— O casă numită Vila Diana. De fapt, Wilbraham Crescent-20. O femeie pe nume doamna Hemming şi cam optsprezece pisici. Aştia-s locuitorii casei.
— Diana? Hm. Zeiţa lunii! Vila Diana. Bun. Şi ce face această doamnă Hemming?
— Nimic, e absorbită de pisicile ei.
— A naibii de bună acoperire, aş îndrăzni să spun, rosti admirativ colonelul. Categoric, ar putea fi. Asta-i tot?
— Nu. Mai e şi un bărbat pe nume Ramsay. Locuieşte în Wilbraham Crescent 62. Se spune că e inginer constructor. Merge mult în străinătate.

— Îmi place cum sună asta. Îmi place foarte mult. Vrei să ştii ce-i cu el, nu? Perfect.

— Are o soţie. O soţie foarte cumsecade şi doi copii neastâmpăraţi – băieţi.

— Ei bine, s-ar putea să aibă, spuse colonelul Beck. S-a mai văzut. Îţi aminteşti de Pendleton? Avea soţie şi copii. O soţie foarte cumsecade. Cea mai tâmpită pe care am cunoscut-o vreodată. Nici nu-i trecea prin cap că bărbatul ei nu era stâlp de respectabilitate în negoţul cu cărţi orientale. Acum că stau să mă gândesc, îmi amintesc că Pendleton mai avea şi-o soţie nemţoaică şi două fete. Şi mai avea o nevastă în Elveţia. Nu ştiu ce erau soţiile – excesele lui particulare sau pur şi simplu camuflaj. Fireşte, el a spus că erau camuflaj, în fine, vrei aşadar să ştii ce-i cu domnul Ramsay. Altceva?

— Nu sunt sigur. Există un cuplu la 63. Profesor pensionar. Mcnaugton. Scoţian. În vârstă. Îşi petrece timpul grădinărind. N-am nici un motiv să cred că el şi soţia lui nu-s în regulă… Dar…

— Perfect. Vom verifica. Îi trecem prin maşinărie ca să fim siguri. Apropo, ce-i cu toţi oamenii ăştia?

— Sunt oameni ale căror grădini se învecinează cu grădina casei unde a fost comisă crima.

— Sună a exerciţiu franţuzesc, spuse Beck. Unde e cadavrul unchiului meu? În grădină verişoarei mătuşii mele. Ce-i cu numărul 19?

— O oarbă, fostă profesoară, locuieşte acolo. Lucrează la un institut pentru orbi şi a fost amănunţit cercetată de poliţia locală.

— Locuieşte singură?

— Da.

— Şi care-i ideea dumitale despre toţi ceilalţi?

— Ideea mea este că dacă această crimă a fost comisă de vreunul din aceşti oameni în vreuna din casele pe care vi le-am menţionat, ar fi fost perfect simplu, deşi riscant, să mute

cadavrul la numărul 19, la o oră convenabilă. E doar o posibilitate. Şi aş vrea să vă arăt ceva. Asta.

Beck luă moneda pătată de pământ pe care i-o întinsesem.

— O monedă cehească? Unde ai găsit-o?

— N-am găsit-o eu. A fost găsită în grădina din spate de la numărul 19.

— Interesant. La urma urmelor, s-ar putea să iasă ceva din fixaţia dumitale privind semilunele şi răsăriturile de lună. Adăugă gânditor: Pe strada de alături există o cârciumă numită Răsăritul Lunii. De ce nu te duci să-ţi încerci norocul acolo?

— Am fost deja, am spus.

— Întotdeauna ai un răspuns, nu-i aşa? Vrei un trabuc?

Am clătinat din cap.

— Mulţumesc, nu, azi n-am timp.

— Te întorci în Crowdean?

— Da. Particip la anchetă.

— Doar va fi amânată. Sigur nu-i vreo fată după care alergi prin Crowdean?

— Categoric nu, am spus apăsat.

Colonelul Beck începu pe neaşteptate să chicotească.

— Ia seama, băiete! Sexul îşi ridică urâtul cap ca de obicei. De cât timp o cunoşti?

— Nu e nici o… adică… Păi… A fost o fată care a descoperit cadavrul.

— Ce a făcut când l-a descoperit?

— A ţipat.

— Foarte drăguţ, spuse colonelul. A alergat la dumneata, ţi-a plâns pe umăr şi ţi-a povestit despre el. Aşa-i?

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, am spus cu răceală. Uitaţi-vă la astea.

I-am dat câteva din fotografiile făcute de poliţie.

— Cine-i ăsta? Întrebă colonelul Beck.

— Mortul.

— Pun pariu pe zece la unu că fata asta după care ţi s-au aprins călcâiele l-a omorât. Toată povestea mi se pare

suspectă.
— Nici măcar n-aţi auzit-o încă. Nu v-am spus-o.
— N-am nevoie să mi se spună. Colonelul Beck îşi flutură trabucul. Du-te la ancheta dumitale, băiete, şi fii cu ochii-n patru cu fata asta. O cheamă Diana, sau Artemis, sau ceva legat de lună sau semilună?
— Nu.
— Ei bine, ţine minte că s-ar putea să fie aşa!

Capitolul XIV

Trecuse mult timp de când nu mai vizitasem Whitehaven Mansions. Cu câţiva ani în urmă fusese o clădire impunătoare cu apartamente moderne. Acum era flancată pe ambele părţi de blocuri şi mai impunătoare şi chiar mai moderne. Înăuntru, am remarcat eu, liftul primise o faţă nouă. Fusese vopsit de curând în nuanţe pale de galben şi verde.

Am intrat în lift şi, după ce am urcat, am apăsat pe butonul soneriei de la nr. 203. Mi s-a deschis de către un servitor impecabil, George. Pe faţa lui apăru un zâmbet de bun venit.
— Domnul Colin! A trecut mult de când nu v-am văzut aici.
— Da, ştiu. Cum te simţi, George?
— Sunt sănătos, slavă Domnului.
Am coborât glasul.
— Dar el?
La rândul lui, George îşi coborî şi el glasul.
— Cred că uneori e puţin deprimat, domnule.
Am dat din cap cu compătimire.
— Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule…
Mă scăpă de pălărie.
— Anunţă-l, te rog, că a venit domnul Colin Lamb.
— Prea bine, domnule. Deschise o uşă şi rosti limpede: Domnul Colin Lamb doreşte să vă vadă, domnule.
Se trase înapoi ca să-mi facă loc să trec şi am intrat în cameră.

Prietenul meu Hercule Poirot stătea în obişnuitul lui fotoliu mare şi pătrat din faţa căminului. Am observat că una din barele radiatorului electric din cămin se încinsese până la roşu. Era aproape septembrie, vremea era caldă, dar Poirot era unul din primii oameni care simţeau răcoarea toamnei şi luau măsuri de precauţie împotriva ei. Pe podea, de o parte şi de alta a fotoliului, se aflau teancuri ordonate de cărţi. Şi mai multe cărţi erau pe masa din stânga lui Poirot. În dreapta era o ceaşcă din care se înălţa aburul. O tisană, am bănuit. Îi plăceau foarte mult tisanele şi adesea mi le recomanda. Erau greţoase la gust şi aveau un miros înţepător.

— Nu te ridica, am spus, dar Poirot era deja în picioare. Veni spre mine cu ochii zâmbitori, cu braţele întinse.

— Aha, aşadar dumneata eşti, prietene! Tânărul meu prieten Colin. Dar de ce ţi-ai dat numele de Lamb? Stai să mă gândesc. Există un proverb sau o zicală. Ceva cu berbecul îmbrăcat în miel. Nu, asta se spune despre doamnele în vârstă care încearcă să arate mai tinere decât sunt. Nu ţi se potriveşte. Aha, am găsit! Eşti un lup în blană de oaie, aşa-i?

— Nici asta. Pur şi simplu că, în meseria mea, m-am gândit că propriul meu nume ar putea fi mai degrabă o greşeală, că ar putea fi asociat prea mult cu bătrânul meu. De aici Lamb. Scurt, simplu, uşor de memorat. Se potriveşte cu personalitatea mea.

— Despre asta nu pot fi sigur, spuse Poirot. Şi cum se simte bunul meu prieten, tatăl dumitale?

— Bătrânul e bine. E foarte ocupat cu nalbele lui… Sau sunt crizanteme? Anotimpurile se perindă atât de repede că nu mai ştiu ce flori sunt în momentul de faţă.

— Deci se ocupă de horticultură?

— Toată lumea pare să ajungă la asta în final.

— Nu eu, spuse Hercule Poirot. Cândva am cultivat dovlecei… Dar m-am lecuit. Dacă vrei cele mai frumoase

flori, de ce nu te duci la florărie? Credeam că bunul superintendent avea de gând să-şi scrie memoriile.

— A început, dar s-a pomenit că trebuie să renunţe la atâtea încât a tras concluzia că ceea ce a rămas era prea insuportabil de stupid ca să merite să fie scris.

— Da, trebuie să păstrezi discreţia. E păcat, pentru că tatăl dumitale putea povesti nişte lucruri interesante. Am multă admiraţie pentru el. Întotdeauna am avut. Ştii, pentru mine metodele lui erau foarte interesante. Era foarte direct. Folosea evidentul ca nimeni altul până la el. Întindea o capcană care sărea în ochi, iar cei pe care vroia să-i prindă spuneau: „E prea evidentă ca să fie capeană!”, şi cădeau în ea!

Am râs.

— Ei bine, am spus, azi nu e la modă ca fii să-şi admire taţii, dar eu personal am un respect enorm pentru bătrânul meu. Sper să fiu şi eu tot atât de bun ca el, deşi nu lucrez în acelaşi domeniu.

— Dar înrudit cu el, spuse Poirot. Strâns înrudit, deşi dumneata trebuie să lucrezi în culise într-un fel pe care el nu-l făcea. Tuşi delicat. Cred că trebuie să te felicit pentru succesul spectaculos din ultimul timp. Aşa e? Affaire Larkin.

— Până acum a fost perfect, dar mai sunt foarte multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu, ca să închei cazul cum se cuvine. Totuşi, nu despre asta am venit să discut cu dumneata.

— Fireşte că nu, spuse Poirot, şi-mi arătă un scaun, după care îmi oferi o tisană pe care m-am grăbit s-o refuz.

George intră tocmai la timp cu o sticlă de whisky, un pahar şi un sifon pe care le puse la îndemâna mea.

— Şi cu ce îţi omori timpul? L-am întrebat pe Poirot, apoi, aruncând o privire spre teancurile de cărţi, am adăugat: S-ar părea că faci puţină cercetare.

Poirot oftă.

— Poţi să-i spui şi aşa. Da, poate că într-un fel e adevărat. În ultimul timp am simţit acut nevoia unei probleme. Nu

contează ce problemă, mi-am spus, problemă să fie! Vezi dumneata, nu muşchii au nevoie de exerciţiu ci celulele creierului.

— Pur şi simplu o problemă de a te menţine în formă. Am înţeles.

— Aşa cum spui. Oftă. Dar problemele nu vin uşor, mon ami. E drept că marţea trecută mi s-a prezentat una. În umbrela mea se găseau trei bucăţi de coajă uscată de portocală. Cum au ajuns acolo? Cum puteau să ajungă acolo? Eu nu mănânc portocale. George n-ar pune niciodată coji de portocale în umbrela mea. Era foarte puţin probabil ca vreun oaspete să aducă cu el trei bucăţi de coajă de portocale. Da, era o problemă.

— Şi ai rezolvat-o?

— Am rezolvat-o, spuse Poirot mai mult cu melancolie decât cu mândrie.

— În final n-a fost foarte interesantă. O problemă de înlocuire a femeii de serviciu, iar cea nouă l-a adus cu ea, strict împotriva ordinelor, pe unul din copii ei. Deşi nu sună interesant, a fost nevoie de o corectă dibuire a minciunilor, a acoperirilor şi aşa mai departe. A fost satisfăcător, să spunem, dar nu important.

— Dezamăgitor, am sugerat.

— Enfin, sunt modest. Dar nu-i nevoie să foloseşti coasa ca să tai sfoara unui pachet.

Am clătinat din cap într-o manieră solemnă. Poirot continuă:

— În ultima vreme mi-am omorât timpul citind diverse mistere nerezolvate din viaţa reală. Le-am aplicat propriile mele soluţii.

— Te referi la cazuri precum cazul Bravo, Adelaide Bartlett şi aşa mai departe?

— Exact. Dar, într-un fel, a fost prea uşor. În mintea mea nu există absolut nici un dubiu cu privire la cine l-a omorât pe Charles Bravo. Se poate să fi fost implicată şi însoţitoarea lui, dar ea categoric n-a fost spiritul

conducător. Apoi a mai fost adolescenta aceea nefericită, Constance Kent. Întotdeauna a fost un mare semn de întrebare adevăratul motiv care a făcut-o să-şi sugrume frăţiorul pe care neîndoielnic îl iubea. Dar nu şi pentru mine. Eu am văzut care-i adevărul imediat după ce am citit cazul. Cât despre Lizzie Borden, mi-aş dori să pot pune câteva întrebări persoanelor implicate. În mintea mea sunt absolut sigur care ar fi răspunsurile. Dar vai, mă tem că acum toate sunt moarte.

Îmi spuneam, ca de atâtea ori până atunci, că modestia nu era punctul forte al lui Hercule Poirot.

— Şi ce-am făcut mai departe? Continuă Poirot. M-am întors din viaţa reală, la ficţiune. Mă vezi aici înconjurat de diferite cazuri de crime fictive. Uite, dragul meu Colin. Cazul Leavenworth.

Îmi întinse o carte.

— Asta e scrisă cu mult timp în urmă, am spus. Cred că îmi amintesc că l-am auzit pe tata spunând că a citit-o când era copil. Parcă am citit-o-şi eu cândva. Acum trebuie să fie demodată.

— E admirabilă, spuse Poirot. Îi savurezi atmosfera vremii, melodrama studiată şi deliberată. Acele minunate descrieri ale frumuseţii blonde a lui Eleanor, frumuseţea eterică a lui Mary!

— Trebuie s-o recitesc, am spus. Am uitat părţile despre frumuseţea fetelor.

— Să luăm acum Aventurile lui Arsène Lupin, continuă Poirot. Ce fantastice, ce ireale! Şi tot câtă vigoare au în ele, câtă viaţă! Şi au şi umor.

Lasă Aventurile lui Arsène Lupin şi luă altă carte.

— Şi uite Misterul camerei galbene. Asta… Ah, asta e cu adevărat clasică! O aprob de la început până la sfârşit. O abordare atât de logică! Îmi amintesc că au fost critici care spuneau că era nedreaptă. Dar nu era nedreaptă, dragul meu Colin. Nu. Poate foarte pe aproape, dar nu chiar

nedreaptă. Categoric o operă de artă, aproape uitată în zilele noastre.

Poirot mai parcurse vreo douăzeci de ani până să se apropie de autorii din ultima perioadă.

— Am mai citit şi unele din lucrările de început ale doamnei Ariadne Oliver. E pe cale de a deveni o prietenă a mea, şi a dumitale, cred. Nu sunt, întru totul de acord cu lucrările ei, reţine. Întâmplările din ele sunt foarte improbabile. Uzează prea mult de mâna coincidenţei. Şi, fiind tânără la vremea aceea, a făcut prostia să-şi aleagă ca detectiv un finlandez, ori e clar că nu ştie nimic despre finlandezi şi despre Finlanda, posibil cu excepţia lucrărilor lui Sibelius. Totuşi în anii din urmă a învăţat multe lucruri pe care nu le cunoştea înainte. Procedura poliţiei, de exemplu. E posibil să-şi fi făcut vreun prieten care e avocat sau jurist şi care a pus-o la curent cu anumite aspecte ale legii.

O lăsă la o parte pe doamna Ariadne Oliver şi luă altă carte.

— Uite-l aici pe domnul Cyril Quain. Ah, domnul Quain este un maestru al alibiului.

— Dacă îmi amintesc bine, e un scriitor cumplit de plictisitor.

— E drept că în cărţile lui nu se întâmplă nimic palpitant. Există un cadavru, fireşte. Uneori chiar mai multe. Dar întotdeauna toată poanta e alibiul. Recunosc că îmi place această folosire complicată, elaborată a alibiului. Îmi place să încerc să-l prind pe picior greşit pe domnul Quain.

— Şi bănuiesc că reuşeşti întotdeauna.

Poirot fu cinstit.

— Nu întotdeauna, recunoscu el. Nu, nu întotdeauna. Fireşte, după un timp ajungi să-ţi dai seama că toate cărţile lui sunt aproape la fel. Alibiurile seamănă între ele de fiecare dată, deşi nu sunt exact aceleaşi. Şi cu toate astea, mon cher Colin, la domnul Cyril Quain găseşti ordine şi metodă.

Îl lăsă pe domnul Quain şi luă altă carte.

— Şi uite-l şi pe domnul Garry Gregson, prodigiosul scriitor de romane poliţiste. Am înţeles că a scris cel puţin şaizeci şi patru. El este aproape opusul domnului Quain. În cărţile domnului Quain nu se întmplă mai nimic. În cărţile domnului Garry Gregson se întâmplă mult prea multe. Se întâmplă lucruri neplauzibile şi într-o confuzie în masă. Sunt foarte colorate. E melodrama agitată cu un făcăleţ. Vărsări de sânge, cadavre, indicii, palpitaţii, toate de-a valma. Totul senzaţional, totul foarte diferit de viaţa adevărată. De fapt, nu e genul meu. E ca unul din cocteilurile alea americane de cel mai obscur tip, ale căror ingrediente sunt cât se poate de suspecte.

Poirot se opri, oftă şi îşi reluă prelegerea.

— Acum ne întoarcem spre America. Uite, Florence Elks. Aici găseşti ordine şi metodă, întâmplări colorate, da, dar pline de substanţă. Vesele şi vii. Are cap, doamna asta, deşi, ca atâţi alţi scriitori americani, e puţin prea obsedată de băutură. După cum ştii, mon ami, sunt un cunoscător al vinurilor. Întotdeauna îmi face plăcere să întâlnesc într-o povestire câte o menţiune a unui vin bun a cărui dată e autentificată corespunzător. Dar cantitatea exactă de rachiu şi bourbon pe care le consumă un detectiv în fiecare pagină a unui roman poliţist american nu mă interesează deloc. Dacă bea un păhărel sau dă pe gât o stacană, asta nu afectează în nici un fel acţiunea romanului. Motivul ăsta al băuturii e nelipsit din cărţile americane.

— Ce părere ai de şcoala dură? Am întrebat.

Poirot înlătură cu o fluturare a mâinii şcoala dură ca şi cum ar fi înlăturat o muscă sau un ţânţar.

— Violenţa de dragul violenţei? De când e interesantă asta? Am văzut violenţa din belşug la începutul carierei mele de ofiţer de poliţie. Bah, tot atât de bine ai putea citi o carte cu texte medicale. Tout de même pe total, eu plasez cărţile poliţiste americane pe un loc de frunte. Cred că sunt

mai ingenioase, mai imaginative decât scrierile englezeşti. S-o luăm pe Louisa O'Malley de pildă.

Alese din nou o carte.

— Ce model de grozavă erudiţie sunt scrierile ei, şi totuşi ce nelinişte crescândă trezeşte în cititorii ei! Atmosfera aceea lugubră a lumii interlope, sau dimpotrivă, apartamentele luxoase, viaţa sobră, în care n-ai bănui că ar putea sălăşui crima. E foarte bună această Louisa O'Malley, într-adevăr foarte bună.

Oftă, se lăsă pe spate, clătină din cap şi bău ultima înghiţitură de tisană.

— Şi apoi… Întotdeauna există vechile favorite.

Bâjbâi iar după o carte.

— Aventurile lui Sherlock Holmes, murmură drăgăstos şi adăugă cu respect un singur cuvânt: Maâtre!

— Sherlock Holmes? Am întrebat.

— Ah, non, non, nu Sherlock Holmes! Eu salut autorul, pe sir Arthur Conan Doyle. Aceste povestiri ale lui Sherlock Holmes sunt în realitate exagerate, pline de sofisme şi artificial concepute. Dar arta scrisului… Ah, asta-i cu totul altceva! Plăcerea limbajului, crearea mai presus de toate a acestui, magnific personaj, dr. Watson! Ah, asta a fost cu adevărat un triumf.

Oftă, clătină din cap, apoi murmură ca urmare clară a unei asociaţii de idei:

— Ce cher Hastings. Prietenul meu Hastings despre care m-ai auzit vorbind de atâtea ori. E mult de când nu mai am veşti despre el. Ce prostie să te duci şi să te îngropi în America de Sud, unde mereu sunt revoluţii.

— Nu-i un lucru rezervat Americii de Sud, am subliniat eu. În ziua de azi sunt revoluţii în toată lumea.

— Să nu discutăm despre bomba aceea, spuse Hercule Poirot. Dacă trebuie să fie, să fie, dar să nu discutăm despre ea.

— În realitate, am venit să discut cu dumneata ceva cu totul diferit.

— Ah! Eşti pe cale să te însori, asta e? Sunt încântat, mon cher, încântat!

— Ce-ţi veni, Poirot? L-am întrebat. Nici vorbă de aşa ceva.

— Se întâmplă, zilnic se întâmplă.

— Poate, dar nu mie, am spus cu fermitate. De fapt, am venit să-ţi spun că am dat de o mică problemă într-o crimă.

— Serios? O mică problemă într-o crimă, spui? Şi mi-ai adus-o mie. De ce?

— Păi… Eram uşor stânjenit. Eu… Eu m-am gândit că o să-ţi facă plăcere.

Poirot se uită gânditor la mine, îşi mângâie mustaţa, apoi spuse:

— Stăpânul este adesea bun cu câinele lui. Iese afară şi-i aruncă în joacă o minge câinele său. Oricum, şi câinele e în stare să fie bun cu stăpânul lui. El omoară un iepure sau un şobolan şi vine şi-l pune la picioarele stăpânului său. Şi ce face câinele atunci? Dă din coadă.

Am râs fără să vreau.

— Eu dau din coadă?

— Cred că da, prietene. Da, cred că da.

— Perfect, am spus. Şi ce spui că face stăpânul? Vrea el să vadă şobolanul căţeluşului? Vrea el să ştie totul despre el?

— Fireşte. Normal. Deci dumneata crezi că mă va interesa o crimă. Aşa e?

— Toată poanta e că pur şi simplu n-are logică.

— Asta-i imposibil! Exclamă Poirot. Totul are o logică. Totul.

— Ei bine, încearcă şi găseşte-i logica. Eu nu pot. Nu că ar avea vreo legătură cu mine. S-a întâmplat pur şi simplu să pic în treaba asta. Reţine, s-ar putea ca totul să se dovedească a fi foarte simplu o dată ce mortul va fi identificat.

— Vorbeşti fără ordine şi metoda, spuse cu severitate Poirot. Dă-mi voie să-ţi cer să-mi dai faptele. Spui că e vorba de o crimă, da?

— Crimă în toată legea, l-am asigurat. Ei bine, uite cum stă treaba.

I-am descris cu lux de amănunte evenimentele care avuseseră loc în Wilbraham Crescent 19. Hercule Poirot se lăsa pe spate în fotoliu. Avea ochii închişi şi bătea uşor cu un deget în braţul fotoliului în timp ce îmi asculta monologul. Când în final m-am oprit, continuă să rămână tăcut câteva clipe. Apoi, fără să deschidă ochii, întrebă:

— Sans blague?

— Oh, absolut, am răspuns.

— Epatant! Hercule Poirot savură cuvântul pe limbă şi îl repetă silabă cu silabă. E-pa-tant. După care continuă să bată în fotoliu şi clătină uşurel din cap.

— Ei bine, am rostit nerăbdător după alte câteva clipe de aşteptare. Ce ai de spus?
— Dar dumneata ce vrei să spun?
— Vreau să-mi dai o soluţie. Întotdeauna am înţeles de la dumneata că e perfect posibil să stai tolănit în fotoliu, să te gândeşti, şi să vii cu răspunsul. Că nu e neapărat nevoie să te duci să întrebi lumea şi să alergi după indicii.
— Da, întotdeauna am susţinut asta.
— Ei bine, ţi-am dat faptele şi acum vreau un răspuns.
— Aşa, pur şi simplu, hein? Dar mai sunt multe de ştiut, mon ami. Suntem doar la începutul faptelor. Aşa e?
— Totuşi vreau să ieşi cu ceva.
— Înţeleg. Reflectă o clipă. Un lucru este cert. Trebuie să fie o crimă foarte simplă.
— Simplă? Am întrebat uluit.
— Natural.
— De ce trebuie să fie simplă?
— Pentru că pare atât de complexă. Dacă a fost necesar să pară complexă, trebuie să fie simplă. Înţelegi asta?
— Nu prea cred că înţeleg.
— E ciudat că din cele ce mi-ai povestit… Cred… Da, există ceva care îmi e familiar. Unde… Când… Se opri.
— Memoria dumitale trebuie că e un uriaş rezervor de crime, am spus. Dar nu e posibil să ţi le aminteşti pe toate, nu-i aşa?
— Din păcate aşa e, dar din când în când aceste amintiri îţi sunt de folos. Îmi amintesc de un fabricant de săpun din Liège. Şi-a otrăvit soţia ca să se poată însura cu o stenografă blondă. Crima a urmat un şablon. Mai târziu, mult mai târziu, şablonul s-a repetat. L-am recunoscut. De data asta era vorba de răpirea unui câine pechinez, dar şablonul era acelaşi. Am căutat echivalentul stenografiei blonde şi al fabricantului de săpun, şi voila! Cam aşa stau lucrurile. Şi uite că iarăşi în ceea ce mi-ai povestit am acel sentiment de recunoaştere.

— Ceasurile? Am sugerat cu speranţă. Agenţi de asigurări fantomă?

— Nu, nu. Poirot clătină din cap.

— Femei oarbe?

— Nu, nu, nu. Nu mă deruta.

— Mă dezamăgeşti, Poirot. Credeam că ai să-mi dai răspuns pe loc.

— Dar, prietene, deocamdată mi-ai prezentat doar un şablon. Mai sunt multe lucruri de descoperit. Probabil că omul acesta va fi identificat. În astfel de treburi, poliţia e excelentă. Poliţiştii au dosare cu infractori, pot publica fotografia omului, au acces la lista persoanelor dispărute, au metode ştiinţifice de examinare a îmbrăcăminţii mortului, şi aşa mai departe. Oh, da, au o sută de alte căi şi mijloace la dispoziţie. Fără doar şi poate, bărbatul ăsta va fi identificat.

— Aşa că deocamdată nu-i nimic de făcut! Asta crezi dumneata?

— Întotdeauna e ceva de făcut, spuse cu severitate Poirot.

— Ca de pildă?

Mă ţintui cu un deget aprig.

— Discută cu vecinii, spuse.

— Am făcut-o. L-am însoţit pe Hardcastle când i-a interogat. Nu ştiu nimic folositor.

— Ah, asta o crezi dumneata. Dar te asigur că nu poate fi aşa. Dumneata te duci la ei şi îi întrebi: „Aţi văzut ceva suspect?” iar ei spun nu, şi dumneata crezi că cu asta s-a închis prăvălia. Dar nu la asta mă gândesc când îţi spun discută cu vecinii. Eu spun să discuţi cu ei. Lasă-i să-ţi vorbească. Iar din conversaţia lor întotdeauna, undeva, vei găsi un indiciu. S-ar putea să-ţi vorbească despre grădinile lor, sau despre animalele lor favorite sau despre coafeza lor sau croitorul lor, sau despre prietenii lor, sau despre ce fel de mâncare le place, întotdeauna undeva va exista un cuvânt care adăposteşte lumina. Spui că nimic din

conversaţiile acelea n-a fost folositor. Eu spun că nu poate fi aşa. Dacă mi le-ai repeta cuvânt cu cuvânt…

— Practic, nu pot. Am stenografiat ce s-a spus, în rolul de asistent ar ofiţerului, de poliţie. Însă am primit notiţele, transcrise şi bătute la maşină şi ţi le-am adus. Poftim.

— Ah, dar eşti un băiat bun, un băiat chiar foarte bun! Ai făcut exact ce trebuia. Je vous remercie infiniment.

Mă simţeam foarte stânjenit.

— Mai ai vreo sugestie? Am întrebat.

— Da, întotdeauna am sugestii. E vorba de fata asta. Poţi discuta cu fata asta. Du-te la ea. Sunteţi deja prieteni, nu-i aşa? Nu ai strâns-o în braţe când a zburat cu groază din casă?

— Probabil că de la cărţile lui Garry Gregson ţi se trage. Ai căpătat un stil melodramatic.

— S-ar putea să ai dreptate, recunoscu Poirot. Uneori te molipseşti de stilul unei cărţi pe care o citeşti.

— Cât despre fată… M-am oprit.

Poirot mă privi întrebător.

— Nu mi-ar plăcea… Nu vreau…

— Ah, deci asta este! În adâncul minţii crezi că e implicată în vreun fel în cazul ăsta.

— Nu, nu cred. A fost o pură întâmplare că s-a aflat acolo.

— Nu, nu, mon ami, n-a fost o pură întâmplare. O ştii foarte bine. Dumneata mi-ai spus-o. A fost cerută prin telefon. Cerută anume.

— Dar ea nu ştie de ce.

— Nu poţi fi sigur, că nu ştie de ce. E foarte posibil să ştie de ce, dar s-o ascundă.

— Nu cred, m-am încăpăţânat.

— Ba e chiar posibil să descoperi de ce, discutând cu ea, chiar dacă ea personal nu-şi dă seama de adevăr.

— Nu prea văd cum… Adică… Abia o cunosc.

— Vei discuta cu ea pentru că sunteţi deja prieteni, şi te vei duce iar, sub vreun pretext, s-o vezi pe această oarbă. Şi vei discuta cu ea. Şi te vei duce la biroul de dactilografie

sub motivul că ai un manuscris de dactilografiat. S-ar putea să te împrieteneşti cu vreuna din celelalte domnişoare de acolo. Vei discuta cu toate aceste persoane şi după aceea vei veni din nou la mine şi îmi vei povesti tot ce ţi-au spus persoanele respective.

— Ai milă! Am spus.

— Ba deloc, îţi va plăcea.

— Se pare că nu-ţi dai seama că am propriile mele treburi de rezolvat. Am munca mea.

— Vei lucra mult, mai bine după ce te vei fi relaxat într-o oarecare măsură, mă asigură Poirot.

M-am ridicat râzând.

— Ei bine, dumneata eşti doctorul! Mai ai vreun sfat înţelept pentru mine? Ce părere ai despre afacerea asta ciudată cu ceasurile?

Poirot se lăsă din nou pe spate şi închise ochii.

Cuvintele pe care le rosti fură absolut neaşteptate.

A sosit timpul, spuse morsa, Să vorbim despre lucrurile toate.

Despre potcoave şi vapoare şi ceară de sigiliu, Şi verze şi capete încoronate.

Şi de ce marea dă în clocot

Şi dacă porcii au aripi, poate.

Deschise din nou ochii şi dădu din cap.

— Ai înţeles? Întrebă.

— Un citat din „Morsa şi dulgherul”, Alice în ţara minunilor.

— Exact. Deocamdată, asta-i tot ce pot face pentru dumneata, mon cher. Reflectează.

Capitolul XV

La anchetă participa un numeros public. În ciuda speranţelor unor dezvăluiri spectaculoase, procedurile fură cât se poate de seci. Sheila Webb nu trebui să retrăiască întregul chin, totul fu terminat în câteva minute.

La Cavendish Bureau se primise un mesaj telefonic prin care era solicitată în Wilbraham Crescent 19. Ea se dusese

şi făcuse precum i se spusese, adică intrase în camera de zi. Acolo descoperise mortul şi fugise ţipând afară cerând ajutor. Nu fură întrebări sau interpretări. Domnişoara Martindale, care depusese şi ea mărturie, fu interogată şi mai repede. Primise un mesaj presupus a fi din partea domnişoarei Pebmarsh prin care i se cerea să trimită o stenodactilografă în Wilbraham Crescent 19, de preferinţă pe domnişoara Sheila Webb, şi i se dăduseră anumite instrucţiuni. Ea îşi notase ora exactă a apelului telefonic, aceasta fiind 1:49. Cu asta domnişoara Martindale fu liberă.

Chemată după aceea, domnişoara Pebmarsh negă categoric că ceruse în ziua respectivă Biroului Cavendish să-i trimită vreo dactilografă. Inspectorul Hardcastle dădu o declaraţie scurtă şi seacă. La primirea unui telefon, se dusese în Wilbraham Crescent 19 unde descoperise trupul unui bărbat mort. Atunci procurorul îl întrebă:

— Aţi reuşit să identificaţi cadavrul?

— Nu încă, domnule. Din acest motiv, trebuie să cer ca această anchetă să fie amânată.

— Foarte bine.

Apoi veni dovada medicală. Doctorul Rigg, medicul legist, povesti cum ajunsese în Wilbraham Crescent şi descrise examinarea cadavrului.

— Nu puteţi da ora aproximativă a morţii, doctore?

— Eu l-am examinat la ora trei şi jumătate. Aş încadra ora decesului între unu şi jumătate şi două şi jumătate.

— N-aţi putea fi mai precis?

— Prefer să n-o fac. Pe ghicite, ora cea mai probabilă ar fi două sau chiar mai devreme, dar există mulţi factori care trebuie luaţi în considerare. Vârsta, starea sănătăţii, şi aşa mai departe.

— Ati făcut autopsia?

— Da.

— Cauza morţii?

— Bărbatul a fost înjunghiat cu un cuţit subţire, ascuţit. Ceva în genul unui cuţit franţuzesc de bucătărie, cu lama

care se îngustează. Vârful cuţitului a pătruns… Aici doctorul începu să vorbească în termeni tehnici în timp ce explica poziţia exactă în care cuţitul intrase în inimă.

— Moartea a fost instantanee?

— S-a produs în câteva minute, foarte puţine.

— Omul nu a strigat sau nu s-a luptat?

— Nu în împrejurările în care a fost înjunghiat.

— Vreţi să ne explicaţi ce înţelegeţi prin aceasta, doctore?

— Am examinat anumite organe şi am făcut anumite teste. Trebuie să spun că atunci când a fost ucis era în stare de comă ca urmare a administrării unui drog.

— Ne puteţi spune ce drog era, doctore?

— Da. Era hidroxid de clor.

— Puteţi spune cum i-a fost administrat?

— Aş spune că probabil în vreun anumit gen de alcool. Efectul hidroxidului de clor este foarte rapid.

— Cunoscut în anumite cercuri ca Mickey Finn, parcă, murmură procurorul.

— Foarte corect, spuse doctorul Rigg. Probabil că a băut lichidul fără să bănuiască nimic, iar câteva minute mai târziu şi-a pierdut cunoştinţa.

— Şi, după părerea dumneavoastră, a fost înjunghiat în timp ce era în stare de inconştienţă?

— Asta-i credinţa mea. Îmi bazez afirmaţia pe faptul că n-a existat nici un semn de luptă şi pe înfăţişarea lui liniştită.

— De cât timp era inconştient când a fost omorât?

— Asta n-o pot spune cu precizie. Şi asta depinde de idiosincrasia victimei. Nu şi-ar fi revenit în mai puţin de o jumătate de oră, ba chiar mult mai mult.

— Vă mulţumim, doctore Rigg. Aveţi vreo dovadă când a luat ultima masă acest bărbat?

— Nu luase prânzul, dacă la asta vă referiţi. Nu mâncase nimic solid de cel puţin patru ore.

— Mulţumesc, doctore Rigg. Cred că asta e tot.

Procurorul se uită în jur şi spuse:

— Ancheta se amână două săptămâni, până pe 28 septembrie.

Ancheta încheiată, lumea a început să iasă din sala tribunalului. Edna Brent, care împreună cu majoritatea fetelor de la Biroul Cavendish fusese prezentă la anchetă, ezită în timp ce ajunse dincolo de uşă. Toată dimineaţa Biroul Cavendish era închis. Maureen West, una din colege, o întrebă:

— Ce zici, Edna? Să mergem să luăm masa la Bluebird? Avem o grămadă de timp. În tot cazul, tu ai.

— N-am mai mult timp decât voi, spuse Edna pe un ton jignit. Pisica roşcată mi-a spus că ar fi mai bine să-mi iau primul interval pentru masă. M-am gândit că o să-mi rămână o oră în plus pentru cumpărături şi alte chestii.

— Deschidem la două şi trebuie să fim toate acolo la ora aia. Te uiţi după cineva?

— După Sheila. N-am văzut-o ieşind.

— A plecat mai devreme, după ce a depus mărturie. A plecat cu un tânăr, dar n-am văzut cine era. Vii?

Edna ezită, apoi spuse:

— Mergeţi voi… Eu oricum am de făcut nişte cumpărături.

Maureen şi o altă fată plecară împreună. Edna adăsta, în cele din urmă îşi făcu curaj şi i se adresă unui tânăr poliţist cu părul blond care stătea la intrare.

— Pot să intru din nou? Îngână ea timid. Vreau să vorbesc cu… cu cel care a venit la birou… Inspectorul nu-ştiucum.

— Inspectorul Hardcastle?

— Chiar aşa. Cel care a depus mărturie azi dimineaţă.

Tânărul poliţist se uită în sală şi-l văzu pe inspector adâncit într-o discuţie cu procurorul şi cu şeful poliţiei comitatului.

— Se pare că-i ocupat în momentul de faţă, domnişoară. Dacă treci pe la sediu mai târziu, sau dacă vrei să-mi laşi mie vreun mesaj… E ceva important?

— Oh, nu ştiu dacă într-adevăr contează, spuse Edna. Este… Ei bine… Doar că nu văd cum putea fi adevărat ce-a

spus ea pentru că eu… Se îndepărtă încruntându-se nedumerită.

Ieşi din Cornmarket şi o luă în lungul lui High Street.

Era încă încruntată şi încerca să gândească. Gânditul nu fusese niciodată punctul forte al Ednei. Cu cât încerca mai mult să-şi limpezească gândurile, cu atât le zăpăcea mai rău.

O dată rosti cu glas tare:

— Dar nu putea să fie aşa… Nu putea să fie cum a spus ea…

Brusc, cu aerul cuiva care a luat o hotărâre, se întoarse din drum şi o luă pe Albany Road în direcţia lui Wilbraham Crescent.

Din ziua în care presa anunţase că în Wilbraham Crescent 19 fusese comisă o crimă, zilnic în faţa casei se aduna un mare număr de persoane că să se uite în voie la casă, să comenteze fiecare în felul lui sau din auzite incitantul eveniment. Atraşi ca de un magnet, oameni de diferite categorii soseau în Wilbraham Crescent, se opreau, se uitau, comentau şi apoi treceau mai departe.

Cu mintea încă bănuită de nedumerire, Edna Brent se pomeni înghiontind un mic grup de cinci sau şase oameni care îşi petreceau timpul uitându-se la casă. Curioasă din fire, Edna se uită şi ea.

Aşadar în casa asta se întâmplase! La ferestre erau perdele frumoase. Totul era atât de drăguţ! Şi totuşi, acolo fusese omorât un om. Ucis cu un cuţit de bucătărie. Un banal cuţit de bucătărie. Aproape toată lumea are un cuţit de bucătărie…

Hipnotizată de comportarea celor din jur, Edna încetă să gândească şi rămase doar privind… Aproape uitase ce o adusese aici… Tresări când o voce îi vorbi la ureche.

Întoarse capul. Rămase surprins recunoscând prezenţa de lângă ea.

Capitolul XVI

Am observat când Sheila Webb s-a strecurat pe nesimţite din Sala Tribunalului. Îşi depusese foarte bine mărturia. Păruse nervoasă sau nejustificat nervoasă. De fapt, atât cât era firesc.

Sfârşitul mărturiei doctorului Rigg m-a luat prin surprindere. (Dick Hardcastle trebuie să fi ştiut, dar nu-mi povestise). Apoi am ieşit după fată.

— La urmă urmelor, n-a fost chiar atât de rău, nu-i aşa? Am întrebat-o când am prins-o din urmă.

— Nu. A fost chiar simplu. Procurorul a fost tare drăguţ. Ezită. Ce se va întâmpla mai departe?

— Va amâna ancheta, pentru completarea probelor. Probabil două săptămâni sau până la identificarea mortului.

— Crezi că îl vor identifica?

— Da. Îl vor identifica sigur.

Fata se cutremură.

— E frig astăzi.

Nu era deosebit de frig. De fapt, mie mi se părea mai degrabă cald.

— Ce zici de un prânz timpuriu? I-am propus. Nu trebuie să te întorci la birou, nu-i aşa?

— Nu. E închis până la două.

— Atunci, vino. Cum reacţionezi la mâncarea chinezească? Am văzut chiar aici, în apropiere, un mic restaurant chinezesc.

Sheila părea că ezită.

— Am de făcut câteva cumpărături.

— Le poţi face după aceea.

— Nu, nu pot, unele magazine sunt închise între unu şi două.

— Bine atunci. Ne întâlnim acolo? În jumătate de oră, să zicem?

Sheila fu de acord.

M-am dus către marea care se întindea în faţa mea şi m-am aşezat pe o bancă. Vântul bătea dinspre mare, şi mă lovea în plin.

Vroiam să gândesc. Întotdeauna e enervant când alţii cunosc despre tine mai multe decât cunoşti tu însuţi. Dar bătrânul Beck şi Hercule Poirot şi Dick Hardcastle, toţi văzuseră foarte limpede ceea ce mă vedeam acum nevoit să recunosc că era adevărat.

Mă interesa fata asta… Mă interesa într-un fel în care nu mă interesase niciodată până acum o fată.

Şi nu din cauza frumuseţii ei – era drăguţă, drăguţă într-un fel mai aparte, dar nu mai mult. Şi nici de sex-appeal nu era vorba.

Era pur şi simplu pentru că, aproape din prima clipă, ştiusem că era fata mea.

Şi nu ştiam nici cât negru sub unghie despre ea!

Tocmai trecuse de două când am intrat în sediul poliţiei şi am întrebat de Dick. L-am găsit la birou răsfoind un vraf de materiale. Ridică privirea şi mă întrebă ce părere aveam despre anchetă.

I-am spus că mi se păruse foarte bine condusă şi că avusese o notă de sobrietate.

— Ne pricepem foarte bine la asta în ţara asta.

— Ce-ai zis de probă medicală?

— Destul de surprinzătoare. De ce nu mi-ai spus despre chestiile alea?

— Erai plecat. Ţi-ai consultat specialistul?

— Da.

— Parcă îmi amintesc vag de el. O mustaţă impresionantă.

— Îţi ia ochii, da, am recunoscut. E foarte mândru de mustaţa lui…

— Trebuie să fie foarte bătrân.

— Bătrân, dar nu dus cu sorcova.

— De fapt, de ce te-ai dus la el? Din pură bunătate umană?

— Ai aşa o minte bănuitoare de poliţai, Dick! În principal, de asta. Dar recunosc că şi din curiozitate. Vroiam să aud ce are de spus despre povestea noastră. Vezi tu, mereu a susţinut că e uşor să rezolvi un caz doar stând în fotoliu, cu

degetele simetric lipite, cu ochii închişi şi gândindu-te. Vroiam să-i dovedesc că treaba asta e un bluf.

— A săvârsit ritualul ăsta în faţa ta?

— Da.

— Şi ce-a spus?

Dick părea curios.

— A spus că trebuie să fie o crimă foarte simplă.

— Simplă pe dracu! Spuse Hardcastle stârnit. De ce simplă?

— Din cât am înţeles, pentru că întregul scenariu e atât de complex.

— Nu înţeleg, spuse Hardcastle clătinând din cap. Sună ca treburile alea isteţe pe care le spun tinerii din Chelsea, dar eu nu înţeleg. Altceva?

— Mi-a spus să mă duc să discut cu vecinii. L-am asigurat că o făcusem.

— În lumina dovezilor medicale, vecinii sunt acum şi mai importanţi.

— Bănuiala fiind că a fost drogat în altă parte şi adus la numărul 19 ca să fie omorât?

M-a izbit ceva cunoscut în vorbele astea.

— Ceva în genul ăsta a spus şi doamna nu-ştiu-cum, femeia cu pisicile. La vremea respectivă mi s-a părut o remarcă foarte interesantă.

— Pisicile! Spuse Dick şi se cutremură. Apropo, am găsit arma crimei. Ieri.

— Serios? Unde?

— În pisicărie. Probabil aruncată acolo după crimă de criminal.

— Fără amprente, presupun?

— Şterse cu grijă. Şi putea fi cuţitul oricui. Un cuţit folosit, ascuţit de curând.

— Deci aşa stă treaba. Când a fost adus la numărul 19, a fost adus cu maşina? Sau cum?

— Putea să fi fost adus din una din casele care au grădini învecinate cu cea de la 19.

— Niţel cam riscant, nu crezi?

— Era nevoie de îndrăzneală şi de o foarte bună cunoaştere a obiceiurilor vecinilor, recunoscu Hardcastle. E mai probabil că a fost adus cu o maşină.

— Şi asta ar fi fost riscant. Lumea observă o maşină.

— Nimeni n-a făcut-o. Dar sunt de acord că criminalul nu avea cum s-o ştie. Cei care treceau pe acolo în ziua aia ar fi observat o maşină staţionând în faţa numărului 19.

— Mă întreb dacă oare ar fi observat, am spus. În ziua de azi lumea e atât de obişnuită cu maşinile! Afară doar dacă, fireşte, n-a fost o maşină luxoasă, ceva neobişnuit, ceea ce e puţin probabil…

— Şi mai era şi ora mesei. Îţi dai seama, Colin, că asta o readuce pe tapet pe domnişoara Millicent Pebmarsh? Pare o bazaconie să crezi că un bărbat în putere a putut fi omorât de o oarbă… Dar dacă era drogat…

— Cu alte cuvinte, „dacă a venit acolo ca să fie omorât”, cum s-a exprimat doamna Hemming a noastră, a sosit ca urmare a unui aranjament care nu i-a dat absolut nimic de bănuit, i s-a oferit un coniac sau un cocteil, Mickey Finn şi-a făcut efectul şi domnişoara Pebmarsh a trecut la treabă. Apoi a spălat paharul cu Mickey Finn, a aranjat frumuşel cadavrul pe podea, a aruncat cuţitul în grădina vecinei şi a plecat în vâjâială ca de obicei.

— Telefonând pe drum la Biroul Cavendish…

— Dar de ce a trebuit să facă asta? Şi s-o mai şi ceară în mod special pe Sheila Webb?

— Tare-aş vrea să ştiu! Hardcastle se uită la mine. Ea ştie? Fata?

— Ea spune că nu.

— Ea spune că nu, repetă mecanic Hardcastle. Tu ce crezi despre toate astea?

N-am răspuns imediat. Ce credeam? Trebuia să mă decid pe loc asupra cursului acţiunilor mele. Până la urmă adevărul avea să iasă la iveală. Asta nu avea să-i facă nici un rău Sheilei dacă era ceea ce eram eu convins că e.

Cu o mişcare bruscă, am scos din buzunar o carte poştală şi am pus-o pe masă.

— Sheila a primit asta prin poştă.

Hardcastle o cercetă atent. Era una din acele cărţi poştale tipărite în serie reprezentând clădiri din Londra. Aceasta reprezenta Tribunalul Central. Hardcastle o întoarse.

În dreapta era adresa, îngrijit tipărită. În stânga, tot tipărite, erau cuvintele NU UITA! Şi, dedesubt, 4:13.

— 4:13, spuse Hardcastle. Asta era ora pe care o arătau ceasurile alea. Clătină din cap. O imagine a lui Old Bailey, cuvintele „Nu uita” şi o oră – 4:13. Trebuie să se lege cu ceva.

— Ea spune că nu ştie ce înseamnă. Şi o cred.

— Asta rămâne la mine. S-ar putea să scoatem ceva din ea.

— Sper s-o faceţi. Văd că ai în faţă o grămadă de hârţoage.

— Ca de obicei. Şi majoritatea din ele nu-s bune de nimic. Mortul nu avea cazier, amprentele lui nu există la dosar. Practic, toată hârţogăraia asta e de la oameni care afirmă că l-au recunoscut. Citi: „Dragă domnule.

Cred că omul acesta seamănă foarte bine cu vărul soţului meu, John. A plecat în Africa de Sud, dar poate că s-a întors. Când a plecat avea mustaţă, dar se poate să şi-o fi ras.” „Dragă domnule, L-am văzut pe bărbatul din ziar seara trecută în metrou. La vremea aceea mi-am spus că era ceva ciudat cu el.”

— Şi, fireşte, mai sunt şi o groază de femei care îşi recunosc bărbaţii, continuă Hardcastle. Se pare că într-adevăr femeile nu ştiu cum arată soţii lor! Mai sunt şi mame care îşi recunosc fiii pe care nu i-au mai văzut de douăzeci de ani. Şi uite şi lista persoanelor dispărute. Nimic care să ne ajute. „George Barlow, 65, dispărut de acasă. Soţia lui crede că şi-a pierdut memoria.” Şi o notă dedesubt: „Are o mulţime de bani. A fost văzut umblând cu o văduvă roşcată. Aproape sigur că a şters-o.” Şi încă una: „Profesorul Hargraves, aşteptat să ţină o conferinţă marţea trecută. Nu

a apărut şi nu a trimis nici o telegramă sau o scrisoare cu scuze.”

Hardcastle nu părea să-l ia în serios pe profesorul Hargraves.

— O fi crezut că acea conferinţă a fost în urmă cu o săptămână sau cu o săptămână după, spuse el. Probabil şi-a închipuit că i-a spus menajerei lui unde se duce, dar de fapt n-a făcut-o. Avem o mulţime de cazuri din astea.

Telefonul de pe biroul lui Hardcastle sună. Ridică receptorul.

— Da… Ce? Cine a găsit-o? Şi-a dat numele? Înţeleg. Daţi-i înainte! Închise telefonul. Era schimbat la faţă. Era dur, aproape răzbunător.

— Au găsit o fată moartă într-o cabină telefonică din Wilbraham Crescent.

— Moartă? Cum?

— Strangulată. Cu propria ei eşarfă!

Mi s-a făcut dintr-odată frig.

— Ce fată? Nu…

Hardcastle se uită la mine cu o privire rece care nu-mi plăcu.

— Nu e iubiţa ta, dacă de asta ţi-e frică. Poliţistul de acolo se pare că ştie cine e. Spune că e o fată care lucrează în acelaşi loc cu Sheila Webb. O cheamă Edna Brent.

— Cine a găsit-o? Poliţistul?

— A fost găsită de domnişoara Waterhouse, femeia de la numărul 18. S-a dus să dea un telefon din cabina telefonică pentru că telefonul ei era deranjat şi a găsit-o pe fată zăcând grămadă.

Uşa se deschise şi un poliţist spuse:

— Doctorul Rigg a telefonat că e pe drum, domnule. Vă aşteaptă în Wilbraham Crescent.

Capitolul XVII

O oră şi jumătate mai târziu, inspectorul detectiv Hardcastle stătea la biroul său acceptând cu uşurare o ceaşcă de ceai.

Chipul său era încă răvăşit şi furios.

— Scuzaţi-mă, domnule, Pierce ar dori să vă spună ceva.

Hardcastle se adună.

— Pierce? Da, bine. Trimite-l aici.

Intră Pierce, un poliţist tânăr, uşor nervos.

— Scuzaţi-mă, domnule, m-am gândit că poate s-ar cuveni să vă spun.

— Ce să-mi spui?

— Era după anchetă, domnule. Eram în post, la uşă. Fata asta… Fata asta care a fost omorâtă… A. A vorbit cu mine.

— A vorbit cu tine? Ce ţi-a spus?

— Vroia să discute cu dumneavoastră, domnule.

Hardcastle se învioră brusc.

— Vroia să discute cu mine? Ţi-a spus de ce?

— Nu chiar, domnule. Îmi pare rău, domnule, dacă… Am întrebat-o dacă putea să-mi lase un mesaj sau… Sau să treacă mai târziu pe la secţie. Dumneavoastră eraţi ocupat cu procurorul şi cu…

— La dracu! Exclamă în surdină Hardcastle. Nu puteai să-i spui să aştepte până când eram liber?

— Îmi pare rău, domnule. Trebuia s-o fi făcut. Dar n-am crezut că era ceva important. Nici ea nu credea că era important. A spus doar că o îngrijora ceva.

— O îngrijora?

Hardcastle rămase tăcut o vreme, răsucind în minte anumite lucruri. Asta era fata pe lângă care trecuse în drum spre doamna Lawton, fata care vrusese să discute cu Sheila Webb. Fata care îl recunoscuse şi ezitase ca şi cum nu era hotărâtă dacă să se oprească sau nu. Hardcastle avea sentimentul că-i scăpase ceva important. Fata fusese îngrijorată? De ce? Probabil că acum nu avea s-o mai ştie niciodată.

— Continuă, Pierce. Povesteşte-mi tot ce îţi aduci aminte. Apoi adăugă cu blândeţe: Nu aveai cum să ştii că era important.

Pierce se uită la el cu un fel de recunoştinţă.

— Fata a venit la mine când toată lumea pleca şi s-a oprit nehotărâtă ca şi cum s-ar fi uitat după cineva… Parcă ar fi căutat pe cineva. Nu pe dumneavoastră, domnule. Pe altcineva. Pe urmă mi-a spus ca ar vrea să vorbească cu ofiţerul de poliţie, cel care a depus mărturie. Cum spuneam, am văzut că eraţi ocupat, aşa că i-am explicat că nu se putea chiar în momentul acela, şi i-am spus să lase un mesaj sau să treacă mai târziu pe la secţie. Cred că a spus că aşa o să facă. I-am spus că dacă era ceva deosebit…

— Da? Hardcastle se aplecă în faţă.

— Iar ea a spus că nu tocmai. A spus doar că era ceva care nu înţelegea cum putea fi aşa cum spusese ea.

— Nu înţelegea cum ceea ce spusese ea putea, să fie, aşa? Repetă Hardcastle.

— Exact aşa. Domnule. Nu mai ştiu exact cuvintele. Poate a spus: „Nu văd cum putea fi adevărat ce-a spus ea.” Părea îngândurată şi nedumerită. Dar când am întrebat-o a spus că nu era chiar important.

Nu chiar important, spusese fata. Aceeaşi fată care nu mult după aceea fusese strangulată într-o cabină telefonică…

— Era cineva prin apropiere când a vorbit cu tine?

— Era multă lume, domnule. Ieşea din sală, ştiţi.

— Nu-ţi aminteşti de nici o persoană anume care să fi fost pe aproape cât aţi stat de vorbă… Cineva care a depus mărturie, de exemplu?

— Nu-mi amintesc, domnule.

— Ei bine, asta e. Eşti liber. Pierce, şi dacă îţi aminteşti ceva mai târziu vino imediat la mine.

Rămas singur, făcu un efort să se lepede de sentimentele de mânie şi de autocondamnare. Fata asta ştiuse ceva.

Poate chiar nu ştiuse, dar auzise sau văzuse ceva. Ceva care o îngrijorase, o preocupase. Iar preocuparea sporise după ce participase la anchetă. Ce putea să fie? Ceva ţinând de mărturii? Ceva din mărturia Sheilei Webb? Se dusese anume la Sheila acasă cu două zile în urmă? Dar putea să

stea de vorbă cu Sheila la birou. De ce vroia să o vadă în particular? Ştia ceva despre Sheila Webb, ceva care o nedumerea? Vroia să-i ceară Sheilei vreo explicaţie între patru ochi, nu de faţă cu celelalte fete? Aşa se părea. Categoric, asta trebuie să fi fost.

Îl chemă pe sergentul Cray şi-i dădu câteva instrucţiuni.

— Pentru că credeţi că s-a dus fata în Wilbraham Crescent? întrebă sergentul Cray.

— Asta mă tot întreb şi eu, răspunse Hardcastle. E posibil să se fi dus doar din curiozitate, să vadă cum arată casa. Nu-i ceva neobişnuit, jumătate din populaţia din Crowdeau pare să sufere de curiozitate… Pe ele altă parte, se poate să se fi dus la cineva care locuieşte acolo…

După plecarea sergentului Cray. Hardcastle scrise trei numere pe coala de sugativă.

Scrise „20”, şi puse după el un semn de întrebare. Adăugă „19?”. Apoi „18?”. Scrise şi numele corespondente. Hemming, Pebmarsh, Waterhouse. Apoi studie cele trei posibilităţi.

Luă mai întâi nr. 20. Cuţitul cu care se comisese crima fusese găsit acolo. Era foarte probabil ca acel cuţit să fi fost aruncat din grădina de la nr. 19. Dar ei nu ştiau asta. Putea să fi fost ascuns în tufe de însăşi proprietăreasa de la nr 20. Când a fost chestionată, singura reacţie a doamnei Hemming fusese cea de indignare: „Ce ticăloşie să arunci un cuţit scârbos ca ăsta după pisicile mele!” spusese ea. Cum putea fi conectată doamna Hemming cu Edna Brent? Nu putea, decise inspectorul. Trecu la domnişoara Pebmarsh.

Să se fi dus oare Edna Brent în Wilbraham Crescent ca s-o viziteze pe domnişoara Pebmarsh? Domnişoara Pebmarsh depusese mărturie la anchetă. Existase ceva în mărturia ei care stârnise neîncrederea Kdnei? Dar ea fusese preocupată înainte de anchetă. Ştiuse deja ceva despre domnişoara Pebmarsh? Ştiuse, de pildă că era vreo legătură anume între domnişoara Pebmarsh şi Sheila

Webb? Asta s-ar fi potrivit cu ceea ce îi spusese lui Pierce: „Nu putea fi adevărat ce-a spus ea”.

„Presupuneri, toate sunt presupuneri”, gândi mânios inspectorul.

Trecu la nr. 18. Domnişoara Waterhouse găsise cadavrul. Inspectorul Hardcastle avea o deformaţie profesională privitor la persoanele care găsesc cadavre. Găsirea cadavrului îl scutea de multe complicaţii pe criminal – îl salva de născocirea hazardată a unui alibi, explica prezenţa amprentelor la faţa locului. În multe privinţe era o postură beton, cu o condiţie însă. Nu trebuia să existe un motiv evident.

Cu siguranţă, domnişoara Waterhouse nu avea nici un motiv aparent ca s-o înlăture pe Edna Brent. Domnişoara Waterhouse nu depusese mărturie la anchetă. Să fi avut oare Edna vreun motiv să creadă, sau să fie convinsă că domnişoara Waterhouse fusese cea care se dăduse la telefon drept domnişoara Pebmarsh şi ceruse o stenodactilografă la numărul 19?

Alte presupuneri.

Şi apoi mai era, fireşte, însăşi Sheila Webb…

Hardcastle puse mâna pe telefon şi formă numărul hotelului la care stătea Colin Lamb. La un moment dat la capătul firului răspunse Colin în persoană.

— Hardcastle la telefon. Cât era ceasul azi când ai luat masa cu Sheila Webb?

Colin nu răspunse imediat.

— De unde ştii că am luat masa împreună?

— A naibii de bună ghiceală! Aşadar, ai luat masa cu ea.

— Şi de ce să n-o fi luat?

— Asta spun şi eu. Te întreb doar cât era ceasul. V-aţi dus la masă direct de la anchetă?

— Nu. Ea avea de făcut cumpărături. Ne-am întâlnit la restaurantul chinezesc din Market Street la ora unu.

— Înţeleg.

Hardcastle se uită la însemnările sale. Edna Brent fusese omorâtă între 12:30 şi unu.

— Vrei să ştii ce-am mâncat?

— Şezi binişor! Vroiam doar ora exactă. Pentru dosar.

— Înţeleg. Acum o ai.

Urmă o pauză. Hardcastle se aventură să risipească încordarea:

— Dacă n-ai nici un program în seara asta…

Celălalt îl întrerupse.

— Plec. Tocmai împachetam. Am primit un mesaj. Trebuie să plec peste hotare.

— Când te întorci?

— Asta nimeni nu poate şti. Peste o săptămână… Poate mai târziu… Poate niciodată!

— Ghinion… Sau nu e asta?

— Nu sunt sigur, spuse Colin şi închise.

Capitolul XVIII

Hardcastle sosi în Wilbarham Crescent 19 tocmai când domnişoara Pebmarsh ieşea din casă.

— Acordaţi-mi un minut, domnişoară Pebmarsh.

— Oh. Sunteţi… Inspectorul detectiv Hardcastle?

— Da. Putem schimba câteva vorbe?

— Nu vreau să întârzii la institut. Durează mult?

— Vă asigur că numai trei sau patru minute.

Intră în casă.

— Aţi auzit ce s-a întâmplat azi după-amiază? Întrebă el.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă gândeam că poate aţi auzit. O fată a fost ucisă în cabina telefonică de pe strada asta.

— Ucisă? Când?

— Acum două ore şi trei sferturi. Se uită la pendulă.

— N-am auzit nimic despre asta. Nimic, spuse domnişoara Pebmarsh. O clipă, glasul îi sună mânios. Era ca şi cum infirmitatea ei i se impusese într-un mod dureros. O fată… Ucisă! Care fată?

— O chema Edna Brent şi lucra la Biroul de Secretariat Cavendish.
— Altă fată de acolo! Şi ea fusese trimisă ca fata asta Sheila nu-mai-ştia-cum?
— Nu cred, spuse inspectorul. A venit cumva aici, la dumeavoastră?
— Aici? Nu. Categoric nu.
— Eraţi acasă dacă ar fi venit aici?
— Nu sunt sigură. La ce oră aţi spus?
— Pe la douăsprezece treizeci sau puţin mai târziu.
— Da. La ora aia eram acasă.
— Unde v-aţi dus după anchetă?
— M-am întors direct aici. Se opri, apoi întrebă: De ce v-aţi gândit că fata asta ar fi putut să vină la mine?
— Ei bine, fusese la anchetă azi dimineaţă şi vă văzuse acolo, şi poate că avea vreun motiv să vină în Wilbraham Crescent. Din câte ştim, nu avea nici o cunoştinţă pe strada asta.
— Dar de ce să fi venit la mine doar pentru că m-a văzut la anchetă?
— Păi… Niciodată, nu ştii cu fetele astea. Poate pur şi simplu vroia un autograf. Ceva în genul ăsta.
— Un autograf! Domnişoara Pebmarsh pufni dispreţuitoare. Apoi spuse: Da… Da, s-ar putea să aveţi dreptate. Soiul ăsta de lucruri chiar se întâmplă. Dar vă asigur, inspectore Hardcastle, aşa ceva nu s-a întâmplat azi. N-a fost nimeni aici după ce m-am întors de la anchetă.
— Mulţumesc, domnişoară Pebmarsh. Ne-am gândit că e bine să verificăm toate posibilităţile.
— Ce vârstă avea? Întrebă domnişoara Pebmarsh.
— Cred că nouăsprezece ani.
— Nouăsprezece? Foarte tânără. Glasul i se schimbă puţin. Foarte tânără… Biată copilă! Cine să vrea să omoare o fată de vârsta asta?
— Se mai întâmplă.
— Era drăguţă… Atrăgătoare… Sexy?

— Nu. Cred că i-ar fi plăcut să fie, dar nu era.

— Deci nu asta a fost motivul, spuse domnişoara Pebmarsh. Clătină din cap. Îmi pare rău. Mai rău decât pot spune, inspectore Hardcastle. Nu vă pot ajuta.

Inspectorul Hardcastle plecă puternic impresionat de personalitatea domnişoarei Pebmarsh. Nu era prima oară.

Şi domnişoara Waterhouse era acasă. Deschise uşa cu o bruscheţe care trăda dorinţa de a prinde pe cineva făcând ceea ce nu trebuia.

— Oh, dumneavoastră sunteţi! Spuse ea. Zău, le-am spus oamenilor dumneavoastră tot ce ştiu.

— Sunt convins că aţi răspuns tuturor întrebărilor care vi s-au pus, dar ele nu pot fi puse toate o dată, spuse Hardcastle. Noi trebuie să intrăm şi în detalii, să ştiţi.

— Nu văd de ce. Toată treaba a fost un şoc teribil, spuse domnişoara Waterhouse uitându-se la el acuzător, de parcă totul fusese opera lui. Dar intraţi, intraţi, intraţi. Nu puteţi să staţi în prag toată ziua. Intraţi şi luaţi loc şi întrebaţi-mă tot ce vreţi, deşi nu văd ce m-aţi mai putea întreba. După cum v-am spus, m-am dus să dau un telefon. Am deschis uşa cabinei şi am dat peste fată. N-am avut în viaţa mea un asemenea şoc. Am fugit şi l-am adus pe ofiţerul de poliţie. Iar după asta, în caz că vreţi să ştiţi, m-am întors aici şi am luat o doză de brandy medicinal. Medicinal! spuse apriga domnişoara Waterhouse.

— Foarte înţelept, doamnă, spuse inspectorul Hardcastle.

— Şi cu asta basta! Concluzionă domnişoara Waterhouse.

— Vroiam să vă întreb dacă sunteţi sigură că n-aţi mai văzut-o niciodată pe fata aceasta.

— Se poate să o fi văzut do zeci de ori, dar n-o ţin minte. Adică, se poate să mă fi servit în Woolworth's, sau să fi stat lângă mine în autobuz, sau să-mi fi vândut nişte bilete la cinema.

— Era stenodactilografă la Birotd Cavendish.

— Nu cred că am avut vreodată ocazia să folosesc o stenodactilografă. Probabil a lucrat în biroul fratelui meu de

la Gainsford şi Swettenham. Aici vroiaţi să ajungeţi?
— Oh, nu, nu pare să fie nici o legătură de acest gen. Mă întrebam doar dacă nu venea la dumneavoastră astăzi la amiază, înainte de a fi omorâtă.
— Să vină la mine? Nu, bine-nţeles că nu. De ce să vină?
— Asta nu ştim, dar ce-aţi spune dacă v-am spune că cineva a văzut-o azi intrând pe poarta dumneavoastră?
Se uită la ea cu ochi inocenţi.
— Intrând pe poarta mea? Prostii. Cel puţin…
— Da?
— Ei bine, îmi închipui că s-ar putea să fi băgat prin uşă un manifest… Era un manifest acolo la amiază. Ceva despre o întrunire pentru dezarmarea nucleară, parcă. În fiecare zi e câte ceva. Dar eu n-am nici o vină, nu?
— Bine-nţeles că nu. Acum despre telefon. Aţi spus că telefonul dumneavoastră era deranjat. Cei de la telefoane, însă, spun că n-a fost aşa.
— Ce să spună şi ei! Am format numărul şi, în loc să facă apel, a venit un zgomot ciudat, aşa că m-am dus la telefonul public.
Hardcastle se ridică.
— Îmi pare rău că v-am tot deranjat, domnişoară Waterhouse, dar există ideea că fata asta a venit să facă o vizită cuiva de pe strada asta şi că s-a dus la o casă nu departe de aici.
— Asta înseamnă că trebuie să cercetaţi toată strada. Eu aş crede că cel mai probabil s-a dus alături, adică la domnişoara Pebmarsh.
— De ce consideraţi că e cel mai probabil?
— Aţi spus că era stenodactilografă la Biroul Cavendish. Dacă îmi aduc bine aminte, s-a spus că domnişoara Pebmarsh solicitase o stenodactilografă acasă la ea zilele trecute când a fost omorât omul acela.
— Aşa s-a spus, însă ea neagă.
— Dacă mă întrebaţi pe mine, eu cred că s-a cam ţăcănit. Domnişoara Pebmarsh, adică. Cred că a sunat şi a cerut o

stenodactilografă şi pe urmă a uitat de tot.

— Dar n-o credeţi capabilă de crimă?

— Niciodată n-am făcut vreo aluzie la crimă sau altceva de felul ăsta. Ştiu că în casa ei a fost omorât un om, dar n-am sugerat nici o clipă că domnişoara Pebmarsh a avut vreo legătură cu asta. Nu.

— Ei bine, vă mulţumesc, domnişoară Waterhouse, spuse inspectorul Hardcastle şi plecă.

În stradă, se uită la ceas şi hotărî că mai avea încă timp să abordeze Biroul de Secretariat Cavendish. Ştia că se redeschisese la ora două. S-ar putea să obţină vreun ajutor de la una din fetele de acolo. Şi avea s-o găsească şi pe Sheila Webb.

La intrarea lui, una din fete se ridică imediat.

— Sunteţi inspectorul detectiv Hardcastle, nu-i aşa? Domnişoara Martindale vă aşteaptă.

Îl conduse în biroul interior. Domnişoara Martindale îl atacă imediat.

— E revoltător, inspectore Hardcastle, absolut revoltător! Trebuie să daţi de capătul acestei afaceri! Şi asta imediat. Nici un câr-mâr! Poliţia trebuie să acorde protecţia oamenilor şi tocmai de acest lucru avem noi nevoie aici. Vreau protecţie pentru fetele mele şi sunt hotărâtă s-o obţin.

— Sunt sigur că…

— Aveţi de gând să negaţi că două din fetele mele, două, au fost victimele vreunei persoane iresponsabile care are un fix sau un complex legat de stenodactilografe sau de birouri de secretariat? Este clar că instituţia asta este martirizată. Mai întâi Sheila Webb a fost atrasă printr-un tertip crud să găsească un mort – lucru care o poate face pe o fată sensibilă să-şi piardă minţile – iar acum asta! O fată de treabă şi absolut inofensivă omorâtă într-o cabină telefonică! Trebuie să-i daţi de capăt, inspectore!

— Nimic nu vreau mai mult decât să dau de capătul acestei afaceri, domnişoară Martindale. Am venit să văd

dacă îmi puteţi puteţi da vreun ajutor.

— Ajutor! Ce ajutor pot să vă dau eu! Credeţi că dacă aş fi ştiut ceva n-aş fi alergat la dumneavoastră până acum? Dumneavoastră trebuie să descoperiţi cine a ucis-o pe sărmana Edna, şi cine i-a jucat festa aia nemiloasă Sheilei. Eu sunt severă cu fetele mele, inspectore, nu le permit să întârzie sau să lenevească, le pun să muncească, dar n-am să permit să fie chinuite sau omorâte. Intenţionez să le apăr, şi intenţionez să am grijă ca cei care sunt plătiţi de stat să le apere să-şi facă treaba.

Se uită la el ca o tigroaică.

— Daţi-ne timp, domnişoară Martindale.

— Timp? Ca să mai moară o fată?

— Nu cred că trebuie să vă temeţi de asta.

— Nici azi dimineaţă nu credeaţi că această biată fată avea să fie omorâtă, altfel aţi fi luat câteva măsuri de precauţie să aveţi grijă de ea. Iar când una din fetele mele e omorâtă sau pusă într-o situaţie teribil de compromiţătoare vă arătaţi foarte surprinşi. Toată afacerea asta e o nebunie! Trebuie să recunoaşteţi că e un aranjament nebunesc. Adică, dacă e adevărat ce se scrie în ziar. De pildă, toate ceasurile alea. Am remarcat că n-au fost menţionate la anchetă.

— Azi dimineaţă s-a menţionat cât mai puţin posibil, domnişoară Martindale. A fost doar o anchetă în amânare, să ştiţi.

— Eu insist, să spun că trebuie să faceţi ceva.

— Şi nu aveţi nimic să-mi spuneţi? Edna nu v-a făcut nici o aluzie, referitor la ceva? Nu părea, preocupată sau îngrijorată de ceva, nu v-a consultat?

— Dacă chiar ar fi fost preocupată, nu cred că m-ar fi consultat. Şi de ce să fi fost îngrijorată?

Tocmai asta era întrebarea care îl frământa şi pe inspector dar, după cum stăteau lucrurile, puţine speranţe să primească vreun răspuns de la domnişoara Martindale. Spuse:

— Aş vrea să stau de vorbă cu celelalte fete de aici. S-ar putea ca Edna să fi discutat cu colegele ei de serviciu ceea ce nu putea discuta cu dumneavoastră.

— Se prea poate, spuse domnişoara Martindale. Fetele astea îşi petrec timpul bârfind. În clipa când îmi aud paşii pe coridor toate maşinile încep să ţăcăne. Dar ce-au făcut până atunci? Au trăncănit. Ta-ca, ta-ca, ta-ca. Calmându-se puţin, spuse: în momentul de faţă nu sunt decât trei aici. Vreţi să vorbiţi cu ele acum? Celelalte au programări la clienţi. Vă pot da numele şi adresele lor de acasă, dacă vreţi.

— Mulţumesc, domnişoară Martindale.

— Îmi închipui că vreţi să discutaţi singuri. Prezenţa mea le-ar împiedica să vorbească liber. Ar însemna să recunoască faptul că îşi petrec timpul stând la taclale şi la bârfă.

Se ridică şi deschise uşa dinspre biroul exterior.

— Fetelor, inspectorul Hardcastle vrea să stea de vorbă cu voi. Puteţi înceta lucru deocamdată. Căutaţi să-i spuneţi tot ce ştiţi că l-ar putea ajuta să-l descopere pe cel care a omorât-o pe Edna.

Se întoarse în biroul ei şi închise cu hotărâre uşa.

Trei feţe copilăroase se uitau uimite la inspector. Hardcastle le trecu repede în revistă, dar îi fu suficient ca să-şi dea seama de calitatea materialului cu care se confrunta. O fată blondă, solidă, cu ochelari. De nădejde, gândi el, dar nu prea deşteaptă. O brunetă destul de arătoasă, cu un fel de coafură care sugera că a prins-o furtuna puţin mai înainte. Ochi obişnuiţi să observe, dar puţin probabil să te poţi baza pe ce îşi amintea. Totul avea să poarte o contribuţie personală, ajustată corespunzător situaţiei. A treia era o fată hlizită din naştere, care ar fi fost de acord cu orice ar fi spus altcineva. Rosti liniştit:

— Îmi închipui că aţi auzit, ce s-a întâmplat cu Edna Brent?

Toate trei dădură cu putere din cap.

— Apropo, cum aţi auzit?

Se uitară una la alta ca şi cum încercau să hotărască cine să fie purtătoarea de cuvânt. Prin consens, aceasta fu fata blondă, Janet.

— Edna n-a venit la lucru la două, cum ar fi trebuit, explică ea.

— Iar Pisica roşcată a fost foarte supărată, începu bruneta, apoi se opri. Domnişoara Martindale, adică.

A treia fată chicoti.

— Noi îi spunem Pisica roşcată.

„Şi nu-i spuneţi rău”, gândi inspectorul.

— E o adevărată teroare când vrea, spuse Maureen. Pur şi simplu tabără pe tine. Ne-a întrebat dacă Edna ne-a spus ceva despre faptul că nu se întoarce la birou în după amiza asta, şi a spus că s-ar fi cuvenit măcar să se scuze.

Fata blondă spuse:

— I-am spus domnişoarei Martindale că ea fusese la anchetă ca şi noi, celelalte, dar că după aceea n-am mai văzut-o şi nu ştim unde s-a dus.

— Şi aşa a fost? Întrebă Hardcastle. Nu ştiaţi deloc unde s-a dus după anchetă?

— Eu i-am propus să vină la masă cu noi, dar părea că o preocupă ceva. A spus că nu vine şi că o să-şi cumpere ceva de mâncare şi o să mănânce la birou.

— Prin urmare, intenţiona să se întoarcă la birou?

— Da, bine-nţeles. Toate ştiam că trebuia să ne întoarcem.

— A observat vreuna din voi vreo schimbare la Edna în ultimele zile? Părea frământată, ca şi cum ar fi avut ceva în minte? A spus ceva în sensul ăsta? Dacă ştiţi cât de cât ceva, vă rog să îmi spuneţi.

Se uitară una la alta, dar nu de-o manieră conspirativă.

— Ea întotdeauna părea să fie preocupată de ceva, spuse Maureen. Încurca lucrurile şi făcea greşeli. Era cam înceată la bătut.

— Ednei părea să i se întâmple tot timpul ceva, spuse hlizita. Vă amintiţi cum i s-a rupt tocul zilele trecute? Exact

genul de lucruri care numai Ednei puteau să i se întâmple.
— Îmi amintesc, spuse Hardcastle.
— Ştiţi, când Edna n-a ajuns aici la două, am avut sentimentul că se întâmplase ceva îngrozitor, spuse Janet, dând din cap cu o faţă solemnă.
Hardcastle se uită la ea cu un oarecare dezgust, întotdeauna îl dezgustau oamenii care se arătau înţelepţi după consumarea faptelor. Era aproape convins că fata aceasta nu avusese nici un sentiment. Ar fi jurat mai degrabă că spusese: „Să vezi ce-o încasează Edna de la Pisica roşcată când se întoarce!”
— Când aţi auzit ce s-a întâmplat? Întrebă iarăşi Hardcastle.
Se uitară una la alta. Hlizita roşi vinovată. Ochii ei se uitară pieziş la uşa domnişoarei Martindale.
— Păi, eu… Ăă. M-am strecurat afară o clipă, spuse ea. Vroiam nişte pateuri pentru acasă şi ştiam că or să se termine până plecam. Şi când m-am dus la prăvălie… E la colţ şi cei de acolo mă cunosc foarte bine, femeia m-a întrebat: „Ea lucra în acelaşi loc cu tine, nu-i aşa, răţuşco?” şi eu am spus: „La cine vă referiţi?”. Şi atunci ea a spus: „La fata asta pe care au găsit-o moartă într-o cabină telefonică”. Oh, am tras o sperietură! Aşa că m-am întors fuga aici şi le-am spus fetelor şi până la urmă am hotărât toate că trebuie să-i spunem domnişoarei Martindale despre asta, şi tocmai în clipa aia s-a năpustit din biroul ei şi ne-a spus: „Ce faceţi acum? Nici măcar o maşină nu bate!”
Blonda preluă odiseea.
— Iar eu am spus: „Nu e vina noastră. Am auzit nişte veşti teribile despre Edna, domnişoară Martindale”.»
— Şi ce-a spus sau ce-a făcut domnişoara Martindale?
— Păi, la început n-a crezut, spuse bruneta. A spus: „Prostii! Aţi plecat urechea la cine ştie ce bârfe tâmpite în vreun magazin. Trebuie să fie vorba de altă fată. De ce să fie Edna?” Şi pe urmă a mărşăluit înapoi în biroul ei şi a dat telefon la poliţie şi a aflat că era adevărat.

— Dar nu pricep de ce să fi vrut cineva s-o omoare pe Edna, spuse Janet, aproape visătoare.

— Doar nu avea vreun iubit ca să zici că… Bruneta lăsă fraza în vânt.

Toate trei se uitau la Hardcastle ca şi cum ar fi aşteptat de la el răspunsul la întrebare. Inspectorul oftă. Nu aflase nimic. Poate celelalte fete aveau să-l ajute mai mult. Şi apoi mai era însăşi Sheila Webb.

— Sheila Webb şi Edna Brent erau prietene bune? Întrebă el.

— Nu cine ştie ce…

— Apropo, unde-i Sheila Webb?

Sheila Webb era Curlew Hotel, unde lucra cu profesorul Purdy.

Capitolul XIX

Obligat să-şi întrerupă dictarea, profesorul Purdy răspunse iritat la telefon.

— Cine? Ce? Adică e aici, acum? Roagă-l să vină mâine, bine? Oh, foarte bine… Foarte bine… Spune-i să urce.

— Întotdeauna intervine ceva, spuse el supărat. Cum să scoţi o lucrare serioasă cu toate întreruperile astea? Se uită uşor nemulţumit la Sheila Webb şi spuse: Unde eram, draga mea?

Sheila era pe punctul de a-i răspunde când se auzi o bătaie în uşă. Profesorul Purdy se rupse cu greu din hăţişul evenimentelor petrecute cu aproximativ trei mii de ani în urmă.

— Da? Da, intră, ce e? Am menţionat expres să nu fiu deranjat în după-amiaza asta.

— Îmi pare foarte rău domnule, chiar foarte rău, că trebuie s-o fac. Bună seara, domnişoară Webb.

Sheila Webb se ridicase, lăsând la o parte carnetul.

Hardcastle se întrebă dacă era doar o închipuire făptul că în ochii ei apăruse brusc o expresie de îngrijorare.

— Ei bine, ce s-a întâmplat? Repetă profesorul Purdy pe un ton tăios.

— Sunt inspectorul detectiv Hardcastle, după cum poate să vă confirme domnişoara Webb, aici de faţă.

— Şi?

— Vreau să schimb câteva vorbe cu domnişoara Webb.

— Nu suportă amânare? E un moment total nepotrivit. Extrem de nepotrivit. Tocmai ajunsesem într-un punct critic. Domnişoara Webb va fi liberă cam într-un sfert de oră… Oh, poate în jumătate de oră. Cam aşa ceva. Vai de mine, e deja şase?

— Îmi pare foarte rău, profesore Purdy.

Tonul lui Hardcastle era ferm.

— Foarte bine, foarte bine. Ce este… Vreo încălcare a regulilor de circulaţie, presupun? Ce conştiincioşi sunt agenţii de circulaţie în ziua de azi! Zilele trecute unul a susţinut că mi-am lăsat maşina într-o parcare patru ore şi jumătate. Sunt sigur că nu putea fi aşa.

— E ceva puţin mai grav decât o problemă de parcare, domnule.

— Oh, da. Iar dumneata n-ai maşină, nu-i aşa, draga mea? Da, îmi amintesc, ai venit aici cu autobuzul. Ei bine, inspectore, despre ce este vorba?

— Despre o fată pe nume Edna Brent. Se întoarse spre Sheila Webb. Dumneata cred că ai auzit de ea.

Fata îl privi lung. Ochi frumoşi, albaştri. Ochi care îi aminteau de cineva.

— Edna Brent aţi spus? Ridică din sprâncene. Da. O cunosc, fireşte. Ce-i cu ea?

— Înţeleg că n-ai auzit vestea. Unde ai luat masa, domnişoară Webb?

Obrajii fetei se colorară.

— Am luat masa cu un prieten la restaurantul Ho Tung, dacă… Dacă chiar vă priveşte.

— Nu te-ai dus după aceea la birou?

— La Biroul Cavendish, adică? Am trecut pe acolo şi mi s-a spus că rămăsese stabilit să vin direct aici la profesorul Purdy la două şi jumătate.

— Aşa-i, spuse profesorul. La două şi jumătate. Şi lucrăm chiar de atunci. Vai de mine; trebuia să fi comandat ceaiul! Îmi pare foarte rău, domnişoară Webb. Din cauza mea ai pierdut ceaiul. Trebuia să-mi aduci aminte.

— Nu contează, domnule profesor, nu contează deloc.

— Mare scăpare din partea mea, dar asta e. Nu vă mai întrerup. Continuaţi, inspectore.

— Aşadar, dumneata nu ştii ce s-a întâmplat cu Edna Brent?

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întrebă ascuţit Sheila Webb. Ce vreţi să spuneţi? A avut vreun accident sau… A călcat-o ceva?

— Tare periculoasă e viteza, interveni profesorul.

— Da, i s-a întâmplat ceva. Se opri, apoi spuse cu toată brutalitatea: A fost ştrangulată într-o cabină telefonică în jur de ora douăsprezece şi jumătate.

— Într-o cabină telefonică? Întrebă cu un oarecare interes profesorul.

Sheila Webb nu spuse nimic. Se uita lung la el, cu ochii largi, cu gura uşor căscată. „Fie că e prima dată când auzi treaba asta, fie eşti o actriţă a dracului de bună”, îşi spuse Hardcastle.

— Vai, vai! Exclamă profesorul. Strangulată într-o cabină telefonică! Asta mi se pare foarte extraordinar. Eu n-aş fi ales un asemenea loc. Adică, dacă era, să fac una ca asta. Biata fată! Ce nenorocire pentru ea!

— Edna… Omorâtă! Dar de ce?

— Domnişoară Webb, nu ştiai că alaltăieri Edna era foarte nerăbdătoare să te vadă, şi că s-a dus acasă la mătuşa dumitale şi te-a aşteptat să te întorci?

— Mi-a spus mătuşa, dar n-am crezut că era ceva special. Ce era? Dăduse Edna de vreun necaz?

— Nu ştim. Probabil nu vom şti niciodată. Afară doar dacă ne poţi spune dumneata.

— Să vă spun eu? De unde să ştiu?

— N-ai nici o idee despre ce vroia Edna Brent să discute cu dumneata?

— Absolut nici o idee.

— N-a făcut nici o aluzie, nu ţi-a povestit nimic la birou?

— Nu. Nu mi-a.! De fapt, ieri n-am fost deloc la birou. A trebuit să mă duc la Landis Bay la unul din autorii noştri, unde am stat toată ziua.

— Nu ţi s-a părut frământată în ultimul timp?

— Edna arăta întotdeauna frământată sau nedumerită. Avea o minte foarte nesigură. Adică, niciodată nu era sigură dacă ce credea ea era corect sau nu. Şi era şi împrăştiată. O dată a sărit două pagini întregi din cartea lui Armand Levine, le-a sărit la bătut, adică, şi după aceea a fost teribil de îngrijorată şi nu ştia ce să facă, pentru că îi trimisese cartea înainte să-şi dea seama ce se întâmplase.

— Înţeleg. Şi v-a cerut tuturor sfatul cu privire la ce trebuia să facă?

— Da. I-am spus că era bine să-i scrie repede un bilet şi să-i spună ce se întâmplase, rugându-l să nu o reclame domnişoarei Martindale. Dar ea a spus că nu-i prea plăcea să facă asta.

— În mod obişnuit cerea sfatul când apărea vreo problemă de genul ăsta?

— Da, întotdeauna. Dar necazul era că nu întotdeauna aveau toate aceeaşi părere despre ce trebuia să facă.

— Era ceva absolut natural să vină la vreuna din voi când avea o problemă? Se întâmpla des?

— Da.

— Nu crezi că de data asta putea să fi fost ceva mai grav?

— Nu cred. Ce putea fi atât de grav?

„Oare chiar e atât de degajată pe cât încearcă să pară?” se întrebă inspectorul.

— Nu ştiu despre ce vroia să discute cu mine, continuă Sheila vorbind mai repede. Habar n-am. Şi nu-mi imaginez de ce a ţinut să vină la mătuşa mea şi să discute cu mine acolo.

— S-ar părea că era ceva despre care nu vroia să discute la birou, nu-i aşa? De faţă cu celelalte fete, să spunem? Probabil ceva ce vroia să rămână doar între ea şi dumneata. Putea să fie asta?

— Foarte puţin probabil. Sunt sigură că lucrurile nu puteau sta aşa. Respiraţia i se acceleră.

— Deci nu mă poţi ajuta, domnişoară Webb?

— Nu. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău de Edna, dar nu cunosc nimic care ar putea să vă ajute.

— N-ar putea fi ceva legat de ceea ce s-a întâmplat pe 9 septembrie?

— Vă referiţi la… Omul acela… Omul acela din Wilbraham Crescent?

— Da.

— Cum putea să fie asta? Ce putea să ştie Edna despre asta?

— Poate nimic foarte important, dar ceva. Şi orice ne-ar fi ajutat. Orice, cât de mic. Făcu o pauză. Cabina telefonică în care a fost omorâtă era în Wilbraham Crescent. Asta îţi sugerează ceva, domnişoară Webb?

— Absolut nimic.

— Dumneata personal ai fost azi în Wilbraham Crescent?

— Nu, n-am fost, spuse fata cu vehemenţă. Nici nu mă apropii de locul ăla. Încep să am sentimentul că e un loc oribil. Mi-aş dori să nu mă fi dus niciodată acolo, să nu fi fost implicată în toate astea. De ce m-am trimis pe mine, de ce m-au cerut anume pe mine în ziua aceea? De ce a trebuit să fie omorâtă Edna tocmai acolo? Trebuie să descoperiţi, trebuie sa descoperiţi!

— Intenţionăm să descoperim, domnişoară Webb, spuse inspectorul. În glasul său se citea o uşoară ameninţare când continuă: Te asigur de asta.

— Tremuri, draga mea, spuse profesorul Purdy. Cred, da, sunt convins că trebuie să bei un pahar de sherry.

Capitolul XX

Cum am ajuns la Londra i-am raportat lui Beck.

Îşi fluturară trabucul spre mine.

— La urma urmelor, s-ar putea să fie ceva în ideea asta tâmpită a dumitale cu semilunele.

— În sfârşit am dat de ceva, nu-i aşa?

— Eu n-aş merge pânâ-ntr-acolo, dar am să spun că poate ai dat. Inginerul nostru constructor de la nr. 62, domnul Ramsey, nu e deloc ceea ce pare. În ultimul timp a preluat unele sarcini foarte ciudate. Firme autentice, dar firme fără prea mult trecut, iar trecutul pe care îl au e destul de bizar. Acum vreo cinci săptămâni Ramsey, pe nepusă masă, a plecat în România.

— Nu aşa i-a spus soţiei sale.

— Posibil, dar acolo s-a dus. Şi acolo e acum. Ne-ar plăcea să ştim mai multe despre el. Aşa că dă-i zor, flăcăule! Ai pregătite toate vizele de care ai nevoie şi un paşaport nou şi drăguţ. De data asta vei fi Nigel Trench. Împrospătează-ţi cunoştinţele despre plantele rare din Balcani. Eşti botanist.

— Ceva instrucţiuni speciale?

— Nu. Îţi vom da omul de legătura când îţi iei documentele. Află tot ce poţi despre domnul Ramsey. Se uită pătrunzător la mine! Nu pari atât de încântat pe cât ai putea să fii.

— Întotdeauna e plăcut când o bănuială ţi se adevereşte, m-am eschivat.

— Crescent e bine, numărul e greşit. La 61 stă un constructor fără pată. Fără pată în sensul nostru, adică. Bietul Hanbury a greşit numărul, dar nu cu mult.

— I-aţi verificat şi pe ceilalţi sau numai pe Ramsey?

— Vila Diana pare-să fie tot atât de pură ca Diana. Un lung trecut cu pisici. Mcnaughton a fost vag interesant. După cum ştii, e profesor pensionar. Matematică. Foarte sclipitor, se pare. A renunţat brusc la catedră pe motiv de sănătate. Ar putea fi adevărat... Dar pare zdravăn şi în putere. S-ar părea că a rupt-o cu toţi prietenii, ceea ce e destul de ciudat.

— Necazul e că trebuie să bănuim pe toată lumea, şi că ni se pare suspect tot ce face.

— Aici s-ar putea să ai dreptate, spuse colonelul Beck. Există dăţi când te suspectez pe dumneata, Colin, că ai trecut de partea cealaltă. Există dăţi când mă suspectez pe mine însumi de-a fi trecut de cealaltă parte şi apoi de a fi revenit de partea asta! O amestecătură frumuşică.

Avionul meu decola la zece seara. M-am dus mai întâi la Hercule Poirot. De data asta bea un sirop de cassis (coacăze negre pentru dumneavoastră şi petru mine). Mi-a oferit şi mie. Am refuzat. George mi-a adus whisky. Totul ca de obicei.

— Pari deprimat, spuse Poirot.

— Deloc. Tocmai plec în străinătate.

— Îţi doresc succes.

— Mulţumesc. Dar dumneata, Poirot, cum stai cu tema de acasă?

— Pardon?

— Ce-i cu Crima Ceasurilor din Crowdean? Ai stat tolănit, cu ochii închişi şi, hop, toate răspunsurile?

— Am citit cu mare interes ce mi-ai lăsat.

— N-ai găsit mare lucru, nu? Ţi-am spus că vecinii ăia au fost un insucces…

— Ba dimpotrivă. În cel puţin două cazuri s-au făcut remarci foarte relevante…

— Care din ele? Şi care au fost remarcile?

Poirot îmi spuse într-o manieră enervantă că trebuie să-mi citesc cu atenţie însemnările.

— Şi atunci vei vedea singur. Îţi sare-n ochi. Ceea ce trebuie făcut acum este să stai de vorbă cu mai mulţi vecini.

— Nu mai sunt alţii.

— Trebuie să fie. Întotdeauna cineva a văzut ceva. E o axiomă.

— S-ar putea să fie o axiomă, dar nu în cazul ăsta. Şi ţi-am mai adus ceva. S-a mai comis o crimă.

— Serios? Atât de curând? Interesant! Povesteşte-mi.

I-am povestit. M-a chestionat amănunţit până a scos de la mine tot ce ştiam. I-am povestit şi de cartea poştală pe care i-o dădusem lui Hardcastle.

— Nu uita… Patru unu trei… Sau patru şi treisprezece, repetă el. Da… E acelaşi şablon.

— Ce vrei să spui cu asta?

Poirot închise ochii.

— Acelei cărţi poştale îi lipseşte un singur lucru – o amprentă muiată în sânge.

M-am uitat cu îndoială la el.

— Ce crezi cu adevărat despre afacerea asta?

— Devine tot mai clar… Criminalul nu se lasă până n-o încurcă.

— Dar cine-i criminalul?

Viclean, Poirot nu-mi răspunse la asta.

— Îmi permiţi să fac câteva cercetări cât eşti plecat?

— Ca de pildă?

— Mâine am s-o rog pe domnişoara Lemon să-i scrie o scrisoare unui vechi prieten al meu, jurist, domnul Enderby. Am s-o rog să consulte înregistrările căsătoriilor la Somerset House. Şi, de asemenea, să transmită o anumită telegramă în străinătate.

— Nu mi se pare cinstit, am spus. Dumneata nu te limitezi doar la a sta şi a gândi.

— Dar exact asta fac! Ceea ce urmează să facă domnişoara Lemon este să verifice în locul meu răspunsurile la care am ajuns deja. Eu nu cer informaţii, ci confirmări.

— Cred că nu ştii nimic, Poirot! Totul e un bluf. Nimeni au ştie încă cine e mortul…

— Eu ştiu.

— Care-i numele lui?

— Habar n-am. Numele nu-i important. Ştiu, dacă poţi înţelege, nu cine este, ci ce este.

— Un şantajist?

Poirot închise ochii.

— Un detectiv particular?

Poirot deschise ochii.

— Am să-ţi spun un mic citat. Ca data trecută. Şi după asta tac.

Recită cu cea mai mare solemnitate:

— Dilly, dilly, dilly – Vino şi fii omorât.

Capitolul XXI

Inspectorul Hardcastle se uită la calendarul de pe biroul său. 20 septembrie. Trecuseră deja peste zece zile. Nu progresaseră cine ştie ce din cauză că erau ţinuţi în loc de piedica iniţială: identitatea cadavrului. N-ar fi crezut că va dura atât. Toate urmele eşuaseră. Analiza de laborator a îmbrăcăminţii nu adusese nimic deosebit. Hainele nu ascundeau nici un indiciu. Erau de calitate bună, de export, nu noi dar bine întreţinute. Nu ajutaseră nici dentiştii, nici spălătoriile, nici curăţătoriile. Mortul rămânea un „mister”. Şi totuşi, Hardcastle simţea că nu era chiar un „mister”. Nu avea nimic spectaculos sau dramatic. Era doar un om pe care nimeni nu fusese în stare să-l recunoască. Asta şi fusese şablonul, era sigur de asta.

Dar astăzi inspectorul se simţea puţin mai optimist. Se uită din nou la scrisoarea de pe birou. Merlina Rival. Nu-i prea plăcea numele de botez. Nimeni în toate minţile nu şi-ar fi botezat copilul Merlina. Fără îndoială era un nume trăsnit adoptat de doamna însăşi. Dar îi plăcea conţinutul scrisorii. Nu era extravagant sau exagerat de încrezător. Spunea doar că cea care scria credea că e posibil ea bărbatul în cauză să fie soţul ei, de care se despărţise de mai mulţi ani. O aştepta în dimineaţa asta. Sună şi sergentul Cray intră.

— Acea doamnă Rival n-a sosit încă?

— În clipa asta a venit. Tocmai veneam să vă spun.

— Cum arată?

— Niţel teatrală, spuse sergentul după ce reflectă o clipă. Foarte machiată… Un machiaj nu prea bun. Pe total, aş spune că e o femeie de nădejde.

— Părea tulburată?

— Nu. Nu ca să se observe.

— Perfect, las-o să intre.

Cray ieşi şi reveni spunând:

— Doamna Rival, domnule.

Inspectorul se ridică şi dădu mâna cu ea. În jur de cincizeci de ani, aproximă el, dar de departe, de foarte departe, ar fi putut arăta de treizeci. Părul negru, puternic vopsit. Fără pălărie, statură şi greutate medie, fustă şi jachetă de culoare închisă, bluză albă. O poşetă mare. Una sau două brăţări zornăitoare, mai multe inele. Pe total, un soi destul de bun. Probabil nu exagerat de scrupuloasă, dar uşor de trăit cu ea, rezonabil de generoasă şi posibil blândă. De nădejde? Asta era întrebarea. N-ar fi mizat pe asta, dar oricum nu-şi putea permite să mizeze pe asta în astfel de lucruri.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Rival, şi sper din toată inima să ne puteţi ajuta.

— Desigur, nu sunt deloc sigură, spuse scuzându-se doamna Rival. Dar chiar seamănă cu Harry. Sper să nu vă fi răpit timpul de pomană.

— Nu vă gândiţi la asta. Avem mare nevoie de ajutor în cazul ăsta.

— Da, înţeleg. Sper să fiu în stare să fiu sigură. Vedeţi dumneavoastră, nu l-am văzut de mult.

— Vreţi să discutăm puţin ca să vă fie mai uşor? Când l-aţi văzut ultimă dată pe soţul dumneavoastră?

— Tot timpul în tren am încercat să-mi precizez gândurile. E îngrozitor cum te lasă memoria când e vorba de timp. Cred că în scrisoare v-am spus că sunt zece ani, dar e mai mult. Ştiu şi eu, cred că sunt aproape cincisprezece. Timpul trece atât de repede!

— Deci, în mare, nu l-aţi văzut de cincisprezece ani. Când v-aţi căsătorit?

— Cam cu trei ani mai înainte.

— Şi unde locuiaţi atunci?

— Într-un loc din Suffolk, numit Shipton Bois. Un orăşel drăguţ. Un târg.

— Şi cu ce se ocupa soţul dumneavoastră?
— Era agent de asigurări. Cel puţin… Se opri… Asta spunea el că era.
Inspectorul ridică iute privirea.
— Şi aţi descoperit că nu era adevărat?
— Nu, nu chiar… Nu la vremea aceea. Abia după aceea m-am gândit că probabil nu era adevărat. Ar fi simplu pentru un bărbat să spună asta, nu?
— În anumite împrejurări, cred că da.
— Adică, are o scuză să fie plecat mult timp de acasă.
— Soţul dumneavoastră era plecat mult timp?
— Da. La început nu m-am prea gândit la asta…
— Dar mai târziu?
Femeia nu răspunse imediat, apoi spuse:
— Nu putem trece peste asta? În definitiv, dacă nu e Harry… Inspectorul se întrebă la ce anume se gândea. În glasul ei se citea încordarea. Emoţia, poate? Nu era sigur.
— Înţeleg că vreţi să terminaţi mai repede. Bine, să mergem. Se ridică şi o conduse afară, la maşină. Pe drum, nervozitatea ei nu fu mai accentuată decât a altor persoane care mergeau în acelaşi loc.
Masa glisantă fu trasă, cearceaful ridicat. Femeia rămăsese uitându-se lung câteva clipe, cu respiraţia uşor accelerată, apoi se îndepărtă brusc. Spuse:
— E Harry. Da. E mult mai bătrân, arată altfel… Dar e Hary. Inspectorul o conduse din nou la maşină şi se întoarseră la secţie. Nu spuse nimic. O lăsă să se adune. Când ajunseră iar în birou, un poliţist apăru imediat cu o tavă cu ceai.
— Serviţi, doamnă Rival. Beţi un ceai, vă va ajuta. Apoi vom sta de vorbă.
— Mulţumesc.
Femeia îşi puse zahăr în ceai, mult zahăr, şi îl dădu repede pe gât.
— Acum mi-e mai bine, spuse ea. Nu că m-ar fi răvăşit cu adevărat. Doar că… Te cam dă peste cap, nu-i aşa?

— Credeţi că acest om este într-adevăr soţul dumneavoastră?

— Sunt sigură. Fireşte, e mult mai bătrân, dar nu s-a schimbat foarte mult. Întotdeauna a arătat… Ei bine, foarte dichisit. Corect, cumsecade, cu clasă.

Da, gândi inspectorul, o descriere foarte bună. Cu clasă.

— Era întotdeauna foarte atent cu ţinuta lui şi aşa mai departe, spuse doamna Rival. Cred că de asta se păcăleau aşa de uşor. Nu bănuiau nimic.

— Cine se păcălea, doamnă Rival?

— Femeile, spuse doamna Rival. Femeile. Acolo era majoritatea timpului.

— Înţeleg. Iar dumneavoastră aţi aflat.

— Ei bine, eu… Eu am bănuit. Adică, era plecat foarte mult. Fireşte că ştiam cum sunt bărbaţii. Mă gândeam că, probabil, era o fată din când în când. Nu are nici un rost să-i întrebi pe bărbaţi despre astfel de lucruri. Te mint şi cu asta basta. Dar nu credeam… Chiar nu credeam că făcea o afacere din asta.

— Şi făcea?

Femeia dădu din cap.

— Cum aţi descoperit?

Ea ridică din umeri.

— Într-o zi s-a întors dintr-o călătorie. În Newcastle, spunea el. În tot cazul, s-a întors şi mi-a spus ca trebuie s-o şteargă repede. Spunea că jocul s-a terminat. Băgase în bucluc nu ştiu ce femeie. O profesoară, spunea el, şi s-ar putea să iasă tărăboi pe tema asta. Atunci l-am luat la întrebări. Nu s-a codit să îmi spună. Probabil credea că ştiam mai mult decât ştiam. Mi-a spus că femeile se îndrăgosteau uşor de el. El le dădea un inel şi se logodeau, apoi le spunea că o să le investească el banii. De regulă ele îi dădeau banii foarte uşor.

— Încercase acelaşi lucru. Şi cu dumneavoastră?

— Încercase, numai că eu nu i-am dat.

— De ce? Nu aveaţi chiar de atunci încredere în el?

— Ei bine, eu nu eram genul care să aibă încredere în cineva. Avusesem un pic de experienţă şi cunoşteam şiretlicurile bărbaţilor. Oricum, n-am vrut să-mi investească el banii. Banii pe care îi avem puteam să mi-i investesc şi singură.

— Când a vrut să vă investească banii? Înainte sau după căsătorie?

— Cred că a sugerat ceva în genul ăsta şi înainte, dar cum n-am răspuns, a schimbat imediat subiectul. Apoi, după ce ne-am căsătorit, mi-a spus despre nu ştiu ce oportunitate, minunată care i se ivise. I-am spus: „Ia-ţi gândul”. N-a fost doar pentru că nu avem încredere în el, dar de multe ori auzisem bărbaţii spunând că dăduseră de ceva minunat şi pe urmă s-a dovedit că picaseră de fraieri.

— Soţul dumneavoastră a avut vreodată probleme cu poliţia?

— Femeilor nu le place ca lumea să afle că au fost trase pe sfoară. Dar se pare că de data asta lucrurile puteau să se complice. Fata asta, sau femeia, era o femeie cu şcoală. Ea nu s-ar fi lăsat atât de uşor înşelată că celelalte.

— Urma să aibă un copil?

— Da.

Hardcastle întrebă cu blândeţe:

— Ţineaţi la el, domnă Rival?

— Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. Cred că într-un fel da, altfel nu m-aş fi măritat cu el.

— Eraţi… Scuzaţi-mă… Căsătorită cu el?

— Nici măcar de asta nu sunt sigură, spuse cu sinceritate doamna Rival. Eram căsătorită cu acte în regulă şi biserică, dar nu ştiu dacă nu era însurat şi cu alte femei folosind un alt nume presupun. Când m-am măritat cu el, numele lui era Castleton. Nu cred ca era numele lui adevărat.

— Harry Castleton. E corect?

— Da.

— Şi cat timp aţi trăit ca soţ şi soţie în Shipton Bois?

— Acolo am stat cam vreo doi ani. Înainte am locuit în apropiere de Doneaster. N-am fost cu adevărat surprinsă când a venit în ziua aia şi mi-a spus ce mi-a spus. Cred că ştiam de câtva timp că era un soi rău. Numai că era greu de crezut pentru că, vedeţi dumneavoastră, părea atât de respectabil! Atât de domn!

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— A spus că trebuia să plece urgent şi eu i-am spus „Drum bun şi cărare bătută!", că eu n-am să înghit toate astea! Adăugă pe gânduri: I-am dat zece lire. Era tot ce aveam în casă. Era în pană de bani… De atunci, nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit nimic de el. Până azi. Sau, mai degrabă, până i-am văzut poza în ziar.

— Nu avea nici un semn aparte? Cicatrice? O operaţie… O fractură… Ceva?

— Nu cred.

— A folosit vreodată numele de Curry?

— Curry? Nu, nu cred. Oricum, nu din câte ştiu eu.

Hardcastle îi întinse peste masă cartea de vizită.

— O avea în buzunar, spuse el.

— Văd că încă spunea că e agent de asigurări. Îmi închipui că foloseşte… Folosea, adică, tot felul de nume diferite.

— Spuneţi că n-aţi mai auzit deci de cincisprezece ani?

— Nu mi-a trimis felicitări de Crăciun, dacă la asta vă referiţi, spuse doamna Rival cu o undă de umor neaşteptat. Oricum, nu cred că ştia unde sunt. La scurt timp după ce ne-am despărţit m-am întors pe scenă. Am renunţat şi la numele de Castleton. M-am întors la Merlina Rival.

— Merlina nu e… ăă… Numele dumneavoastră adevărat, presupun?

Femeia clătină din cap şi pe chip îi apăru un surâs vesel.

— Eu l-am inventat. E neobişnuit. Numele meu real este Flossie Gapp. Am fost botezată Florence, dar toată lumea îmi spunea Flossie sau Flo. Flossie Gapp. Nu-i prea romantic, nu-i aşa?

— Cu ce vă ocupaţi acum, doamnă Rival? Încă mai sunteţi actriţă?

— Ocazional, spuse cu o doză de reţinere doamna Rival.

— Înţeleg, spuse Hardcastle cu tact. Singurul lucru pe care aş dori să mi-l spuneţi, dacă puteţi, fireşte, este dacă aveţi vreo idee de ce a venit Harry Gastleton prin părţile astea?

— N-am nici o idee. Nici măcar nu ştiu ce a făcut în toţi aceşti ani.

— E posibil să fi vândut poliţe de asigurări false?

— Pur şi simplu nu ştiu. Mi se pare puţin probabil. Adică, Harry avea întotdeauna mare grijă de pielea lui. Nu ar fi riscat să facă ceva care i-ar fi primejduit libertate. Cred mai degrabă că era vreo escrocherie cu vreo femeie.

— Credeţi că putea fi vorba de vreo formă de şantaj?

— Nu ştiu… Poate, da, într-un fel. Probabil vreo femeie care n-ar vrea să iasă la iveală ceva din trecutul ei. Reţineţi, nu spun că aşa este, ci doar că s-ar putea. Nu cred că a vrut mulţi bani, să ştiţi. N-ar fi adus pe nimeni la disperare, ci doar aduna sume mici.

— Femeile îl plăceau, nu-i aşa?

— Da.

— Mai e doar un mic aspect. Hardcastle se adresă subalternului său: Vrei, te rog, să aduci ceasurile alea?

Ceasurile fură aduse pe o tavă acoperită cu o pânză. Hardcastle îndepărtă pânza şi i le arătă doamnei Rival. Ea le cercetă cu sincer interes şi admiraţie.

— Drăguţe, nu-i aşa? Îmi place acela. Atinse ceasul aurit.

— Aţi mai văzut până acum vreunul din ele? Vă spun ceva?

— Nu. Ar trebui?

— Puteţi face vreo legătură între soţul dumneavoastră şi numele de Rosemary?

— Rosemary? Să mă gândesc. Era o roşcată… Nu, pe aceea o cheamă Rosalie. Nu, mă tem că nu pot să vă ajut. De fapt, nici n-aş fi avut cum să ştiu. Harry nu sufla o vorbă despre treburile lui.

— Dacă aţi vedea un ceas ale cărui limbi arată patru şi treisprezece… Hardcastle se opri.

Doamna Rival scoase un chicot vesel.

— M-aş gândi că se apropie ora ceaiului.

Hardcastle oftă.

— Ei bine, doamnă Rival, vă suntem foarte recunoscători. După cum v-am spus, ancheta a fost amânată pentru poimâine. Nu aveţi nimic împotrivă să depuneţi mărturie privitor la identificare, nu-i aşa?

— Nu. Va trebui doar să spun cine era, nu? N-o să trebuiască să intru în detalii? Nu va trebui să vorbesc despre modul lui de viaţă?

— Asta nu va fi necesar deocamdată. Nu va trebui decât să juraţi că acesta era Harry Castleton, bărbatul cu care aţi fost căsătorită. Data exactă trebuie să fie înregistrată la Somerset House. Unde v-aţi căsătorit? Vă amintiţi?

— Într-un loc numit Donbrook… St Michael cred că era numele bisericii. Sper că n-au trecut mai mult de douăzeci de ani de atunci. Asta m-ar face să mă simt cu un picior în groapă.

Se ridică şi întinse mâna. Hardcastle îi spuse la revedere. Se întoarse la birou şi rămase acolo bătând în el cu un creion. La un moment dat intră sergentul Cray.

— Satisfăcător? Întrebă el.

— Aşa pare, răspunse Hardcastle. Îl chema Harry Castleton… Probabil un pseudonim. Va trebui să vedem ce putem afla despre tip. Pare probabil că mai multe femei aveau motiv să se răzbune pe el.

— Şi arată atât de respectabil!

— Se pare că ăsta a fost principalul lui atu în meserie.

Se gândi din nou la ceasul cu Rosemary pe el. Amintire?

Capitolul XXII

— Aşadar te-ai întors, spuse Hercule Poirot.

Puse cu atenţie semnul de carte în cartea pe care o citea. Pe măsuţa de lângă el se afla de data asta o ceaşcă de

ciocolată fierbinte. Categoric, Poirot avea cele mai îngrozitoare gusturi privitor la băuturi!

— Cum te simţi? L-am întrebat.

— Deranjat. Foarte deranjat. În apartamentele astea se fac renovări, redecorări, chiar şi schimbări structurale.

— Nu le vor îmbunătăţi?

— Le vor îmbunătăţi, da, dar va fi extrem de supărător pentru mine. Mă va tulbura. Şi va fi miros de vopsea! Se uită la mine cu un aer ofensat. Apoi, înlăturând cu o mişcare a mâinii viitoarele probleme, mă întrebă: Ai avut succes, da?

Am răspuns încetişor:

— Nu ştiu.

— Ah – aşa stau lucrurile.

— Am descoperit ce am fost trimis să descopăr. Nu l-am găsit pe omul cu pricina. Personal, nu ştiu ce se vroia. Informaţii? Sau un cadavru?

— Pentru că ai pomenit de cadavru, am citit relatarea anchetei amânate. Crimă cu premeditare făptuită de persoană sau persoane necunoscute. Iar cadavrul dumitale a primit în sfârşit un nume.

Am dat din cap.

— Harry Castleton, cine-o mai fi şi ăsta.

— A fost identificat de soţia lui. Ai fost în Crowdean?

— Nu încă. Mă gândeam să mă duc mâine.

— Oh, ai ceva timp liber?

— Încă nu. Mai am treabă… Am făcut o scurtă pauză, apoi am spus: Nu prea ştiu ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat peste hotare, afară de povestea cu identificarea. Ce crezi despre asta?

Poirot ridică din umeri.

— Era de aşteptat.

— Da… Poliţia e foarte bună…

— Iar soţiile foarte îndatoritoare.

— Doamna Merlina Rival! Ce nume!

— Îmi reaminteşte de ceva, spuse Poirot. Oare de ce îmi reaminteşte?

Se uită îngândurat la mine; dar n-am putut să-l ajut. Aşa cum îl cunoşteam eu pe Poirot, putea să-i reamintească de orice.

— O vizită la un prieten… Într-o casă la ţară… Mormăi Poirot, apoi clătină din cap. Nu, e prea mult de atunci.

— Când mă întorc la Londra vin şi îţi povestesc tot ce aflu de la Hardcastle despre doamna Rival, i-am promis.

Poirot dădu din mână.

— Nu e nevoie.

— Vrei să spui că ştii deja totul despre ea?

— Vreau să spun că nu mă interesează.

— Nu te interesează… Dar, de ce? Nu pricep.

— Trebuie să te concentrezi pe ceea ce este esenţial. Vorbeşte-mi în schimb despre Edna, fata care a murit în cabina telefonică din Wilbraham Crescent.

— Nu pot să-ţi spun mai mult decât ţi-am spus deja – nu cunosc nimic despre fată.

Poirot rosti acuzator:

— Deci tot ce ştii, sau ce poţi să-mi spui despre fată este că era un biet iepuraş pe care l-ai văzut într-un birou de dactilografie unde îşi rupsese tocul de la pantof într-un grătar… Apropo, unde era grătarul?

— Zău, Poirot, de unde să ştiu eu?

— Puteai să ştii dacă întrebai. Cum te aştepţi să ştii ceva dacă nu întrebi ceea ce trebuie?

— Dar ce contează unde şi-a rupt tocul?

— S-ar putea să nu conteze. Pe de altă parte, ar trebui să ştim locul exact în care s-a aflat fata, pentru că asta s-ar putea lega de vreo persoană pe care a văzut-o acolo… Sau de vreun eveniment care a avut loc acolo.

— Eşti cam exagerat. Oricum, ceea ce ştiu eu e că locul respectiv era foarte aproape de birou pentru că aşa a spus ea, şi a mai spus că a cumpărat un corn şi s-a întors în

ciorapi să-l mănânce la birou şi a sfârşit întrebându-se cum naiba avea să ajungă acasă aşa.

— Ah, şi cum a ajuns acasă? Întrebă cu interes Poirot.

M-am holbat la el.

— Habar n-am.

— Ah, dar e revoltător că nu pui niciodată întrebările care trebuie! De aceea nici nu ştii nimic din ceea ce este important.

— Mai bine ai veni în Crowdean şi ai pune singur întrebările, am spus ţâfnos.

— Deocamdată e imposibil. Săptămâna viitoare este o licitaţie extrem de importantă… Manuscrisele scriitorilor…

— Ai rămas la hobby-ul dumitale?

— Bine-nţeles. Ochii i se luminară. Ia lucrările lui John Dickson Carr sau Carter Dickson cum îşi spune uneori…

M-am fofilat înainte să apuce să se lanseze, invocând o întâlnire urgentă. Nu aveam chef să ascult o prelegere pe tema foştilor maeştri ai artei romanelor poliţiste.

Seara următoare, stăteam pe treptele casei lui Hardcastle şi-l aşteptam să sosească. Venirea lui m-a smuls din gânduri.

— Salut, Colin! Aşadar, ai reapărut! De cât timp stai aici, pe trepte?

— De vreo jumătate de oră.

— Îmi pare rău că n-ai putut intra în casă.

— Ba puteam să intru foarte uşor, am spus cu indignare. Nu ştii cât suntem de perfecţionaţi!

— Şi-atunci, de ce n-ai intrat?

— N-aş vrea să-ţi scad prestigiul, i-am explicat. Un inspector de poliţie face impresie proastă când în casă i se pătrunde cu cea mai mare uşurinţă.

Hardcastle scoase cheia din buzunar şi descuie uşa.

Am intrat în camera de zi şi Hardcastle aduse băuturile. Începu să toarne în pahare.

— Spune-mi când să mă opresc.

I-am spus, nu prea curând, şi ne-am aşezat la taifas.

— În sfârşit lucrurile s-au pus în mişcare, spuse Hardcastle. Am indentificat cadavrul.

— Ştiu. Am frunzărit ziarele. Cine era Harry Castleton?

— Un om extrem de respectabil în aparenţă şi care îşi câştiga existenţa trecând printr-o formă de căsătorie sau doar logodindu-se cu femei credule şi înstărite. Ele îi încredinţau economiile lor, impresionate de înaltele lui cunoştinţe în domeniul finanţelor şi la scurt timp după aceea amicul se topea pe nesimţite.

— Nu părea să fie genul ăsta de om.

— Ăsta era darul lui suprem.

— A fost vreodată urmărit în instanţă?

— Nu… Am făcut cercetări dar nu-i prea uşor să obţii multe informaţii. Îşi schimba des numele. Şi deşi la Scotland Yard se crede că Harry Castleton, Raymond Blair, Lawrence Dalton şi Roger Byron sunt una şi aceeaşi persoană, n-au putut-o dovedi. Vezi tu, femeile nu vor să spună. Au preferat să-şi piardă banii. Omul era un escroc mărunţel, ciupea de ici de colo, mereu acelaşi şablon, dar incredibil de lunecos. Roger Byron să spunem, dispărea din Southend, şi operaţiunea era reluată în Newcastle de un tip pe nume Lawrence Dalton. Evita să fie fotografiat. Toate astea merg cu mult înapoi… Cincisprezece, douăzeci de ani. Cam pe atunci se pare că a dispărut cu adevărat. Au circulat zvonuri că a murit, dar unii spuneau că plecase în străinătate.

— În orice caz, nu s-a mai auzit nimic de el până a apărut, mort, pe covorul din camera de zi a domnişoarei Pebmarsh, nu?

— Exact.

— Asta deschide noi posibilităţi.

— Categoric.

— O femeie lefterită care nu a uitat? Am sugerat.

— Se întâmplă, să ştii. Există femei cu memorie foarte bună, care nu uită niciodată…

— Iar dacă o astfel de femeie ajunge să observe… Încă o nenorocire peste prima…

— Asta-i doar presupunere. Nu avem încă nimic care s-o susţină.

— Cum arăta soţia lui… Doamna… Oare cum o chema? Merlina Rival? Ce nume! Nu putea fi al ei.

— Numele ei adevărat e Flossie Gapp. Celălalt e inventat. E mai potrivit felului ei de viaţă.

— Ce e? Târfă?

— Nu profesionistă.

— E ceea ce se numeşte, cu tact, damă de moravuri uşoare?

— Aş spune că era o femeie de treabă şi foarte dornică să-şi ajute prietenii. S-a descris ca fostă actriţă.

— De încredere?

— Cât se poate de încredere. L-a identificat fără nici o ezitare.

— Asta-i o binecuvântare.

— Da. Începusem să disper. Numai câte neveste am avut pe cap! Începusem să cred că nu-i mai dau de capăt. Reţine, cred că s-ar putea ca doamna Rival să ştie mai multe despre soţul ei decât a suflat.

— Ea personal a fost implicată în vreo infracţiune?

— Nu pentru cazier. Se poate să fi avut, să aibă încă, nişte prieteni dubioşi. Nimic serios, fleacuri.

— Ce e cu ceasurile?

— Nu i-au spus nimic. Cred că nu minţea. Am aflat de unde provin. Portobello Market. Adică cel aurit şi cel din porţelan de Dresda. Or asta ne ajută prea puţin! Ştii ce e acolo sâmbăta. Tarabagiul crede că le-a cumpărat o doamnă americancă, dar eu aş spune că e doar o presupenere. Portobello Market este plin de turişti americani. Soţia lui spune că le-a cumpărat un bărbat. Nu-şi aminteşte cum arăta. Cel de argint provine de la un argintar din Bournemouth. O doamnă înaltă care vroia un cadou pentru fetiţa ei! Tot ce îşi aminteşte e că purta o pălărie verde.

— Şi al patrulea ceas? Cel care a dispărut?
— Fără comentarii, spuse Hardcastle.
Ştiam precis ce vroia să spună cu asta.

Capitolul XXIII

Hotelul la care stăteam era un loc mic şi înghesuit lângă gară. Servea un grătar decent, dar asta era tot ce se putea spune despre el. Desigur, cu excepţia faptului că era ieftin.

În dimineaţa următoare, la zece, am sunat la Biroul de Secretariat Cavendish şi am spus că am nevoie de o stenodactilogarfă pentru nişte scrisori şi un contract de afaceri. Mă numeam Douglas Weatherby şi stăteam la Clarendon Hotel (întotdeauna hotelurile puchinoase au nume sonore). Era domnişoara Sheila Webb disponibilă? Un prieten mi-o recomandase ca fiind foarte eficientă.

Aveam noroc. Sheila putea veni chiar acum. Totuşi, la douăspreze avea altă programare. Am spus că până atunci aveam să termin cu ea întrucât eu însumi aveam o întâlnire.

Eram în faţa uşilor batante ale hotelului Clarendon când apăru Sheila. I-am ieşit în întâmpinare.

— Domnul Douglas Weatherby la ordinele dumitale, am spus.
— Dumneata ai sunat?
— Corect.
— Dar nu poţi face aşa ceva.
Sheila arăta scandalizată.
— De ce nu? Sunt pregătit să plătesc Biroul Cavendish pentru serviciile dumitale. Ce-i interesează pe ei dacă petrecem preţiosul şi costisitorul dumitale timp în Buttercup Café, chiar aici peste drum, în loc să-ţi dictez scrisori plictisitoare? Ei haide, vino să bem o cafea indiferentă într-o atmosferă tihnită.

Buttercup6 Café se ridica la înălţimea numelui său fiind violent şi agresiv galben. Feţele de masă, pernuţele de plastic, ceştile şi farfurioarele erau toate de culoarea canarului.

Am comandat două cafele şi două porţii de plăcintă. Era destul de devreme, aşa că localul era practic la dispoziţia noastră.

După ce chelnăriţa a luat comanda şi s-a îndepărtat, ne-am uitat unul la altul.

— Eşti bine, Sheila?

— Ce vrei să spui cu… Sunt bine?

— Ai trecut prin momente neplăcute?

— Da… Nu… Nu ştiu. Mă gândeam că eşti plecat.

— Am fost. M-am întors.

— De ce?

— Ştii de ce.

Îşi coborî privirea.

— Mi-e frică de el, spuse după o pauză de cel puţin un minut, ceea ce însemna mult timp.

— De cine ţi-e frică?

— De prietenul dumitale… Inspectorul acela. El crede… El crede că eu l-am omorât pe acel om, şi că am omorât-o şi pe Edna…

— Oh, ăsta-i felul lui, am spus liniştitor. Totdeauna lasă impresia că bănuieşte pe toată lumea.

— Nu, Colin, nu-i deloc aşa. Nu are rost să încerci să mă înveseleşti. El chiar de la bun început a crezut că am legătură cu toate astea.

M-am decis să renunţ la acea formulă de semipoliteţe.

— Fată dragă, nu există nici o dovadă împotriva ta. Doar pentru că în ziua aceea ai fost la faţa locului, pentru că cineva te-a trimis la faţa locului…

Mă întrerupse.

— El crede că eu însămi m-am trimis la faţa locului. Crede că totul e o înscenare. Crede că Edna ştia ceva despre asta. Crede că Edna mi-a recunoscut vocea la telefon când m-am dat drept domnişoara Pebmarsh.

— Era vocea ta?

— Nu, bine-nţeles că nu era. Eu nu am dat acel telefon. Ţi-am spus-o mereu.

— Ascultă, Sheila. Indiferent ce le-ai spus celorlalţi, mie trebuie să-mi spui adevărul.

— Aşadar nici tu nu crezi un cuvânt din ce spun! (Acel tu mi-a sunat plăcut în urechi).

— Ba da, cred. S-ar putea să fi dat acel telefon dintr-un motiv absolut nevinovat. Poate cineva te-a rugat să îl dai, poate ţi-a spus că făcea parte dintr-o glumă, şi pe urmă te-ai speriat şi, o dată ce ai minţit, a trebuit să continui să minţi. Aşa e?

— Nu, nu, nu! De câte ori trebuie să-ţi spun?

— Totul e bine, Sheila, dar există ceva ce nu-mi spui. Vreau să ai încredere în mine. Dacă Hardcastle are ceva împotriva ta, ceva despre care nu mi-a spus…

Mă întrerupse din nou.

— Te aştepţi să-ţi spună totul?

— Ei bine, nu văd de ce nu. În mare, aparţinem aceleaşi profesii.

În acel punct chelnăriţa veni cu comanda.

Cafeaua era spălăcită, având cumva culoarea nuanţei de nurcă la modă în ultimul timp.

— Nu ştiam că ai legătură cu poliţia, spuse Sheila amestecâdu-şi gânditoare cafeaua.

— Nu e chiar poliţia. E o ramură total diferită. Dar ce vroiam eu să spun e că dacă Dick nu-mi spune lucrurile pe care le ştie despre tine este dintr-un motiv anume. E din cauză că are convingerea că mă interesezi. Ei bine, mă interesezi. Ba mai mult de atât. Eu sunt alături de tine indiferent ce ai făcut. În ziua aceea ai ieşit din casă speriată de moarte. Erai cu adevărat speriată. Nu te prefăceai. Nu puteai să joci un rol în felul ăla.

— Bine-nţeles că eram speriată. Eram îngrozită.

— Te-a speriat doar găsirea cadavrului? Sau a mai fost şi altceva?

— Ce altceva putea fi?

M-am aventurat.

— De ce ai şutit ceasul acela care avea scris într-un colţ Rosemary?

— Ce vrei să spui? De ce să-l fi şutit?

— Asta te întreb şi eu – de ce?

— Nici nu l-am atins.

— Te-ai întors în casă pentru că, ai spus tu, îţi uitaseşi mănuşile. În ziua aceea nu purtai mănuşi. Era o zi de septembrie foarte frumoasă. Nu te-am văzut cu mănuşi.

Perfect deci, te-ai întors în cameră şi ai înhăţat ceasul. Să nu mă minţi. Aşa ai făcut, nu?

Rămase tăcută câteva clipe fărâmiţând plăcinta în farfurie.

— Foarte bine, spuse ea aproape în şoaptă. Foarte bine. Am făcut-o. Am luat ceasul şi l-am băgat în poşetă, şi am ieşit.

— Dar de ce ai făcut asta?

— Din cauza numelui – Rosemary. E numele meu.

— Numele tău e Rosemary, nu Sheila?

— Amândouă. Rosemary Sheila.

— Doar pentru atât? Pentru că aveai acelaşi nume cu cel scris pe ceas?

Îmi auzi neîncrederea, dar rămase pe poziţie.

— Eram speriată, ţi-am spus.

M-am uitat la ea. Sheila era fata mea, fata pe care o vroiam… Şi o vroiam pentru toată viaţa. Dar nu avea rost să-mi fac iluzii în privinţa ei. Sheila era o mincinoasă şi probabil întotdeauna avea să fie o mincinoasă. Era modul ei de a lupta pentru supravieţuire – abilitatea de a nega. Era o armă copilărească şi probabil nu avea să renunţe niciodată la a o folosi. Dacă o vroiam pe Sheila trebuia s-o accept aşa cum era – să fiu pe aproape ca să-i susţin punctele slabe. Cu toţii avem punctele noastre slabe. Ale mele erau diferite de ale Sheilei, dar existau.

M-am hotărât şi am atacat. Era singura cale.

— Era ceasul tău, nu-i aşa? Îţi aparţinea?

Sheila icni.

— De unde ai ştiut?

— Vorbeşte-mi despre asta.

Povestea se derulă cu hopuri. Avusese ceasul de aproape toată viaţa. Până la vârsta de şase ani toată lumea îi spusese Rosemary, dar ea nu putea suferi numele ăsta şi insistase să i se spună Sheila. În ultima vreme ceasul îi crease probleme, îl luase cu ea să-l dea la reparat la o ceasornicărie nu departe de birou. Dar îl pierduse undeva… În autobuz, sau în lactobarul unde se duce la prânz pentru un sandvici.

— Cu cât timp înainte de crima din Wilbraham Crescent s-a întâmplat asta?

Cam cu o săptămână, credea ea. Nu se necăjise prea mult din pricina asta, pentru că ceasul era vechi şi totdeauna mergea prost, şi era chiar mai bine că-l pierduse, ca să-şi cumpere unul nou.

— Nu l-am observat de la început, a continuat ea. Nu când am intrat în cameră. Şi apoi am găsit… Mortul. Am paralizat. După ce l-am adus m-am ridicat şi am rămas pur şi simplu holbându-mă la ceasul meu care era pe masa de lângă cămin… Ceasul meu… Şi aveam sânge pe mână… Şi apoi a intrat ea şi am uitat de toate pentru că era să calce pe el. Şi… Şi aşa… Am fugit. Nu vroiam decât să plec cât mai departe.

— Şi după aceea?

— Am început să gândesc. Ea a spus că nu ea telefonase după mine… Atunci cine… cine mă trimisese acolo şi pusese acolo ceasul meu? Am… Am spus că mi-am uitat mănuşile şi… Şi l-am îndesat în poşetă. Cred că a fost… O tâmpenie.

— Nu puteai face ceva mai prostesc. În unele privinţe, Sheila, n-ai minte deloc.

— Dar cineva caută să mă implice. Cartea aceea poştală, de pildă. Trebuie că mi-a fost trimisă de cineva care ştia că eu am luat ceasul. Şi cartea poştală însăşi – Old Bailey. Dacă tatăl meu a fost infractor…

— Ce ştii despre părinţii tăi?

— Au murit într-un accident când eram bebeluş. Asta mi-a spus mătuşa mea, asta mi s-a spus întotdeauna. Dar ea nu vorbeşte niciodată despre ei, nu-mi spune niciodată nimic despre ei. Am întrebat-o de câteva ori şi de fiecare dată mi-a spus cu totul altceva. Aşa că, vezi tu, întotdeauna am ştiut că ceva nu e în regulă.

— Continuă.

— Aşa că eu cred că probabil tata a fost un infractor… Poate chiar criminal, sau poate, mama. Lumea nu-ţi spune că părinţii tăi sunt morţi, şi nu poate sau nu vrea să-ţi spună nimic despre acei părinţi, decât dacă există ceva… Ceva prea îngrozitor ca să-l ştii.

— Deci tu asta ţi-ai imaginat. S-ar putea să fie o treabă mai simplă. S-ar putea pur şi simplu să fii un copil nelegitim.

— Şi eu m-am gândit la asta. De regulă se încearcă să li se ascundă copiilor acest lucru. E o tâmpenie. Ar fi mult mai bine să li se spună adevărul, în ziua de azi asta nu prea contează. Dar toată treaba este că eu nu ştiu. Nu ştiu ce se ascunde în spatele tuturor acestora. De ce mi s-a spus Rosemary? Nu e nume de familie. Înseamnă suvenir, amintire, nu-i aşa?

— Ceea ce ar putea însemna ceva drăguţ.

— Da, ar putea… Dar eu nu consider că a fost, nu simt. În tot cazul, după ce inspectorul m-a interogat în ziua aceea, am început să mă gândesc. De ce voise cineva să fiu acolo? Să fiu acolo cu un om străin care era mort? Sau mortul vrusese să… Să-l întâlnesc acolo? Să fi fost… Tatăl meu, care vroia să fac ceva pentru el? Şi atunci a venit cineva şi l-a omorât. Sau cineva a vrut dintr-un bun început să pară că eu l-am omorât? Oh, totul era atât de încâlcit, înspăimântător! Se părea că totul fusese făcut de aşa natură încât să mă indice pe mine. Faptul că eram acolo, mortul, şi ceasul cu numele meu! Aşa că am intrat în panică şi am făcut prostia aia, cum ai spus.

Am clătinat din cap.

— Ai citit sau ai bătut la maşină prea multe romane poliţiste, am spus acuzator. Ce poţi să-mi spui despre Edna? N-ai nici o idee ce avea cu tine? De ce a bătut atâta drum până acasă la tine când vă întâlneaţi zilnic la birou?

— Habar n-am. Nu se poate să fi crezut că eu aş fi avut vreo legătură cu crima. Nu se poate.

— Să fi auzit întâmplător ceva şi să fi înţeles greşit?

— N-a fost nimic, îţi spun. Nimic!

Mă îndoiam. Nu mă puteam abţine să nu mă îndoiesc. Nici chiar acum nu aveam încredere că Sheila spunea adevărul.

— Ai duşmani? Tineri respinşi, fete geloase, cineva niţel sărit de pe fix care să ţi-o fi copt-o?

— Bine-nţeles că nu.

Deci, asta era. Nici acum nu eram sigur în privinţa ceasului. Era o poveste fantastică. 4:13. Ce însemnau acele cifre? De ce să le scrii pe o carte poştală alături de cuvintele NU UITA dacă nu înseamnă nimic pentru persoana căreia îi trimiţi cartea poştală?

Am oftat, am achitat nota de plată şi ne-am ridicat.

— Nu-ţi face griji, am spus. Serviciul Personal Colin Lamb e la treabă. Totul o să fie bine şi o să ne căsătorim şi vom trăi fericiţi în veci în nici practic un an. Apropo, nu m-am putut abţine să nu întreb, deşi aş fi preferat să închei într-o notă romantică, ce ai făcut cu ceasul? L-ai pus în sertarul cu ciorapi?

Sheila ezită înainte de a răspunde.

— L-am pus în lada de gunoi a casei vecine.

Eram absolut impresionat. O treabă simplă şi, probabil, eficientă. O dovadă de isteţime din partea ei. Poate că o subestimasem pe Sheila.

Capitolul XXIV

După plecarea Sheilei, m-am dus la Clarenson, mi-am făcut bagajul şi l-am lăsat la portar. Era genul de hotel în care trebuia să eliberezi camera până la amiază.

Apoi m-am aşternut la drum. Paşii m-au purtat către secţia de poliţie şi după o clipă de ezitare, am intrat. L-am găsit pe

Hardcastle încruntându-se la o scrisoare pe care o ţinea în mână.

— În seara asta o întind iar, Dick, i-am spus. Mă întorc la Londra.

S-a uitat la mine cu un aer gânditor.

— Vrei să-ţi dau un sfat?

— Nu, m-am grăbit să refuz.

Nu mi-a dat atenţie. Aşa se întâmplă mereu când lumea ţine să-ţi dea sfaturi.

— În locul tău aş pleca… Şi aş rămâne plecat… Dacă ţi-ai cunoaşte interesul.

— Nimeni nu poate hotărî care-i interesul altuia.

— Mă îndoiesc.

— Să-ţi spun ceva, Dick. Când termin misiunea prezentă, pun punct. Cel puţin… Aşa cred.

— De ce?

— Eu sunt ca un prelat demodat din epoca victoriană. Am dubii.

— Rezervă-ţi timp.

Nu ştiam ce vrea să spună cu asta. L-am întrebat de ce părea atât de îngrijorat.

— Citeşte asta. Îmi întinse scrisoarea.

Dragă domnule, M-am tot gândit la ceva. Când m-aţi întrebat dacă soţul meu avea semne particulare v-am răspuns că nu avea. Dar am greşit. De fapt, avea un fel de cicatrice în spatele urechii stângi. S-a tăiat cu briciul de bărbierit când câinele nostru a sărit la el şi au trebuit să-l coasă. A fost ceva atât de mărunt şi neimportant că nici nu m-am gândit la asta.

A dumneavoastră, Merlina Rival.

— Are un scris drăguţ, deşi mie nu mi-ar fi dat prin cap să folosesc cerneală purpurie, am spus. Avea mortul o cicatrice?

— Da. Exact acolo unde spune ea.

— N-a văzut-o când i s-a arătat cadavrul?

Hardcastle clătină din cap.

— O acoperă urechea. Ca s-o vezi, trebuie să îndoi urechea.

— Atunci e în regulă. Ce te roade?

Hardcastle mi-a spus întunecat că iadul nu era nimic pe lângă cazul ăsta! M-a întrebat dacă la Londra am să mă duc la pritenul meu francez sau belgian.

— Probabil. De ce?

— I-am pomenit de el şefului poliţiei care mi-a spus că îşi aminteşte foarte bine de el, şi să mă pregătesc să-i fac o primire călduroasă dacă are de gând să vină aici.

— Nu el, am spus. Omul ăsta e practic o moluscă ce nu se mişcă în ruptul capului.

Era douăsprezece şi un sfert când am sunat la uşa casei din Wilbraham Crescent 62. Mi-a deschis doamna Ramsey. Abia catadixi să se uite la mine.

— Ce este? M-a întrebat.

— Pot să vă vorbesc o clipă? Am fost aici cam acum zece zile. Poate nu vă amintiţi.

Ridică ochii şi mă studie. Între sprâncene îi apăru o cută.

— Aţi fost… Eraţi cu inspectorul de poliţie, nu?

— Aşa-i, doamnă Ramsey. Pot intra?

— Dacă aşa vreţi… Nu poţi refuza să laşi poliţia să intre.

Mă conduse în camera de zi, îmi arătă cu un gest brusc un scaun şi se aşeză în faţa mea. Glasul ei avusese o uşoară asprime, dar acum comportarea ei avea o apatie pe care n-o mai văzusem anterior.

— E linişte azi aici… Presupun că băieţii dumneavoastră s-au întors la şcoală.

— Da. Acum e cu totul altceva. Vreţi să-mi mai puneţi nişte întrebări despre ultima crimă? Fata care a fost omorâtă în cabina telefonică.

— Nu, nu chiar. Eu nu prea am legături cu poliţia, să ştiţi.

Păru uşor mirată.

— Cred că sunteţi sergentul… Lamb, parcă?

— Mă numesc Lamb, da, dar lucrez în cu totul alt departament.

Apatia dispăru din atitudinea doamnei Ramsay. Îmi aruncă o privire rapidă grea şi directă.

— Ei bine, ce este?

— Soţul dumneavoastră este încă în străinătate?

— Da.

— E plecat cam de mult, nu-i aşa, doamnă Ramsay? Şi, cam departe?

— Ce ştiţi despre asta?

— Ei bine, s-a dus dincolo de Cortina de Fier, nu-i aşa? Rămase tăcută câteva clipe, apoi rosti liniştită, pe un ton plat:

— Da. E foarte corect.

— Ştiaţi că acolo pleca?

— Cât de cât. Făcu o pauză, apoi spuse: Vroia să mă duc după el acolo.

— Se gândea de mai mult timp la asta?

— Aşa cred. Nu mi-a spus decât târziu.

— Nu-i împărtăşiţi vederile?

— I le împărtăşeam cândva. Dar trebuie să ştiţi că deja… Verificaţi amănunţit lucrurile astea, nu-i aşa? Răscoliţi trecutul, aflaţi cine era tovarăşul de călătorie, cine era membru de partid, toate lucrurile de genul ăsta.

— Aţi putea să ne daţi informaţii care ne-ar fi foarte utile. Femeia clătină din cap.

— Nu. Nu pot să fac asta. Nu mă refer la faptul că nu vreau. Vedeţi dumneavoastră, el nu mi-a spus niciodată ceva clar. N-am vrut să ştiu. Eram sătulă şi obosită de toată povestea! Când Michael mi-a spus că părăseşte ţara asta definitiv şi că pleacă la Moscova, nici nu m-a mirat. Atunci trebuia să decid ce vreau eu să fac.

— Şi aţi decis că nu eraţi suficient de ataşată idealurilor soţului dumneavoastră?

— Nu, n-aş pune-o deloc sub forma asta! Vederile mele sunt întru totul personale. Cred că până la urmă aşa se întâmplă cu femeile, afară doar dacă eşti fanatică. Iar

femeile pot fi fanatice, dar eu nu eram. N-am fost niciodată mai mult decât o femeie cu vederi moderate de stânga.

— Soţul dumneavoastră era amestecat în afacerea Larkin?

— Nu ştiu. Se poate să fi fost. Niciodată nu mi-a vorbit despre astă.

Se uită la mine cu o însufleţire bruscă.

— Ar fi bine să clarificăm lucrurile, domnule Lamb. Sau Lupul în blană de miel, sau cum v-o chema. Îmi iubeam soţul şi ţineam la el destul ca să merg cu el la Moscova, indiferent dacă îi împărtăşeam sau nu părerile politice. El vroia să aduc băieţii. Eu nu vroiam să aduc băieţii! Simplu ca bună ziua. Aşa că am hotărât să rămân cu ei. Nu ştiu dacă am să-l mai văd sau nu vreodată pe Michael. El şi-a ales modul lui de viaţă, eu mi l-am ales pe al meu, dar un lucru l-am ştiut foarte clar. Vroiam ca băieţii să crească în propria lor ţară. Sunt englezi. Vreau să crească aşa cum cresc băieţii englezi de rând.

— Înţeleg.

— Şi cred că asta e tot, spuse doamna Ramsay ridicându-se.

— Cred că a fost o alegere grea, am spus cu blândeţe. Îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Şi chiar îmi părea. Probabil şi-a dat seama că o compătimeam sincer, pentru că a zâmbit slab.

— Poate vă pare rău cu adevărat… Recunosc că a fost o lovitură destul de grea pentru mine, dar am trecut peste ce-a fost mai rău… Acum trebuie să văd ce am de făcut, dacă să rămân aici sau să plec în altă parte. Va trebui să-mi iau un serviciu. Cândva am fost secretară, probabil îmi voi împrospăta cunoştinţele urmând un curs de stenodactilografie.

— Ei bine, să nu vă duceţi să lucraţi la Biroul Cavendish.

— De ce nu?

— Fetelor care sunt angajate acolo li se întâmplă lucruri destul de nefericite.

— Dacă credeţi că ştiu cât de cât ceva despre asta, vă înşelaţi. Nu ştiu.

I-am urat noroc şi am plecat. Nu aflasem nimic de la ea. Nici nu crezusem cu adevărat că am să aflu. Dar trebuie să legi capetele rămase libere.

Ieşind pe poartă, cât pe ce să intru în coliziune cu doamna Mcnaughton. Căra o sacoşă plină cu cumpărături şi părea că abia se ţine pe picioare.

— Daţi-mi voie să vă ajut, am spus, luându-i-o.

La început vru să mi-o smulgă, apoi îşi întinse capul, se chiorî la mine şi mi-o lăsă.

— Dumneavoastră sunteţi tânărul de la poliţie, spuse. Nu v-am recunoscut de la început.

I-am cărat sacoşa până la uşă, iar ea tropotea mărunţel pe lângă mine. Sacoşa era neaşteptat de grea. M-am întrebat, ce era în ea.

— Nu sunaţi, îmi spuse. Uşa nu-i încuiată.

Nimeni în Wilbraham Crescent nu părea să încuie.

— Şi cum mai merg lucrurile? M-a întrebat ea, vorbăreaţă. Pare că s-a însurat mult sub condiţia lui.

Nu ştiam despre ce vorbeşte.

— Cine s-a… Am fost plecat.

— Oh, înţeleg. Aţi filat pe cineva, presupun. Mă refeream la doamna Rival. Am fost la anchetă. Aşa o femeie comună! Nu părea prea supărată de moartea soţului ei.

— Nu-l mai văzuse de cincisprezece ani, i-am explicat.

— Angus şi cu mine suntem căsătoriţi de douăzeci de ani. E mult. Şi acum că nu mai e la universitate e tot în grădină… Trebuie să fie greu să ştii cum să-ţi omori timpul.

În acel moment apăru de după colţul casei domnul Mcnaught cu un hârleţ în mână.

— Puneţi-o în bucătărie, îmi spuse repede doamna Mcnaughton împungându-mă cu cotul. Doar fulgi de porumb şi ouă şi un pepene galben, îi spuse soţului ei, zâmbind luminos.

Am depozitat sacoşa pe masa din bucătărie. A zăngănit.

Fulgi de porumb pe dracu! M-am lăsat în voia instinctelor mele de spion. Camuflate sub o foaie de gelatină, erau trei sticle cu whisky.

Am înţeles de ce doamna Mcnaughton era uneori atât de radioasă şi vorbăreaţă, şi de ce din când în când era puţin nesigură pe picioare. Şi posibil de ce Mcnaughton renunţase la catedră.

Era dimineaţa vecinilor. În timp ce mă îndreptam spre Albany Street, m-am întlnit cu domnul Bland. Părea într-o formă foarte bună. M-a recunoscut imediat.

— Ce mai faceţi? Cum merge cu crima? Înţeleg că aţi identificat cadavrul. Se pare că a tratat-o destul de urât pe nevasta lui. Apropo, scuzaţi-mă, nu sunteţi de pe aici, nu?

I-am spus vag că venisem de la Londra.

— Deci şi Yard-ul e interesat, nu?

M-am eschivat să-i răspund.

— Am înţeles. E secret. Totuşi, n-aţi fost la anchetă.

I-am spus că fusesem în străinătate.

— Şi eu, tinere. Şi eu! Îmi făcu cu ochiul.

— Veselul Paris? Am întrebat, făcându-i şi eu cu ochiul.

Îmi dădu un ghiont în coaste (exact ca doamna Mcnaughton!).

— Să nu-i spuneţi nevestii. Am şters-o niţel cu o mititică foarte drăguţă. Blondă. M-am distrat pe cinste.

— Călătorie de afaceri?

Am râs amândoi.

Am trecut de numărul 61 şi am luat-o spre Albany Street.

Eram nemulţumit de mine. Cum spusese Poirot, trebuia să fi scos mai multe de la vecini. Era total nefiresc ca nimeni să nu fi văzut ceva! Poate că Hardcastle nu pusese întrebările potrivite. Dar puteam găsi eu unele mai bune? În timp ce dădeam colţul în Albany Road, mi-am făcut în minte o listă cu întrebări. Suna cam aşa:

Domnul Curry (Castleton) fusese drogat – Când?

Domnul Curry (Castleton) fusese ucis – Unde?

Domnul Curry (Castleton) fusese dus la nr. 19 – Cum?

Cineva trebuie să fi văzut ceva!

— Cine?

Cineva trebuie să fi văzut ceva!

— Ce?

Am cotit iar la stânga. Acum mă aflam de cealaltă parte a lui Wilbraham Crescent. Să trec pe la domnişoara Pebmarsh? Să sun şi să spun… Ei bine, ce să spun?

Să trec pe la domnişoara Waterhouse? Dar ce naiba puteam eu să-i spun ei?

Poate la doamna Hemming? Doamnei Hemming nu prea conta ce-i spuneai. N-ar fi ascultat, iar ce spunea ea, oricât de hazardat şi irelevant, ar fi putut duce la ceva.

Mi-am continuat drumul, uitându-mă la numere. Probabil şi Curry se uitase la numere în ziua în care fusese omorât. Wilbraham Crescent era mai liniştit ca niciodată. Toată lumea părea să fie în casă, la masă. Mi-am spus că era ora perfectă pentru o crimă. Oare criminalul se gândise la asta? Făcuse parte din planul lui? Am ajuns în final la nr. 19.

La fel ca atâţi alţi gură-cască, m-am oprit şi m-am uitat lung. Nu se zărea nimeni, nicăieri. Nici un vecin, nici un privitor.

Am simţit o durere ascuţită în umăr. Mă înşelasem. Era aici un vecin, un vecin foarte folositor, dacă respectivul vecin ar fi fost în stare să vorbească. Mă rezemasem de poarta de la nr. 20, iar pe poartă stătea aceeaşi pisică mare, portocalie pe care o mai văzusem. Am schimbat câteva vorbe cu ea după ce, mai întâi, i-am desprins gheara jucăuşă din umărul meu.

— Dacă pisicile ar putea vorbi! I-am oferit eu un subiect de discuţie.

Pisica deschise gura şi scoase un mieunat melodios.

— Ştiu că poţi, i-am spus. Ştiu că poţi vorbi exact ca mine. Dar tu nu vorbeşti pe limba mea. Stăteai aici în ziua aceea? Ai văzut cine a intrat şi cine a ieşit din casă? Ştii tot despre ce s-a întâmplat? Nu te-aş consideră în stare, pisule.

Pisica luă partea proastă a remarcii mele. Se întoarse cu spatele la mine şi începu să-şi penduleze coada.

— Scuză-mă, Majestatea ta, am spus.

Mi-a aruncat o privire rece peste umăr şi a început să-şi spele faţa cu hărnicie. Vecini! am reflectat cu amărăciune. Era cam criză de vecini în Wilbraham Crescent. Ceea ce vroiam eu, ceea ce vroia Hardcastle, era o drăguţă băbuţă bârfitoare, care trage cu ochiul şi care n-are nimic de făcut toată ziua, sperând mereu să vadă ceva scandalos. Necazul e că astfel de băbuţe par să fi dispărut cu totul în zilele noastre.

M-am uitat peste drum. De ce nu putea fi vreun vecin acolo? De ce trebuia să fie neapărat un şir de case şi nu un bloc de beton cu aspect inuman?

Privirea mi-a fost atrasă de un fulger de lumină undeva pe la jumătatea înălţimii clădirii. Asta m-a nedumerit. M-am uitat în sus. Da, uite că apare din nou. O fereastră deschisă şi cineva uitându-se pe ea. O faţă uşor mascată de ceva ţinut în faţa ei. Fulgerul de lumină se repetă. Mi-am strecurat mâna în buzunar. Am foarte multe lucruri în buzunare, lucruri care pot să-mi fie utile. Aţi fi surprinşi să aflaţi cât de utile mi-au fost uneori. Printre ele aveam şi un binoclu de buzunar pentru păsări. Nu foarte puternic, dar destul ca să-mi folosească. L-am scos şi l-am dus la ochi.

La fereastră era o copilă. I-am văzut o coadă lungă, lăsată peste umăr. Avea un binoclu mic de operă şi prin el mă studia cu atenţie, lucru menit să mă facă să mă simt flatat. Totuşi, cum nu exista nimic altceva la care să se uite, sentimentul de flatare nu prea era justificat. Oricum, în momentul respectiv, nu era altă discuţie în Wilbraham Crescent.

Pe drum apăru un foarte vechi Rolls-Royce condus cu demnitate de un şofer foarte în vârstă. Arăta demn, dar cam dezgustat de viaţă. Trecu pe lângă mine cu solemnitatea unei întregi procesiuni de maşini. Am remarcat că mica

observatoare îşi îndreptase acum binoclul asupra lui. Am rămas în loc, gândindu-mă.

Întotdeauna am avut credinţa că dacă ai răbdare să aştepţi, nu se poate să nu te lovească norocul. Nu ştiu cât te poţi baza pe treaba asta, dar eu cred în ea. M-am uitat din nou la blocul mare şi pătrat, notând cu grijă poziţia ferestrei care mă interesa. Al treilea etaj. Am pornit în lungul străzii până am ajuns la intrarea blocului. De jur împrejurul blocului era o alee lată pentru maşini, cu un spaţiu verde şi straturi cu flori îngrijite, plasate strategic în iarbă.

M-am îndreptat spre intrare. Aş crede că majoritatea timpului era un portar acolo, dar în sacra oră dintre unu şi două holul de la intrare era pustiu. Exista o sonerie deasupra căreia scria mare PORTAR, dar n-am sunat. Am intrat în lift şi am apăsat pe butonul pentru etajul trei. Ajuns sus, a trebuit să verific cu grijă lucrurile.

De afară pare destul de simplu să poziţionezi o anumită cameră, dar înăuntru e derutant. Totuşi, aveam destulă practică la viaţa mea în astfel de lucruri, şi am fost sigur că nimerisem uşa care trebuia. Avea numărul 77. „Ei bine, şapte e o cifră norocoasă. Să aruncăm aşadar zarurile!” Am sunat la uşă.

Capitolul XXV

Am aşteptat unu sau două minute până să se deschidă uşa.

O fată masivă, blondă, cu înfăţişăre de nordică, mă privi întrebător. Îşi ascunsese repede mâinile murdare de făină, dar avea pe nas o urmă de făină aşa că mi-a fost uşor să ghicesc ce făcea.

— Scuză-mă, am spus, dar cred că stă aici o fetiţă. I-a căzut ceva pe fereastră.

Se uită încurajator la mine. Limba engleză nu era punctul ei forte.

— Mă scuzaţi… Ce aţi spus?

— Un copil, aici… O fetiţă.

— Da, da.

— Scăpat ceva… pe fereastră.

Dădeam ceva din mâini.

— L-am ridicat şi i l-am adus.

Am întins mâna în care ţineam un cuţit de argint pentru fructe. S-a uitat la el fără să-l recunoască.

— Nu cred… N-am văzut…

— Eşti ocupată cu gătitul, am spus înţelegător.

— Da, da, gătesc. Dădu cu putere din cap.

— Nu vreau să te deranjez. Lasă-mă doar să i-l dau.

— Scuzaţi?

În sfârşit păru să priceapă. Mă conduse în lungul holului şi deschise o uşă. Aceasta dădea într-o frumoasă cameră de zi. Lângă fereastră fusese tras un pat şi pe el se afla o fetiţă de vreo nouă sau zece ani, cu un picior în ghips.

— Domnul acesta spune că tu… ai scăpat…

Din fericire, în acel moment veni dinspre bucătărie un puternic miros de ars. Ghidul meu scoase o exclamaţie de spaimă.

— Scuzaţi, rog scuzaţi.

— Mergi, am spus cu toată inima. Mă descurc.

Zbură ca din puşcă. Am intrat în cameră, am închis uşa după mine şi m-am întreptat spre pat.

— Bună ziua, am spus.

— Bună ziua, îmi răspunse copila şi începu să mă studieze cu o privire lungă şi pătrunzătoare care mai să mă descurajeze. Era o fată destul de urâţică, cu un păr drept, pieptănat în două cozi. Avea o frunte bombată, bărbie ascuţită şi doi ochi cenuşii inteligenţi.

— Sunt Colin Lamb. Pe tine cum te cheamă?

Îmi răspunse prompt.

— Geraldine Mary Alexandra Brown.

— Vai de mine, dar ai câteva nume, nu joacă! Cum ţi se spune?

— Geraldine. Uneori Gerry, dar nu-mi place. Nici tăticu nu e de acord cu prescurtările.

Unul din marele avantaje când ai de a face cu copii este că ei au propria lor logică. Orice adult m-ar fi întrebat ce vreau. Geraldine era gata să intre în discuţie fără întrebări preliminare. Era singură şi se plictisea şi aparţia unui vizitator era o noutate plăcută.

— Presupun că tăticul tău e plecat, am spus.

Îmi răspunse cu aceleaşi promptitudine şi bogăţie de detalii pe care le dovedise deja.

— Carringhaven Engineering Works, Beaverbridge. Este exact la paisprezece mile şi trei sferturi de aici.

— Şi mama ta?

— Mămica a murit, răspunse Geraldine fără urmă de tristeţe. A murit când eram un bebeluş de două luni. Era într-un avion care venea din Franţa. S-a prăbuşit. Toată lumea a murit.

— Înţeleg. Aşa că ai…

M-am uitat spre uşă.

— Asta-i Ingrid. Vine din Norvegia. E aici numai de două săptămâni. Încă nu ştie nici un pic de engleză. Eu o învăţ engleza.

— Iar ea te învaţă norvegiana?

— Nu prea.

— Îţi place de ea?

— Da. E de treabă. Lucrurile pe care le găteşte uneori sunt cam ciudate. Ştiţi, mănâncă peşte crud.

— Şi eu am mâncat peşte crud când am fost în Norvegia. Câteodată e foarte bun.

Geraldine mă privi cu multă îndoială.

— Azi încearcă să facă tartă cu melasă.

— Sună bine.

— Umm… Da, îmi place tarta cu melasă. Adăugă politicoasă: Aţi venit la masă?

— Nu tocmai. De fapt, treceam pe afară şi… Cred că ai scăpat ceva pe fereastră.

— Eu?

— Da. I-am întins cuţitul de fructe.

Se uită la el, mai întâi suspicioasă, apoi cu un semn de aprobare.

— E destul de drăguţ. Ce e?

— Un cuţit pentru fructe.

L-am deschis.

— Oh, înţeleg. Cu el se pot coji merele şi alte fructe.

— Da.

Geraldine oftă.

— Nu-i al meu. Nu l-am scăpat eu. Ce v-a făcut să credeţi că eu l-am scăpat?

— Păi, te uitai pe fereastră, şi…

— Majoritatea timpului mă uit pe fereastră. Ştiţi, am căzut şi mi-am rupt piciorul.

— Ghinion.

— Da. Nu mi l-am rupt într-un fel interesant. Coboram din autobuz şi acesta a pornit brusc. Dar acum nu mă mai doare.

— Trebuie să fie foarte plictisitor pentru tine.

— Da, este. Dar tăticu îmi aduce tot felul de lucruri, plastelină şi cărţi şi acuarele şi de toate, dar de plictiseşti să faci numai asta, aşa că îmi petrec mult timp uitându-mă pe geam cu ăsta.

Îmi întinse cu enormă mândrie un mic binoclu de operă.

L-am luat, l-am pus la ochi şi m-am uitat pe fereastră.

— E grozav, am spus cu admiraţie.

Într-adevăr, era excelent. Tăticul lui Geraldine, dacă el i-l cumpărase, nu se zgârcise la bani. Era uimitor cât de clar puteai vedea Wilbraham Crescent 19 şi casele învecinate. I l-am înapoiat.

— E excelent, i-am spus. Clasa-ntâi!

— E adevărat, spuse cu mândrie Geraldine. Nu e pentru copii mici sau de prosteală. Ştiţi, am un carneţel. (Mi-l arătă). Scriu aici lucrurile şi orele. E ca şi cu număratul trenurilor. Am un văr Dick care numără şi el trenurile. Numărăm şi maşinile. Ştiţi, începi de la unu şi vezi cât de departe ajungi.

— E un sport bunicel.
— Da, este. Din păcate, pe drumul ăsta nu trec multe maşini aşa că am renunţat deocamdată la asta.
— Îmi închipui că trebuie să cunoşti totul despre casele acelea de jos, cine locuieşte în ele şi aşa mai departe.
O aruncasem ca la întâmplare, dar Geraldine se grăbi să răspundă.
— Oh, da. Fireşte nu le cunosc numele adevărate, aşa că le-am pus eu numele mele.
— Trebuie să fie distractiv.
— Aceea e marchiza de Carrabas, îmi arătă Geraldine cu degetul. Cea cu toţi copacii ăia neîngrijiţi. Ştiţi, ca Motanul încălţat. Are o mulţime de pisici.
— Puţin mai înainte am vorbit cu una, cu una portocalie.
— Da, v-am văzut.
— Cred că eşti foarte isteaţă. Nu-ţi prea scapă nimic, nu-i aşa?
Geraldine zâmbi mulţumită. Ingrid deschise uşa şi intră gâfâind.
— Eşti bine, da?
— Suntem foarte bine, spuse cu fermitate Geraldine. N-ai de ce să-ţi faci griji, Ingrid.
Dădu cu putere din cap şi dădu din mâini ca la pantomimă.
— Tu duci înapoi, tu găteşti.
— Bine, plec.
— Devine nervoasă când găteşte, îmi explică Geraldine, când încercă ceva nou, adică. Mă bucur că aţi venit.
— Spune-mi mai multe despre oamenii din casele de acolo, şi ce vezi. Cine locuieşte în casa de alături… Cea îngrijită?
— Oh, acolo e o femeie oarbă. E complet oarbă şi totuşi merge aşa de bine ca şi cum ar vedea. Portarul mi-a spus asta. Harry. E foarte cumsecade Harry. Îmi spune o grămadă de lucruri. Mi-a povestit despre crimă.
— Crimă? Am întrebat corespunzător de mirat.
Geraldine dădu din cap.
— A fost o crimă în casa aceea. Practic, am văzut-o.

— Extraordinar de interesant!

— Nu-i aşa? Nu mai văzusem niciodată o crimă. Adică, nu mai văzusem un loc în care s-a petrecut o crimă.

— Ce… Ăă… ai văzut?

— Păi, chiar atunci nu se petrecea mare lucru. E o perioadă din zi cam pustie. Treaba palpitantă a fost când cineva a ieşit în fugă din casă ţipând. Şi atunci, fireşte, am ştiut că se întâmplase ceva.

— Cine ţipa?

— O femeie. Era foarte tânără, destul de drăguţă. A ieşit pe uşă şi ţipa şi ţipa. Pe drum venea un tânăr. Ea a ieşit pe poartă şi s-a agăţat de el… Aşa. Făcu o mişcare cu braţele. Ochii ei m-au fixat brusc. Semăna cu dumneavoastră.

— Trebuie că am o dublură, am spus dezinvolt. Ce s-a mai întâmplat? Treaba asta e atât de palpitantă!

— Păi, a trântit-o jos. Ştiţi, pe pământ pur şi simplu şi s-a dus în casă iar împărăteasa (asta-i pisica portocalie, Împărăteasa îi spun eu, pentru că arată întotdeauna atât de semeaţă) a încetat să se mai spele şi a părut foarte mirată şi atunci domnişoara Ţeapă a ieşit din casa ei… Asta-i cea de la numărul 18, a ieşit şi s-a oprit pe scări holbându-se.

— Domnişoara Ţeapă?

— Aşa-i spun eu fiindcă e aşa slabă. Are un frate şi-l terorizează.

— Continuă.

— Şi apoi s-au întâmplat tot felul de lucruri. Bărbatul a ieşit iar din casă… Sunteţi sigur că n-aţi fost dumneavoastră?

— Sunt un tip cu o înfăţişare foarte banală, am spus cu modestie. Sunt o grămadă ca mine.

— Da, s-ar putea să fie adevărat, spuse Geraldine deloc flatant. În fine, bărbatul acesta s-a dus şi a dat telefon din cabina telefonică de acolo. După aceea a început să sosească poliţia. Ochii ei scânteiară. O mulţime de poliţişti. Şi au luat mortul de acolo cu un fel de ambulanţă. L-am

văzut şi pe Harry. Ăsta-i portarul de aici de la bloc. El mi-a povestit totul după aceea.

— Ţi-a spus cine a fost omorât?

— A spus doar că un bărbat. Nimeni nu ştia cum îl cheamă.

— Foarte interesant!

Mă rugam cu aprindere să nu apară tocmai atunci Ingrid cu vreo tartă delicioasă sau cu altă delicatesă.

— Dar mergi puţin înapoi. Spune-mi ce ai văzut mai devreme. L-ai văzut pe acest om, omul care a fost omorât, l-ai văzut când a sosit la casa aceea?

— Nu, nu l-am văzut. Presupun că trebuie să fi fost tot timpul acolo.

— Vrei să spui că locuia acolo?

— Oh, nu, nu locuieşte decât domnişoara Pebmarsh.

— Deci ştii cum o cheamă?

— Da, s-a scris în ziare. Despre crimă. Iar pe fata care ţipa o chema Sheila Webb. Harry mi-a spus că pe omul care a fost omorât îl chema Curry. E un nume ciudat, nu-i aşa, ca lucrul acela ce se mânâncă. Şi a mai fost încă o crimă, să ştiţi. Nu în aceeaşi zi… Mai târziu… În cabina telefonică din josul drumului: Pot s-o văd de aici, dar trebuie să scot capul pe fereastră, şi să-l sucesc. Fireşte, pe asta n-am văzut-o… Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple, aş fi scos capul, dar cum nu ştiam, nu l-am scos. În dimineaţa aceea era multă lume în stradă, uitându-se la casa de peste drum. E o prostie după părerea mea, nu-i aşa?

— Da, mare prostie.

Aici Ingrid îşi făcu din nou apariţia.

— Eu vine repede, ne linişti ea. Eu vine foarte degrabă acum.

Plecă iar. Geraldine spuse:

— Nu prea avem nevoie de ea. Se frământă în legătură cu mesele. Aceasta e singura pe care trebuie s-o pregătească, în afara micului dejun. Seara tăticu se duce la restaurant şi îmi aduce ceva de acolo. Doar peşte sau ceva. Nu o cină adevărată. În glas avea o undă de tristeţe.

— La ce oră iei de obicei prânzul, Geraldine?

— Cina, vreţi să spuneţi? Asta e cina mea. Eu nu iau cina seara, ci o gustare, foarte târziu. Ei bine, eu îmi iau cina la orice oră se întâmplă s-o termine Ingrid de gătit. E cam ciudată în privinţa timpului. Trebuie să fie gata cu micul dejun exact la timp pentru că tăticu se supără foarte tare, dar cina de la amiază o luăm la orice oră. Uneori la douăsprezece, alteori abia la două. Ingrid spune că nu mănânci la o oră anume ci atunci când mâncarea e gata.

— Simplu ca bună ziua, am spus. Şi la ce oră ţi-ai luat prânzul… Cina, adică, în ziua crimei?

— Atunci a picat la ora douăsprezece. Ştiţi, ziua aceea e ziua liberă a lui Ingrid. Se duce la cinema sau la coafor şi vine doamna Perry şi-mi ţine companie. E teribilă, zău. Te bate.

— Te bate? Am întrebat uşor nedumerit.

— Pe cap, adică. Spune treburi de genul „fetiţică scumpă”. Nu e tipul de persoană cu care poţi avea o conversaţie ca lumea. Dar îmi aduce dulciuri şi lucruri de felul ăsta.

— Câţi ani ai, Geraldine?

— Zece. Zece ani şi trei luni.

— Ştii să porţi o conversaţie inteligentă.

— Asta pentru că trebuie să stau de vorbă foarte mult cu tăticu, spuse serioasă Geraldine.

— Aşadar, în ziua crimei ai cinat devreme.

— Da, aşa că Ingrid a putut să spele vasele şi să plece chiar după ora unu.

— Apoi te-ai uitat pe fereastră, urmărind lumea.

— Da, o parte din timp. Mai devreme, pe la zece, am dezlegat cuvinte încrucişate.

— Mă întrebam dacă nu cumva ai văzut când a sosit domnul Curry.

— Nu, n-am văzut. E destul de ciudat, recunosc.

— Probabil a ajuns acolo foarte devreme.

— Nu s-a dus la uşa din faţă să sune la sonerie. L-aş fi văzut.

— Poate a intrat prin grădină. Adică, prin cealaltă parte a casei.

— Oh, nu. Dă cu spatele spre alte case. Nu le-ar plăcea să intre nimeni prin grădinile lor.

— Nu, cred că ai dreptate.

— Tare aş vrea să ştiu cum arată, spuse Geraldine.

— Păi, era destul de bătrân. În jur de şaizeci de ani. Nu avea barbă sau mustaţă şi purta un costum gri închis.

Geraldine clătină din cap.

— Sună cumplit de banal, spuse ea cu dezaprobare.

— Oricum, trebuie să fie dificil să deosebeşti o zi de alta când zaci aici tot timpul uitându-te pe fereastră.

Geraldine primi provocarea.

— Ba nu-i deloc dificil. Pot să vă spun totul despre dimineaţa aceea. Ştiu când a venit şi când a plecat doamna Crab.

— Asta-i femeia care face zilnic curăţenie, nu?

— Da. O tuleşte exact ca un crab. Are un băieţel. Uneori îl aduce cu ea, dar în ziua aceea nu l-a adus. Iar domnişoara Pebmarsh pleacă pe la zece. Se duce la şcoală, la o şcoală de orbi. Doamna Crab pleacă pe la douăsprezece. Uneori are un pachet pe care nu-l avea când a venit. Bucăţele de unt şi de brânză, cred, pentru că domnişoara Pebmarsh nu vede. Ştiu cât se poate de bine ce s-a întâmplat în ziua aceea, pentru că eu şi Ingrid ne certaserăm puţin şi ea nu vroia să vorbească cu mine. Eu o învăţ engleză şi ea vroia să ştie cum se spune „până ne întâlnim iar”. Trebuia să-mi spună în germană. Auf Widersehen. Ştiu asta pentru că am fost o dată în Elveţia şi oamenii de acolo aşa spuneau. Şi mai spuneau şi Gruss Got. E nepoliticos dacă spui în engleză.

— Deci, tu cum ai învăţat-o pe Ingrid să spună?

Geraldine începu să chicotească răutăcios, pe înfundate. Nu putea vorbi din cauza chicotitului. În final, reuşi.

— I-am spus să spună „Du-te dracului de aici!”. Şi aşa i-a spus domnişoarei Bulstrode care locuieşte alături, şi

domnişoara Bulstrode s-a înfuriat. Aşa a descoperit Ingrid şi s-a supărat pe mine şi n-a mai vrut să fim prietene până a doua zi, la ceai.

Am digerat informaţia.

— Deci te-ai concentrat pe binoclul tău.

Geraldine dădu din cap.

— De asta ştiu că domnul Curry n-a intrat pe uşa din faţă. Mă gândesc că poate o fi intrat cumva în timpul nopţii şi s-a ascuns la mansardă. Credeţi că e posibil?

— Cred că orice e posibil, dar nu mi se pare foarte probabil.

— Nu, spuse Geraldine. I s-ar fi făcut foame şi nu-i putea cere domnişoarei Pebmarsh micul dejun dacă se ascundea de ea.

— Şi n-a trecut nimeni pe acolo? Absolut nimeni? Cineva într-o maşină… Un negustor… Vizitatori?

— Zarzavagiul vine lunea şi joia, iar lăptarul vine la opt jumate dimineaţa.

Copila era cu adevărat o enciclopedie.

— Conopida şi altele le cumpără domnişoara Pebmarsh personal. N-a trecut nimeni afară de spălătorie. E o spălătorie nouă, adăugă.

— O spălătorie nouă?

— Da. De regulă e Southern Downs Laundry. Majoritatea oamenilor folosesc Southern Downs Laundry. În ziua aceea a fost o spălătorie nouă – Snowflake Laundry. N-am mai văzut-o până atunci. Trebuie că abia au deschis-o.

M-am luptat din răsputeri să nu-mi trădez interesul. Nu vroiam să o fac să înceapă să înflorească.

— A adus rufele sau a venit după ele?

— Le-a adus. Într-un coş foarte mare. Mult mai mare ca de obicei.

— L-a luat domnişoara Pebmarsh?

— Nu, bine-nţeles că nu, ea plecase.

— La ce oră a fost asta, Geraldine?

— Exact la 1:35. Am notat, adăugă Geraldine cu mândrie.

Deschise carneţelul şi-mi arătă cu degetul o însemnare.

1:35 venit spălătoria. Nr. 19.

— Ar trebui să fii la Scotland Yard, i-am spus.

— Au şi femei detectivi? Tare mi-ar plăcea. Nu mă refer la femei poliţiste. Cred că femeile poliţiste sunt proaste.

— Nu mi-ai spus ce s-a întmplat exact când a venit spălătoria.

— Nu s-a întâmplat nimic. Şoferul a coborât, a deschis duba, a scos coşul şi s-a dus cu el bălăbănindu-se pe picioare până după colţul casei, la uşa din spate. Cred că n-a putut intra în casă, probabil domnişoara Pebmarsh o încuie, aşa că probabil l-a lăsat acolo şi s-a întors.

— Cum arăta?

— Obişnuit.

— Ca mine?

— Oh, nu, mult mai în vârstă ca dumneavoastră, dar nu l-am putut vedea ca lumea pentru că a tras… Acolo. Îmi arătă spre dreapta. A tras în faţa numărului 19 deşi era pe sensul invers. Dar asta nu contează pe o stradă ca asta. Şi apoi a intrat pe poartă aplecat peste coş. Nu i-am văzut decât partea din spate a capului, iar când s-a întors îşi freca faţa. Cred că îl trecuseră apele cărând coşul ăla.

— Şi după aceea a plecat?

— Da. De ce credeţi că lucrul ăsta e atât de interesant?

— Păi, nu ştiu. Mă gândeam că el s-ar putea să fi fost interesant.

Ingrid deschise larg uşa. Împingea o măsuţă pe rotile.

— Noi acum cină, spuse ea radioasă.

— Doamne! Exclamă Geraldine. Sunt lihnită de foame.

M-am ridicat.

— Trebuie să plec. La revedere, Geraldine.

— La revedere. Cum rămâne cu ăsta? Îmi arătă cuţitul de fructe. Nu-i al meu. Aş fi vrut eu.

— Se pare că nu-i al cuiva anume, nu-i aşa?

— E ca o comoară fără proprietar.

— Cam aşa ceva. Cred că ar fi bine să-l păstrezi tu. Adică, să-l păstrezi până îl revendică cineva. Dar nu cred că-l va revendica nimeni, am spus de-adevăratelea.

— Dă-mi un măr, Ingrid.

— Măr?

— Pomme! Apfel!

Le-am lăsat să se descurce.

Capitolul XXVI

Doamna Rival împinse uşa micului hotel Peacock's Arms şi înaintă uşor nesigură pe picioare către bar. Murmura ceva în surdină. Nu era străină de acest loc şi fu salutată cu căldură de către barman.

— Bună, Fio, ce mai faci?

— Nu e drept, spuse doamna Rival. Nu-i cinstit. Nu, nu-i corect. Ştiu eu ce spun, Fred, şi spun că nu-i corect.

— Fireşte că nu-i corect, spuse liniştitor Fred. Ce bei, aş vrea să ştiu? Vrei ca de obicei?

Doamna Rival aprobă din cap. Plăti şi începu să-şi soarbă băutura. Fred se îndepărtă să servească alţi consumatori. Băutura o mai înveseli puţin pe doamna Rival. Continuă încă să murmure în surdină, dar cu o expresie mult mai bine dispusă.

Când Fred reveni lângă ea, doamna Rival i se adresă pe un ton mai moale.

— În tot cazul, n-am de gând să tolerez asta, spuse ea. Nu, n-am să tolerez. Dacă există un lucru pe care nu-l suport, e înşelăciunea. Nu înghit înşelăciunea, niciodată n-am tolerat-o.

— Fireşte că nu, spuse Fred.

O studie cu un ochi expert. „A băut binişor până acum, îşi spuse el. Totuşi, mai rezistă la vreo două pahare. Are ea ceva pe suflet.”

— Înşelăciunea, spuse doamna Rival.

Fred se întoarse să salute altă cunoştinţă. Doamna Rival continuă să murmure.

— Nu-mi place şi n-am s-o tolerez. Aşa am să spun. Să nu-şi închipuie lumea că poate să mă trateze aşa. Nu, nu poate. Adică, nu e corect şi dacă nu te aperi singur, cine să te apere? Mai dă-mi unul, dragule, adăugă cu glas tare.

Fred o servi.

— În locul tău, după ăsta m-aş duce acasă, o sfătui el.

Se întrebă ce o supăra atât de tare. De obicei era bine dispusă. Prietenoasă, mereu cu zâmbetul pe buze.

— Asta o să mă bage în bucluc, Fred. Când oamenii îţi cer să faci un lucru, ar trebui să-ţi spună totul despre el. Ar trebui să-ţi spună ce înseamnă şi ce fac ei. Mincinoşi. Mincinoşi împuţiţi, asta-i părerea mea! Şi n-am s-o tolerez.

— În locul tău, aş tăia-o spre casă, spuse Fred observând o lacrimă gata să se prelingă pe chipul machiat. O să vină curând ploaia, şi încă o ploaie zdravănă… O să-ţi strice frumuseţea de pălărie.

Doamna Rival îi adresă un zâmbet slab de recunoştinţă, apoi, îşi aminti de oful ei.

— Vai de mine, nu ştiu ce să fac.

— Eu m-aş duce acasă şi aş trage un somn bun, spuse blând barmanul.

— Da, poate, dar…

— Ei haide, doar nu vrei să-ţi prăpădeşti pălăria.

— Asta-i foarte adevărat. Da, foarte adevărat. Asta-i o remarcă foarte prof… Profană… Nu, n-am vrut să spun asta… Ce-am vrut să spun?

— O remarcă profundă.

— Mulţumesc foarte mult, Fred.

— Cu plăcere.

Doamna Rival coborî de pe scaunul înalt şi o porni către uşă nu prea sigură pe picioare.

— Ceva pare s-o fi necăjit pe Fio în seara asta, spuse unul dintre clienţi.

— De obicei e o fată veselă, spuse altul. Dar toţi avem suişurile şi coborâşurile noastre.

Doamna Rival ieşise din Peacocok's Arms. Se uită nesigură la cer. Da, probabil avea să plouă. Porni în lungul străzii, uşor grăbită, coti la stânga, apoi la dreapta şi se opri în faţa unei case cu aspect cam murdar. În timp ce scotea o cheie şi urca treptele de la intrare, de după uşa de la demisol apăru un cap şi se uită în sus la ea.

— Te aşteaptă un domn sus.

— Pe mine?

Doamna Rival părea uşor surprinsă.

— Ei bine, dacă se poate numi domn. Bine îmbrăcat şi aşa mai departe dar nu-i chiar lordul Algernon Vere de Vere, aş spune.

Doamna Rival reuşi să nimerească broasca, răsuci cheia şi intră.

Căsa mirosea a varză şi peşte şi eucalipt. Mirosul din urmă era aproape permanent în acest hol. Proprietăreasa doamnei Rival avea mare grijă de pieptul ei pe timp de iarnă şi îşi lua măsuri de precauţie încă de la mijlocul lui septembrie. Doamna Rival urcă scările ţinându-se de balustradă. Deschise uşa de la primul etaj, intră, apoi încremeni şi făcu un pas înapoi.

— Oh, dumneavoastră eraţi!

Inspectorul Hardcastle se ridică de pe scaunul pe care stătea.

— Bună seara, doamnă Rival.

— Ce doriţi? Întrebă doamna Rival cu mai puţină finesse decât ar fi făcut-o în mod normal.

— Datoria m-a adus la Londra, şi cum mai erau câteva lucruri în speranţa că am să vă găsesc. Ăă… Femeia de la parter credea că s-ar putea să vă întoarceţi repede.

— Ei bine, nu văd…

Inspectorul Hardcastle împinse un scaun.

— Luaţi loc, vă rog, spuse el politicos.

Situaţiile păreau inversate – el era gazda, iar ea oaspetele. Doamna Rival se uita foarte lung la el.

— Ce înţelegeţi prin câteva lucruri? Întrebă ea.

— Mici aspecte care au apărut, răspunse Hardcastle.
— Vă referiţi la… Harry?
— Corect.
— Ascultaţi, începe doamna Rival uşor bătăioasă în timp ce la nările inspectorului ajunse un danf de alcool. L-am prins cu mâţa-n sac pe Harry. Nu mai vreau să mă mai gândesc la el. Când i-am văzut poza în ziar, n-am venit eu la dumneavoastră şi v-am spus totul despre el? A trecut mult de atunci şi nu mai vreau să-mi amintesc de el. Nu mai am nimic să vă spun. V-am spus tot ce am ţinut minte, iar acum nu mai vreau să aud despre asta.
— Există un lucru mic, spuse inspectorul blând şi parcă scuzându-se.
— Foarte bine, spuse cam grosolan doamna Rival. Ce e? Să-l auzim.
— L-aţi recunoscut pe acest bărbat ca fiind soţul dumneavoastră sau bărbatul cu care aţi încheiat o formă de căsătorie acum cinsprezece sau douăzeci de ani. E corect, nu-i aşa?
— Aş fi crezut că până la ora asta o să ştiţi precis câţi ani sunt de atunci.
„Mai isteaţă decât credeam”, îşi spuse Hardcastle. Continuă:
— Da, aici aveţi dreptate. Am verificat. V-aţi căsătorit pe 15 mai 1948.
— Se spune că nunţile din mai aduc ghinion. Mie sigur mi-a adus.
— În ciuda anilor care s-au scurs, v-aţi putut identifica foarte uşor bărbatul.
Doamna Rival se foi uşor neliniştită.
— Nu îmbătrânise mult, spuse ea. Harry a avut întotdeauna grijă de persoana lui.
— Şi ne-aţi putut da şi un amănunt în plus. Mi-aţi scris despre o cicatrice.
— Aşa-i. Era după urechea stângă.
— După urechea stângă?

Hardcastle sublinie cuvântul.

— Păi… O clipă păru că stă în dubiu. Da, aşa cred. Da, sunt sigură. Era în stânga gâtului. Arătă locul cu degetul.

— Şi spuneţi că se bărbierea?

— Aşa este. Câinele a sărit pe el. Pe vremea aceea aveam un câine foarte jucăuş. A sărit pe Harry, iar el avea briciul în mână, şi a intrat adânc. I-a curs mult sânge. S-a vindecat, dar a rămas cu o cicatrice.

— Asta-i un punct foarte preţios, doamnă Rival. La urma urmelor, oamenii pot semăna foarte bine între ei, mai ales când au trecut mulţi ani: Dar când găseşti un bărbat care seamănă foarte bine cu soţul tău şi mai are şi o cicatrice identică într-un loc identic… Asta face ca identificarea să fie uşoară şi sigură, nu-i aşa? Se pare că într-adevăr avem ceva de la care să mergem mai departe.

— Mă bucur că sunteţi mulţumit.

— Şi când s-a întâmplat accidentul ăsta cu briciul?

Doamna Rival reflectă o clipă.

— Trebuie să fi fost cam… Oh, cam la şase luni după ce ne-am căsătorit. Da, atunci a fost. Îmi amintesc că în vara aceea aveam câinele.

— Aşadar s-a petrecut între octombrie şi noiembrie 1948. Aşa este?

— Da.

— Şi după ce soţul dumneavoastră v-a părăsit în 1951.

— Nu m-a părăsit el ci eu l-am dat afară pe uşă, spuse cu demnitate doamnă Rival.

— Chiar aşa. Spuneţi-i cum vă place. Oricum, după ce l-aţi dat afară pe uşă în 1951, nu l-aţi mai văzut niciodată până i-aţi văzut poza în ziar?

— Da. Aşa v-am şi spus.

— Şi sunteţi foarte sigură în privinţa asta, doamnă Rival?

— Fireşte că sunt sigură. N-am mai dat ochii cu Harry Castleton din ziua aceea până când l-am văzut mort.

— Asta-i ciudat, să ştiţi, doamnă Rival, asta-i foarte ciudat.

— De ce… Ce vreţi să spuneţi?

— Ei bine, e un lucru foarte ciudat, ţesutul cicatricii. Desigur, dumneavoastră sau mie nu ne-ar spune mare lucru. O cicatrice e o cicatrice. Dar doctorii pot spune o mulţime de lucruri pornind de la ea. Ştiţi, pot spune în mare, de cât timp are un om o cicatrice.

— Nu ştiu unde vreţi să ajungeţi.

— La următorul lucru, doamnă Rival. Conform spuselor medicului nostru legist şi ale altui doctor pe care l-am consultat, ţesutul cicatricii din spatele urechii soţului dumneavoastră dovedeşte foarte limpede că cicatricea nu putea fi mai veche de cinci sau şase ani.

— Prostii! Nu cred. Eu… Nimeni nu poate spune că n-a fost când…

— Aşa că, vedeţi dumneavoastră, dacă rana care a făcut cicatricea s-a produs doar acum cinci sau şase ani, asta înseamnă că dacă omul era bărbatul dumneavoastră, el nu avea nici o cicatrice în 1951 când v-a părăsit.

— Poate că nu avea. Dar oricum era Harry.

— Dar dumneavoastră nu l-aţi mai văzut de atunci, doamnă Rival. Şi din moment ce nu l-aţi mai văzut, cum puteţi să ştiţi că s-a ales cu o cicatrice acum cinci sau şase ani?

— M-aţi zăpăcit, m-aţi zăpăcit de tot, spuse doamna Rival. Poate n-o fi fost în 1948. Nu poţi să ţii minte toate lucrurile astea. În tot cazul, Harry avea cicatricea şi o ştiu.

— Înţeleg, spuse inspectorul Hardcastle şi se ridică. Cred că ar fi bine să reflectaţi cu atenţie la declaraţia pe care ne-aţi dat-o, doamnă Rival. Nu vreau să intraţi în bucluc, să ştiţi.

— Cum adică, să intru în bucluc?

— Păi sperjur.

— Sperjur. Eu!

— Da. Conform legii, e un delict foarte grav, să ştiţi. Aţi putea merge chiar la închisoare. Fireşte, la anchetă n-aţi fost sub stare de jurământ, dar s-ar putea să trebuiască să vă susţineţi mărturia sub stare de jurământ într-un tribunal

ca atare. Atunci… Ei bine, aş vrea să vă gândiţi foarte bine la ce aţi declarat, doamnă Rival. Poate că cineva… V-a sugerat că ar trebui să ne spuneţi povestea cu cicatricea?

Doamna Rival se ridică. Stătea foarte dreaptă, ochii îi scăpărau. În acel moment aproape că era magnifică.

— N-am auzit în viaţa mea o asemenea prostie! Absolut, o prostie! Încerc să-mi fac datoria. Vin şi vă ajut, vă spun tot ce ţin minte. Dacă am făcut o greşeală, sunt sigură că e un lucru destul de firesc. În definitiv, cunosc foarte mulţi… Am mulţi prieteni, şi uneori se poate să mai încurci lucrurile. Dar nu cred că am făcut o greşeală. Omul acela era Harry şi Harry avea o cicatrice după urechea stângă, sunt foarte sigură de asta. Şi acum, inspectore Hardcastle, mai bine aţi pleca în loc să staţi şi să insinuaţi că vă spun minciuni.

— Noapte bună, doamnă Rival. Mai gândiţi-vă.

Doamna Rival întoarse capul, Hardcastle ieşi pe uşă.

După plecarea lui, atitudinea doamnei Rival se schimbă imediat. Aerul sfidător dispăru. Părea înspăimântată şi îngrijorată.

— Să mă bage în asta, îngână ea, să mă bage în asta! N-am… N-am să continuu. N-am… N-am… N-am de gând să intru în bucluc pentru nimeni. Să-mi îndruge aiureli, să mă mintă, să mă înşele! E monstruos. Absolut monstruos. Am să i-o spun.

Se plimba fără astâmpăr prin cameră, apoi, hotărându-se, luă o umbrelă şi ieşi. Porni spre capătul străzii; ezită în faţa unei cabine telefonice, apoi porni mai departe spre oficiul poştal. Intră, ceru fise, după care intră în una din cabinele telefonice de acolo. Formă dispeceratul şi ceru un număr. Aşteptă până i se făcu legătura.

— Vorbiţi, vă rog. Aveţi legătura.

Vorbi.

— Alo… Oh, tu eşti. Aici Fio. Nu, ştiu că mi-ai spus să nu, dar a trebuit. Nu te-ai purtat corect cu mine. Nu mi-ai spus în ce intram. Mi-ai spus doar că ar îi neplăcut pentru tine dacă bărbatul ăsta ar fi identificat. Nu mi-a trecut o clipă

prin cap că am să fiu amestecat într-o crimă… Da, firește, dar nu asta mi-ai spus mie… Da, cred. Cred că are o legătură cu tine, în vreun fel… Ei bine, n-am să tolerez asta, să știi… O fi un accesoriu, dar eu am crezut întotdeauna că accesoriu e o bijuterie. În tot cazul, acum a apărut ceva, și sunt înspăimântată, să știi… Mi-ai spus să le scriu și să le spun despre cicatrice. Acum se pare că s-a ales cu cicatricea aia abia acum un an doi și uite-mă jurând că o avea când m-a părăsit cu ani în urmă… Iar ăsta-i sperjur și pot să merg la închisoare pentru el. Nu, n-are rost să încerci să mă duci cu fofârlica… Nu… Să serveşti pe cineva e una… Știu… Știu că mi-ai plătit pentru asta. Și nici măcar nu cine știe ce… Bine, perfect, te ascult, dar n-am să… Bine, bine, am să-mi țin gara… Ce-ai spus? Cât? Asta-i o grămadă de bani. De unde să știu eu că chiar îi ai… Păi, da, firește, asta ar schimba treaba. Juri că n-ai nici o legătură cu asta? Adică, n-ai omorât pe nimeni… Nu, sunt sigură că n-ai face. Desigur, înțeleg asta… Uneori te încurci cu te miri cine și ăsta întinde coarda și nu-i vina ta… Întotdeauna faci ca lucrurile să sune atât de plauzibile… Întotdeauna ai făcut… Bine, perfect, mă mai gândesc, dar trebuie să fie repede… Mâine? La ce oră? Da… Da, voi veni, dar fără cecuri… Bine, dacă spui tu așa… Atunci rămâne stabilit.

Ieși din cabina telefonică și apoi din oficiul poștal plutind dintr-o parte în alta a trotuarului și zâmbind.

Merita să riști un mic necaz cu poliția pentru suma aia. O să-i prindă foarte bine. Și, nici nu era un risc prea mare. Trebuia doar să spună că a uitat sau nu mai ține minte bine. Trebuia să spună că îl încurcase pe Harry cu alt bărbat. Oh, putea scorni o mulțime de lucruri pe care să le spună.

Doamna Rival era mercantilă din fire. Acum era tot atât de bine dispusă pe cât fusese înainte de deprimată, începu să se gândească serios pe ce avea să cheltuie banii…

Capitolul XXVII

— Se pare că n-ai scos mare lucru de la nevasta lui Ramsay, se plânse colonelul Beck.

— Nu era mult de scos.
— Eşti sigur?
— Da.
— Nu participă activ?
— Nu.
Beck mă privi cercetător.
— Mulţumit? Mă întrebă.
— Nu prea.
— Sperai mai mult?
— Asta n-a umplut golul.
— Ei bine, va trebui să căutăm în altă parte… Să renunţăm la semilune… eh?
— Da.
— Eşti foarte monosilabic. Eşti mahmur?
— Nu-s deloc bun la treaba asta, am răspuns încetişor.
— Vrei să te bat uşurel pe cap şi să-ţi spun „Gata, gata”?
Am râs fără să vreau.
— Aşa-i mai bine, spuse Beck. Deci, despre ce-i vorba? Necazuri cu fetele, presupun?
Am clătinat din cap.
— Durează de câtva timp.
— De fapt, am observat, spuse în mod neaşteptat Beck. În ziua de azi lumea e într-o stare de derută. Problemele nu mai sunt aşa de clare cum erau pe vremuri. Când se instalează descurajarea, e ca o rădăcină uscată. Dacă e aşa, utilitatea dumitale pentru noi s-a terminat. Ai făcut o treabă clasa-ntâi, băiete. Mulţumeşte-te cu asta. Întoarce-te la afurisitele alea de ierburi marine ale dumitale. Se opri, apoi, spuse: Chiar îţi plac chestiile sălbatice?
— Găsesc că subiectul e pasionant.
— Eu l-aş găsi respingător. Splendida variaţie din natură, nu-i aşa? Gusturi şi gusturi. Cum mai e cu crima aceea? Pun pariu că fata a făcut-o.
— Vă înşelaţi.
Beck mă atenţionă serios cu degetul.
— Tot ce îţi spun e: „Fii pregătit.”

Am coborât pe Charing Cross Road adâncit în gânduri.

La staţia de metrou am cumpărat un ziar. Am citit că o femeie, despre care se presupunea că leşinase ieri în aglomeraţia din ora de vârf din staţia Victoria, fusese dusă la spital. Ajunsă acolo, s-a descoperit că fusese înjunghiată. Murise fără să-şi recapete cunoştinţa.

Numele ei era Melina Rival.

L-am sunat pe Hardcastle.

— Da, îmi spuse el ca răspuns la întrebare. E aşa cum scrie.

Glasul îi suna dur şi amar.

— Am fost la ea alaltăieri seară. I-am spus că povestea cu cicatricea nu stătea în picioare. Că cicatricea era mai recentă. E ciudat cum se dau de gol oamenii. Doar încercând să exagereze lucrurile. Cineva a plătit-o pe femeia asta să identifice cadavrul ca fiind al soţului ei care a părăsit-o cu ani în urmă… Şi a făcut-o foarte bine! Am crezut-o. Şi apoi cineva a încercat să fie un pic prea deştept. Dacă ea îşi amintea ca un gând întârziat de cicatricea aceea, identificarea ar fi fost şi mai convingătoare. Dacă ar fi pus-o pe tavă atunci, imediat, ar fi sunat niţel cam ciudat.

— Aşadar Merlina Rival era băgată până-n gât în treaba asta?

— Ştii, mă cam îndoiesc. Să presupunem că un vechi prieten sau o cunoştinţă vine la ea şi îi spune: „Ascultă, am cam dat de belea. Un tip cu care făceam afaceri a fost omorât. Dacă este identificat şi ies la iveală toate afacerile noastre, va fi un dezastru. Dar dacă te-ai duce şi ai spune că e soţul tău, Harry Castleton, care şi-a luat tălpăşiţa cu ani în urmă, cazul ar fi clasat”.

— Dar putea să obiecteze că e prea riscant, să zicem.

— În cazul ăsta, persoana respectivă ar spune: „Care risc? În cel mai rău caz, ai făcut o greşeală. Orice femeie poate face o greşeală după cincisprezece ani. L-ai confundat”. Şi probabil în acest punct i s-ar menţiona o sumă frumuşică. Iar ea spuse O. K., o va face, şi o face.

— Fără să bănuiască nimic?

— Nu era o femeie suspicioasă. Vai, Colin, de fiecare dată când prindem un criminal există oameni care l-au cunoscut bine şi pur şi simplu nu pot să creadă că el a putut face aşa ceva!

— Ce s-a întâmplat când te-ai dus la ea?

— Am pus-o pe jar. După ce am plecat, a făcut ce mă aşteptam să facă – a încercat să ia legătura cu bărbatul sau femeia care a băgat-o în treaba asta. I-am pus o coadă, fireşte. S-a dus la un oficiu poştal şi a sunat dintr-o cabină telefonică. Din păcate, nu era cabina din capătul străzii, la care mă aşteptam. A ieşit încântată din oficiul poştal. A fost ţinută sub observaţie dar nu s-a întâmplat nimic până ieri seară. S-a dus la staţia Victoria şi a luat un bilet până la Crowdean. Era şase şi jumătate, oră de vârf. Nu era în gardă. Credea că se va întâlni cu persoana respectivă în Crowdean. Dar vicleanul diavol a fost cu un pas înaintea ei. E cel mai uşor lucru din lume să te lipeşti de cineva în aglomeraţie şi să-l împungi cu cuţitul… Cred că nici n-a ştiut că a fost înjunghiată. La dracu!

— Ai verificat… pe cineva?

Trebuia să întreb. Nu mă puteam stăpâni.

Replica lui fu rapidă şi tăioasă.

— Pebmarsh a fost ieri la Londra. A rezolvat nişte treburi pentru institut şi s-a întors în Crowdean cu trenul de 7:40. Făcu o pauză. Iar Sheila Webb a revizuit un manuscris dactilografiat cu un scriitor străin care era în Londra, în drum spre New York. A plecat de la Ritz Hotel pe la 5:30 şi a intrat într-un cinematograf… Singură… Înainte de întoarcere.

— Ascultă, Hardcastle, am ceva pentru tine. Garantat de un martor ocular. Pe 9 septembrie, la 1:35, o dubă a unei spălătorii a oprit în Wilbraham Crescent la numărul 19. Bărbatul care o conducea a dus un coş mare cu rufe la uşa din spatele casei. Era un coş deosebit de mare.

— Spălătorie? Care spălătorie?

— Snowflake Laundry. O ştii?

— Nu pe loc. Mereu se deschid spălătorii noi. E un nume obişnuit pentru o spălătorie.

— Verifică. La volan era un bărbat… Şi un bărbat a dus coşul în casă…

Glasul lui Hardcastle sună dintr-o dată bănuitor.

— Ai inventat treaba ăsta, Colin?

— Nu. Ţi-am spus că am un martor ocular. Verifică, Dick. Dă-i bătaie.

Am închis înainte să poată să mă mai tragă de limbă.

Am ieşit din cabina telefonică şi m-am uitat la ceas. Aveam multe de făcut… Şi nu vroiam să mă aflu prin preajma lui Hardcastle până nu terminam. Trebuia să-mi aranjez viitorul.

Capitolul XXVIII

Am ajuns în Crowdean la unsprezece noaptea, cinci zile mai târziu. M-am dus la Clarendon Hotel, am luat o cameră şi m-am dus la culcare. Eram obosit şi am dormit dus. M-am trezit la zece fără un sfert.

Am comandat cafea şi pâine prăjită şi un ziar. Au sosit însoţite de un bilet mare, pătrat. Nu era trimis prin poştă.

L-am examinat cu mirare. Era ceva neaşteptat. Hârtia era fină şi scumpă. După ce l-am întors pe toate părţile, l-am desfăcut.

Înăuntru era o foaie de hârtie. Pe ea, imprimate cu litere mari, erau cuvintele:

CURLEW HOTEL 11:30 CAMERA 413 (Bate de trei ori)

M-am uitat lung la ea, am întors-o pe o parte şi pe alta… Ce erau toate astea?

Am remarcat numărul camerei – 413. Aceleaşi cifre ca cele indicate de limbile ceasului. O coincidenţă? Sau nu?

M-am gândit să sun la Curlew Hotel. Apoi m-am gândit să-l sun pe Dick Hardcastle. N-am făcut niciuna, nici alta.

M-am sculat, m-am bărbierit, m-am spălat, m-am îmbrăcat şi am pornit spre Curlew Hotel unde am ajuns la ora indicată.

Sezonul de vară se încheiase. Nu era prea multă lume în hotel.

N-am întrebat nimic la recepţie. Am urcat cu liftul până la etajul patru şi am luat-o pe culuar spre camera nr. 413.

Am stat câteva clipe în faţa ei, apoi, simţindu-mă ca un nătărău, am bătut de trei ori…

Un glas mi-a răspuns: „Intră”.

Am răsucit mânerul, uşa nu era încuiată. Am păşit înăuntru şi am încremenit.

Era ultima persoană din lume pe care m-aş fi aşteptat să o văd.

În faţa mea stătea Hercule Poirot. Îmi zâmbea cu gura până la urechi.

— Une petite surprise, n'est-ce pas? spuse. Dar una plăcută, sper.

— Poirot, vulpoi bătrân! Am strigat. Cum ai ajuns dumneata aici?

— Într-o limuzină Daimler… Extrem de confortabilă.

— Dar ce cauţi aici?

— A fost foarte enervant. Au insistat cu încăpăţânare să-mi redecoreze apartamentul. Imaginează-ţi ce situaţie dificilă! Ce să fac? Unde să mă duc?

— Sunt o mulţime de locuri, am spus cu răceală.

— Posibil, dar doctorul meu mi-a sugerat că aerul de mare îmi va face bine.

— Unul din acei doctori serviabili care află unde vor să meargă pacienţii lor şi acolo îi trimite! Dumneata mi-ai trimis asta? Am fluturat biletul primit.

— Natural, cine altcineva?

— E o coincidenţă că ai o cameră al cărui număr e 413?

— Nu e o coincidenţă. Am cerut-o special.

— De ce?

Poirot îşi lăsă capul într-o parte şi-mi făcu cu ochiul.

— Pare să fie potrivită.

— Şi cele trei bătăi în uşă?

— N-am putut rezista. Dacă puteam să pun în bilet o crenguţă de rosmarin ar fi fost şi mai bine. M-am gândit să mă tai la deget şi să las o amprentă însângerată pe uşă. Dar ce-i mult nu-i bun! Puteam să mă aleg cu o infecţie.

— Presupun că îţi trăieşti a doua copilărie, am remarcat rece. Am să-ţi cumpăr după-amiază un balon şi un iepure de pluş…

— Văd că nu-ţi place surpriza mea. Nu exprimi nici o bucurie, nici o încântare că mă vezi.

— Te aşteptai s-o fac?

— Pourquoi pas? Ei hai, acum că m-am prostit un pic, hai să fim serioşi. Sper să fiu de ajutor. Am vorbit cu şeful poliţiei care a fost cât se poate de amabil, iar acum îl aştept pe prietenul dumitale, inspectorul detectiv Hardcastle.

— Şi ce ai de gând să-i spui?

— Mă gândeam că am putea lega toţi trei o conversaţie.

M-am uitat la el şi am râs. Putea el să-i spună conversaţie, dar ştiam prea bine cui o să-i turuie gura.

Lui Hercule Poirot, fireşte!

Hardcastle sosise. Terminaserăm cu prezentările şi cu saluturile. Acum stăteam într-o atmosferă prietenoasă, cu Dick uitându-se ocazional pe furiş la Poirot, cu aerul unui om într-o grădină zoologică studiind o achiziţie nouă şi surprinzătoare. Mă îndoiam că mai întâlnise vreodată un specimen ca Hercule Poirot!

Amabilităţile şi politeţurile fiind consumate de o parte şi de alta, Hardcastle îşi drese glasul şi vorbi.;

— Presupun, monsieur Poirot că veţi dori să vedeţi… Ăă… cu ochii dumneavoastră întregul decor? Nu va fi chiar simplu… Ezită… Şeful poliţiei mi-a spus să fac tot ce pot pentru dumneavoastră. Dar trebuie că vă daţi seama că există dificultăţi, întrebări care pot fi puse, obiecţii. Totuşi, cum aţi venit aici special…

Poirot îl întrerupse… cu o notă de răceală.

— Am venit aici din cauza redecorării apartamentului meu din Londra.

Am izbucnit într-un râs zgomotos şi Poirot îmi aruncă o privire de reproş.

— Monsieur Poirot nu trebuie să meargă să vadă ceva, am spus. Întotdeauna a susţinut că poate face toate astea stând în fotoliu. Dar nu-i prea adevărat, nu-i aşa, Poirot? Altfel de ce ai fi venit aici?

Poirot răspunse cu demnitate.

— Am spus că nu e nevoie să fii ogar care să alergi de colo-colo adulmecând urma. Dar trebuie să admit că pentru goană este nevoie de un câine. Un câine de aport, prietene. Un câine de aport bun.

Se întoarse către inspector. Cu o mână îşi răsucea mustaţa cu un gest satisfăcut.

— Daţi-mi voie să vă spun că eu nu sunt ca englezii, obsedat de câini. Eu personal pot trăi fără câine. Totuşi, vă înţeleg pasiunea pentru câini. Omul îşi iubeşte şi îşi respectă câinele. Îl răsfăţă, se lăudă în faţa prietenilor cu agerimea şi inteligenţa câinelui. Acum imaginaţi-vă că şi opusul se poate întâmpla! Câinele ţine la stăpânul lui. Îl răsfăţă pe acel stăpân! Şi el se mândreşte cu stăpânul lui, se mândreşte cu agerimea şi inteligenţa stăpânului său. Şi aşa cum un om se ridică şi iese afară, când de fapt nu vrea s-o facă, şi îşi ia câinele la plimbare pentru că ştie ce mult îi place câinelui plimbarea, tot aşa şi câinele se va strădui să-i ofere stăpânului său ceea ce tânjeşte acel stăpân să aibă… Aşa a fost cu bunul şi tânărul meu prieten Colin, aici de faţă. A venit la mine, nu ca să-mi ceară ajutor în propria lui problemă; pe asta avea încredere că o poate rezolva şi singur şi cred că a şi făcut-o. Nu, pe el îl îngrijora faptul că n-am activitate şi sunt singur, aşa că mi-a adus o problemă care s-a gândit că m-ar interesa şi mi-ar da ceva de lucru. M-a provocat cu ea – m-a provocat să fac ceea ce îi spusesem atât de des că era posibil de făcut, adică să stau liniştit în fotoliu şi, la timpul potrivit, să rezolv problema. Se poate să fi fost şi puţină răutate, o cantitate mică, inofensivă, în spatele acestei provocări. Vroia să-mi

dovedească, să spunem, că în definitiv nu e atât de simplu. Mais oui, mon ami, e adevărat! Ai vrut să-ţi baţi joc de mine – puţin doar! Nu-ţi reproşez. Tot ce-ţi spun e că nu-l cunoşti pe Hercule Poirot al dumitale.

Îşi bombă pieptul şi îşi răsuci mustaţa.

M-am uitat la el şi am rânjit afectuos.

— Perfect atunci! Am spus. Dă-ne răspunsul la problemă… Dacă îl ştii.

— Dar bine-nţeles că îl ştiu!

Hardcastle se holbă neîncrezător la el.

— Spuneţi că ştiţi cine l-a omorât pe bărbatul din Wilbraham Crescent 19?

— Categoric.

— Şi cine a omorât-o şi pe Edna Brent?

— Desigur.

— Cunoaşteţi identitatea mortului?

— Ştiu cine trebuie să fie.

Hardcastle avea o expresie foarte îndoită. Atenţionat de şeful poliţiei, rămânea politicos. Dar în glas i se citea scepticismul.

— Scuzaţi-mă, monsieur Poirot, afirmaţi că ştiţi cine a ucis trei persoane. Ştiţi şi de ce?

— Da.

— Aveţi un caz început şi încheiat?

— Asta nu.

— Tot ce vrei să spui este că ai o bănuială, am spus cu răutate.

— N-am să mă cert cu dumneata asupra unui cuvânt, mon cher Colin. Tot ce spun este – ştiu!

Hardcastle oftă.

— Dar vedeţi, monsieur Poirot, eu trebuie să am dovezi.

— Normal, dar cu resursele pe care le aveţi la dispoziţie vă va fi posibil să obţineţi dovezi.

— Eu nu sunt aşa de sigur.

— Ei, haideţi, inspectore! Dacă ştiţi, ştiţi cu adevărat, nu-i ăsta primul pas? Nu întotdeauna porniţi de acolo?

— Nu întotdeauna, spuse Hardcastle cu un oftat. Există oameni care azi umblă liberi când ar trebui să fie în puşcărie. Ei o ştiu şi o ştim şi noi.

— Dar ăsta-i un procent foarte mic, nu e…

L-am întrerupt.

— Perfect. Foarte bine. Dumneata ştii… Acum lasă-ne să ştim şi noi!

— Îmi dau, seama că încă eşti sceptic! Dar mai întâi lasă-mă să-ţi spun următoarele: A fi sigur înseamnă că atunci când ai ajuns la soluţia corectă totul capătă înţeles. Îţi dai seama că lucrurile nu se puteau întâmpla în nici un alt fel.

— Pentru Dumnezeu, treci peste asta! Am spus. Te cred pe cuvânt.

Poirot se instală confortabil în fotoliu şi-i făcu semn inspectorului să-i umple din nou paharul.

— Un lucru trebuie să fie clar înţeles, mes amis. Pentru a rezolva orice problemă trebuie să ai fapte. Pentru asta îţi trebuie câinele care este un câine de aport, care îţi aduce piesele una câte una şi le lasă la…

— La picioarele stăpânului, am spus. Se admite.

— Stând în fotoliu nu poţi rezolva un caz doar citind despre el în ziar. Căci faptele trebuie să fie precise, or ziarele sunt rareori precise, dacă nu niciodată. Ele scriu că ceva s-a întâmplat la ora patru, când de fapt a fost patru şi un sfert, ele spun că un om avea o soră pe nume Elizabeth când de fapt avea o cumnată pe care o chema Alexandra. Şi aşa mai departe. Dar în Colin am un câine cu o abilitate formidabilă, o abilitate care, pot spune, l-a adus departe în cariera lui. El a avut întotdeauna o memorie remarcabilă. Îţi poate repeta, chiar şi după şapte zile, conversaţiile care au avut loc. Le repetă cu acurateţe, adică nu le denaturează aşa cum face aproape majoritatea din noi. Ca să dau un exemplu general, el n-ar spune: „Poşta a venit după ora unsprezece” ci ar descrie exact ce s-a întâmplat, adică o bătaie în uşă şi cineva intrând în cameră cu scrisorile în mână. Toate astea sunt foarte importante. Asta îndeamnă că

el a auzit ceea ce aş fi auzit şi eu dacă aş fi fost acolo, şi a văzut ceea ce aş fi văzut şi eu.

— Numai că bietul câine n-a făcut deducţiile necesare?

— Aşadar, am faptele, am o imagine clară a situaţiei. Lucrul care m-a izbit în primul rând când Colin mi-a relatat povestea a fost caracterul ei puternic fantastic. Patru ceasuri, fiecare indicând cu o oră mai mult decât ora adevărată, şi toate introduse în casă fără ştirea stăpânei, sau aşa a spus ea. Căci niciodată nu trebuie să credem ce ni se spune până când declaraţiile respective nu sunt verificate cu grijă.

— La fel gândesc şi eu, îl aprobă Hardcastle.

— Pe podea zace un mort – un bărbat vârstnic cu înfăţişare respectabilă. Nimeni nu ştie cine e (sau, iarăşi, aşa spune). În buzunar are o carte de vizită purtând numele Domnul R. H. Curry, Denvers Street 7. Metropolis Insurance Company. Dar nu există nici o Metropolis Insurance Company. Nu există nici o Denvers Street şi se pare că nu există nici o persoană precum domnul Curry. Este o probă negativă, dar este o probă. Să trecem mai departe. Aparent, pe la două fără zece este sunată o agenţie de secretariat şi o anume domnişoară Millicent Pebmarsh cere să i se trimită o stenodactilografă în Wilbraham Crescent 19, la ora trei. Cere în mod special să-i fie trimisă o anume domnişoară Sheila Webb. Domnişoara Webb este trimisă. Ajunge acolo cu câteva minute înainte de trei; conform instrucţiunilor, merge în camera de zi, găseşte un mort pe podea şi fuge din casă ţipând. Fugind, nimereşte în braţele unui tânăr.

Poirot se opri şi se uită la mine. M-am înclinat.

— Intră tânărul nostru erou, am spus.

— Vezi, sublinie Poirot. Nici chiar dumneata nu poţi rezista să nu adopţi un absurd ton melodramatic când vorbeşti despre asta. Întreaga poveste este melodramatică, fantastică şi complet ireală. E genul de lucruri care s-ar putea petrece în scrierile unor autori ca Garry Greson, de pildă. Îmi permit să menţionez că atunci când tânărul meu

prieten a venit la mine cu povestea asta eram adâncit în studierea unor autori de romane poliţiste din ultimii şaizeci de ani. Extrem de interesant. Aproape că ajungi să tratezi crimele actuale în lumina ficţiunii. Cu alte cuvinte, dacă observ că un câine nu a lătrat atunci când trebuia să latre, îmi spun: „Ha! O crimă à la Sherlock Holmes!” În mod similar, dacă un cadavru este găsit într-o cameră sigilată, normal că spun: „Ha! Un caz à la Dickson Carr!” Apoi mai este prietena mea, doamna Oliver. Dacă ar fi să găsesc… Dar nu mai spun. Aţi prins ideea? Aşa că iată o crimă plasată în circumstanţe atât de puternic improbabile că îţi spui imediat: „Cartea asta nu e veridică. Toate astea sunt absolut ireale”. Dar vai, asta nu se potriveşte aici, căci povestea aceasta este reală. S-a petrecut. Asta îţi dă puternic de gândit, nu-i aşa?

Hardcastle n-ar fi spus-o în felul ăsta, dar aprobă cu toată inima, dând cu putere din cap. Poirot continuă:

— Este, ca să zic aşa, opusul întrebărilor şi răspunsurilor lui Chesterton: „Unde ai ascunde o frunză? În pădure. Unde ai ascunde o pietricică? Pe plajă”. Aici există exces, fantezie, melodramă! Când, imitându-l pe Chesterton, mă întreb: „Unde îşi ascunde o femeie între două vârste frumuseţea pe ducă?”, nu-mi răspund: „Printre alte feţe a căror frumuseţe e pe ducă”. Deloc. Şi-o ascunde sub machiaj, sub ruj şi fond de ten, înfăşurându-se în blănuri frumoase, şi purtând la gât şi în urechi bijuterii. Mă urmăriţi?

— Continuaţi… Spuse inspectorul, mascând faptul că nu-l urmărea.

— Pentru că atunci lumea se va uita la blănuri şi bijuterii şi la coiffure şi la haute couture, şi nu va observa deloc cum arată femeia însăşi! Aşa că-mi spun, şi-i spun şi prietenului meu Colin: Din moment ce această crimă are atâtea capcane fantastice ca să-ţi distragă atenţia, trebuie că în realitate e foarte simplă. N-am spus aşa?

— Ai spus. Dar încă nu văd cum e posibil să ai dreptate, am spus.

— Pentru asta trebuie să aştepţi. Aşadar, să dăm la o parte capcanele crimei şi mergem la esenţa ei. Un bărbat a fost omorât. De ce a fost omorât? Şi cine era el? Răspunsul la prima întrebare va depinde în mod evident de răspunsul la a doua. Şi până nu obţii răspunsul corect la aceste două întrebări nu poţi merge mai departe. Putea fi un şantajist, un escroc care profită de buna credinţă a oamenilor, sau soţul cuiva a cărui existenţă era supărătoare sau primejdioasă pentru soţia lui. Putea fi zeci de lucruri. Cu cât auzeam mai multe, cu atât mai mult se părea că toată lumea era de acord cu faptul că arăta ca un bărbat în vârstă, absolut obişnuit, înstărit şi respectabil. Şi brusc mi-am zis: „Spui că ar trebui să fie o crimă simplă? Foarte bine, fă-o simplă. Lasă-l pe acest om să fie exact ceea ce pare: un om în vârstă, înstărit şi respectabil”. Se uită la inspector. Înţelegeţi?

— Ei bine… Începu inspectorul şi se opri politicos.

— Aşa că iată cineva, un bărbat în vârstă, obişnuit, plăcut, a cărui înlăturare îi este necesară cuiva. Cui? Iar aici puteam în sfârşit să îngustăm puţin domeniul de cercetare. Există cunoştinţe obţinute la faţa locului – despre domnişoara Pebmarsh şi obiceiurile ei, despre Biroul de Secretariat Cavendish, despre domnişoara Pebmarsh şi obiceiurile ei, despre o fată care lucrează acolo şi care se numeşte Sheila Webb. Şi îi spun prietenului meu Colin: „Vecinii. Discută cu ei. Află despre ei, despre mediul lor. Dar mai presus de toate, angajează-te în conversaţii. Pentru că dintr-o conversaţie nu obţii doar răspunsuri la întrebări… Într-o flecăreală obişnuită se strecoară, scapă anumite lucruri. Oamenii sunt în gardă când subiectul poate fi periculos pentru ei, dar într-o discuţie pe teme obişnuite se relaxează, cedează uşurării de a spune adevărul, ceea ce întotdeauna este mult mai uşor decât a minţi. Şi aşa, fără să ştie, lasă să le scape un mic fapt care schimbă totul.

— O expunere admirabilă, am spus. Din păcate, în cazul ăsta nu s-a întâmplat.

— Dar, mon cher, s-a întâmplat. O mică propoziţie de o valoare inestimabilă.

— Care? Am întrebat răspicat! Cine a spus-o? Când?

— La timpul potrivit, mon cher.

— Ce spuneaţi, monsieur Poirot? Îl readuse politicos la subiect inspectorul.

— Dacă. Trasezi un cerc în jurul numărului 19, oricine din interiorul acestui cerc putea să-l fi omorât pe domnul Curry. Doamna Hemming, soţii Bland, soţii Mcnaughton, domnişoara Waterhouse. Dar şi mai important, există deja cei aflaţi la faţa locului. Domnişoara Pebmarsh care putea să-l fi omorât înainte să plece la 1:35 sau pe-aproape, şi domnişoara Webb care putea să fi aranjat să se întâlnească cu el acolo şi să-l fi omorât înainte de a fugi din casă şi de a da alarma.

— Ah, acum intraţi în miezul problemei, spuse inspectorul.

— Şi, fireşte, spuse Poirot răsucindu-se pe călcâie, dumneata, dragul meu Colin. Şi dumneata erai la faţa locului. Căutând un număr mare acolo unde erau numai numere mici.

— Nu zău? Am spus cu indignare. Ce urmează să mai spui?

— Eu, eu spun orice!

— Şi totuşi eu sunt cel care ţi-a pus în poală toată povestea!

— Criminalii sunt adesea vanitoşi, sublinie Poirot. Şi s-ar putea să fi vrut să te şi amuzi pe seama mea.

— Dacă ai să continui, mă vei convinge, am spus.

Începeam să mă simt penibil.

Poirot se întoarse către inspectorul Hardcastle.

— Aici, îmi spun eu, trebuie să fie o crimă simplă în esenţă. Prezenţa irelevantă a ceasurilor, timpul dat cu o oră mai înainte, aranjamentele făcute cu atâta premeditare pentru descoperirea cadavrului, toate acestea trebuie lăsate la o parte deocamdată. Ele sunt, cum se spunea în nemuritoarea dumneavoastră „Alice”, precum „potcoave şi

nave şi ceară de sigilii şi verze şi capete încoronate”. Punctul vital este că nu vârstnicul de rând a murit şi că cineva a vrut ca el să moară. Dacă ştiam cine era mortul, asta ne-ar fi dat un indiciu despre ucigaşul lui. Dacă era un şantajist bine cunoscut, atunci trebuie să căutăm o persoană care putea fi şantajată. Dacă era un detectiv, atunci căutăm un om care are un secret de natură infracţională; dacă e un om bogat, atunci căutăm printre moştenitorii lui. Dar dacă nu ştim cine e omul… Atunci ne revine sarcina mult mai dificilă de a vâna printre cei înscrişi în cercul înconjurător un om care are un motiv să ucidă. Lăsându-le la o parte pe domnişoara Pebmarsh şi pe Sheila Webb, cine de acolo n-ar putea fi ceea ce pare să fie? Răspunsul e dezamăgitor. Cu excepţia domnului Ramsay care am înţeles că nu era ceea ce părea (aici se uită la mine şi am dat din cap), bona fides a tuturor era autentică.

Bland era un bine cunoscut constructor local, Mcnaughton avusese o catedră la Cambridge, doamna Hemming era văduva unui funcţionar însărcinat cu licitaţiile locale, cei doi Waterhouse erau locuitori respectabili, stabiliţi de mult timp acolo. Aşa că ne întoarcem la domnul Curry. De unde venea? Ce l-a adus în Wilbraham Crescent 19? Iar aici, una din vecine, doamna Hemming, a făcut o remarcă foarte valoroasă. Când i s-a spus că mortul nu locuia la nr. 19, ea a spus: „Oh, înţeleg, a venit aici doar ca să fie omorât. Ce ciudat!” Ea avea darul, adesea posedat de cei care sunt prea preocupaţi de propriile lor gânduri ca să mai fie atenţi şi la ce spun alţii, de a intra în miezul problemei. Ea a rezumat întreaga crimă. Domnul Curry a venit în Wilbraham Crescent 19 ca să fie ucis. Era simplu ca bună ziua!

— Remarca aia m-a izbit şi pe mine la vremea respectivă, am spus.

Poirot nu-mi dădu nici o atenţie.

— Dilly, dilly, dilly – vino şi fii omorât. Domnul Curry a venit… Şi a fost omorât. Dar asta n-a fost tot. Era important

să nu fie identificat. Nu avea portofel, nici un act, eticheta croitorului era înlăturată de la haine. Dar asta nu era de ajuns. Cartea de vizită era doar o măsură temporară. Dacă identitatea omului trebuia ascunsă definitiv, trebuia să i se dea o falsă identitate. Eram sigur că mai devreme sau mai târziu avea să apară cineva care să-l recunoască în mod categoric şi cu asta basta. Un frate, o soră, o soţie. A fost o soţie. Doamna Rival… Iar numele însuşi putea să fi stârnit suspiciuni. Există în Somerset un sat, am stat la nişte prieteni în apropiere, un sat numit Curry Rival. Numele au fost alese inconştient, fără a se şti de ce se legau cele două nume. Domnul Curry – doamna Rival… Până acum, planul era evident dar ce mă nedumerea pe mine era de ce criminalul era atât de sigur că nu o să existe o identificare reală. Dacă omul nu avea familie, există măcar proprietărese, servitori, asociaţi, parteneri de afaceri. Asta m-a condus la următoarea presupunere – dispariţia acestui om nu avea să fie cunoscută. Următoarea presupunere a fost că nu era englez, şi că doar se afla în vizită în această ţară. Asta ar explica de ce lucrările lui dentare nu corespund cu nici o înregistrare a vreunei lucrări dentare executate aici… Am început să am o imagine ceţoasă a victimei şi a criminalului. Nu mai mult de atât. Crima a fost bine plănuită şi inteligent săvârşită… Dar uite că am ajuns la acea fărâmă de curat ghinion pe care un criminal nu-l poate prevedea.

— Şi care a fost ăsta? Întrebă Hardcastle. În mod neaşteptat, Poirot îşi zvârli capul pe spate şi începu să recite.

„Din lipsa unei caiele s-a pierdut potcoava, Din lipsa unei potcoave s-a pierdut calul, Din lipsa unui cal s-a pierdut bătălia, Din lipsa unei bătălii s-a pierdut regatul, Şi toate din lipsa unei caiele de la potcoave unui cal.”

Se aplecă în faţă.

— Mulţi oameni puteau să-l fi ucis pe domnul Curry. Dar numai o singură persoană putea s-o ucidă, sau putea avea

motiv s-o ucidă pe Edna Brent.

Ne-am holbat amândoi la el.

— Să analizăm Biroul de Secretariat Cavendish. Opt fete lucrează acolo. Pe nouă septembrie, patru din aceste fete aveau sarcini de serviciu la o oarecare distanţă de acolo, şi masa le-a fost oferită de clienţii la care se duseseră. Erau cele patru care în mod normal îşi luau pauza de masă în prima etapă, adică la 12:30 la 1:30. Celelalte patru, Sheila Webb, Edna Brent şi alte două, Maureen şi Janet, luau masa în tura a doua, de la 1:30 la 2:30. Dar în ziua aceea Edna Brent a avut un mic accident la foarte scurt timp după ce a părăsit biroul. Şi-a rupt tocul de la pantof într-un grătar. Nu putea să meargă aşa. Şi-a cumpărat nişte cornuri şi s-a întors la birou…

Poirot ridică un deget mustrător spre noi.

— Ni se spusese că Edna Brent era preocupată de ceva. A încercat să stea de vorbă cu Sheila Webb în afara biroului, dar n-a reuşit. S-a presupus că acel ceva era legat de Sheila Webb, dar nu există nici o dovadă în privinţa asta. Se putea doar să fi vrut să se consulte cu Sheila Webb în legătură cu ceva care o nedumerea… Dar dacă e aşa, un lucru era clar. Vroia să stea de vorbă cu Sheila Webb departe de birou… Cuvintele pe care i le-a spus poliţistului la anchetă sunt singurul indiciu pe care îl avem privitor la ceea ce o preocupa. A spus ceva de genul: „Nu văd cum poate să fi fost adevărat ce a spus ea.” În acea dimineaţă depuseseră mărturie trei femei. Edna putea să se fi referit la domnişoara Pebmarsh. Sau putea, aşa cum s-a şi presupus, să se fi referit la Sheila Webb. Dar există şi o a treia posibilitate – ea putea să se fi referit la domnişoara Martindale.

— Domnişoara Martindale? Dar mărturia ei nu a durat decât câteva minute.

— Exact. A constat doar în telefonul pe care-l primise, presupus a fi din partea domnişoarei Pebmarsh.

— Vrei să spui că Edna ştia că nu a fost din partea domnişoarei Pebmarsh?

— Eu cred că a fost şi mai simplu. Sugerez că n-a existat nici un apel telefonic.

Continuă:

— Edna şi-a rupt tocul. Grătarul era foarte aproape de birou. Ea s-a întors la birou. Dar domnişoara Martindale, din biroul ei particular, nu ştia că Edna se întorsese. Din câte ştia ea, în afară de ea nu mai era nimeni la birou. Nu trebuia decât să spună că primise un telefon la 1:49. La început Edna nu vede semnificaţia a ceea ce ştie. Sheila e chemată la domnişoara Martindale şi i se spune să plece la o programare. Cum şi când s-a făcut acea programare nu i se spune Ednei. Vestea crimei se răspândeşte şi puţin câte puţin povestea capătă contur. Domnişoara Pebmarsh a sunat şi a cerut să-i fie trimisă Sheila Webb. Dar domnişoara Pebmarsh spune că nu ea a sunat. Se spune că apelul telefonic a fost făcut la două fără zece. Dar Edna ştie că nu putea fi adevărat. La ora aceea nu s-a primit nici un telefon. Domnişoara Martindale trebuie să fi făcut o greşeală… Dar domnişoara Martindale nu face niciodată greşeli. Cu cât se gândeşte Edna mai mult la asta, cu atât e mai nedumerită.

Trebuie s-o întrebe pe Sheila despre asta. Sheila trebuie să ştie să-i răspundă… Şi apoi vine ancheta, şi toate fetele merg la ea. Domnişoara Martindale îşi repetă povestea cu apelul telefonic, iar acum Edna ştie sigur că acea mărturie, pe care a depus-o domnişoara Martindale, cu atâta claritate şi precizie cu privire la ora exactă, este neadevărată. În acel moment a cerut să discute cu inspectorul. Cred că, probabil, părăsind sala tribunalului o dată cu toată mulţimea aceea, domnişoara Martindale a auzit-o pe Edna cerând asta. Până atunci poate că le auzise pe fete tachinând-o pe Edna în legătură cu tocul ei, fără să-şi dea seama, însă, ce implica asta. Oricum, a urmărit-o pe fată

până în Wilbraham Crescent. De ce s-o fi dus Edna acolo, mă întreb?

— Doar ca să caşte gura la locul unde s-a petrecut crima, cred, spuse Hardcastle cu un oftat. Multă lume a făcut-o.

— Da, asta e destul de adevărat. Probabil domnişoara Martindale stă de vorbă cu ea, merg împreună pe stradă şi hop, Edna îi trânteşte întrebarea. Domnişoara Martindale acţionează repede. Sunt chiar lângă cabina telefonică. Ea spune: „Treaba asta e foarte importantă. Trebuie să suni imediat la poliţie. Numărul secţiei de poliţie este aşa şi aşa. Sună şi spune-le că venim amândouă acum acolo. Pentru Edna, a face ce i se spune e a doua natură. Intră, apucă receptorul, iar domnişoara Martindale intră după ea, trage de eşarfa pe care o purta fata la gât şi o strangulează.

— Şi nimeni n-a văzut asta?

Poirot ridică din umeri.

— Putea s-o facă, dar n-am făcut-o! Era ora unu. Vremea mesei. Iar cei care se aflau pe stradă erau ocupaţi să se uite la numărul 19. A fost un risc asumat cu îndrăzneală de o femeie îndrăzneaţă şi lipsită de scrupule.

Hardcastle clătină din cap cu îndoială.

— Domnişoara Martindale? Dar nu văd cum a fost posibil să intre ea în povestea asta.

— Nu. La început nu vezi. Dar din moment ce, fără îndoială, domnişoara Martindale a omorât-o pe Edna… Oh, da, numai ea putea s-o omoare pe Edna, atunci trebuie să fie amestecată în asta. Încep să bănuiesc că în domnişoara Martindale o avem pe lady Macbeth a crimei, o femeie nemiloasă şi lipsită de imaginaţie.

— Lipsită de imaginaţie? Se miră Hardcastle.

— Oh, da, total lipsită de imaginaţie. Dar foarte eficientă. O bună planificatoare.

— Dar de ce? Unde-i motivul?

Hercule Poirot se uită la mine şi flutură un deget.

— Deci conversaţiile cu vecinii nu ţi-au fost de nici un folos, eh? Am descoperit o propoziţie extrem de elocventă. Îţi

aminteşti că, după ce a vorbit despre viaţa în străinătate, doamna Bland a spus că ei îi place să trăiască în Crowdean pentru că are o soră aici? Dar nu era de aşteptat ca doamna Bland să aibă o soră. Ea moştenise o mare avere cu un an în urmă de la un unchi din Canada tocmai pentru că era singura supravieţuitoare din familie.

Hardcastle se învioră brusc.

— Aşadar dumneavoastră credeţi…

Poirot se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi împreună vârfurile degetelor. Închise ochii pe jumătate şi glăsui visător:

— Să spunem că sunteţi un om, un om foarte obişnuit şi nu cu prea multe scrupule, aflat în greutăţi financiare. Într-o zi soseşte de la o firmă de avocaţi o scrisoare în care se spune că soţia dumneavoastră a moştenit o mare avere de la un unchi din Canada. Scrisoarea îi este adresată doamnei Bland, iar singura dificultate este că doamna Bland care o primeşte nu e doamna Bland, adevărata destinatară a scrisorii.

— Ea este a doua soţie, nu prima. Imaginaţi-vă ciuda! Furia! Şi atunci apare o idee. Cine are să ştie că nu e doamna Bland, beneficiara de drept a scrisorii? Nimeni din Crowdean nu ştie că Bland a mai fost însurat. Prima lui căsătorie a avut loc cu ani în urmă, în timpul războiului, când era peste ocean. Este de presupus că prima lui soţie a murit la scurt timp după aceea, iar el s-a recăsătorit aproape imediat. Are certificatul de căsătorie original, diferite documente de familie, fotografii ale rudelor din Canada acum moarte… Totul va merge strună. Oricum, merită să rişti. Riscă şi le merge. Formalităţile legale sunt încheiate. Şi iată-i pe soţii Bland bogaţi şi prosperi, scăpaţi de necazuri financiare… Şi atunci, un an mai târziu, se întâmplă ceva. Ce se întâmplă? Ipoteza mea este că cineva din Canada venea în această ţară, şi că acest cineva o cunoscuse pe prima doamnă Bland destul de bine ca să nu poată fi păcălit de o substituire de persoană. Se poate să fi fost un membru în vârstă al firmei de avocaţi ai familiei, sau

un prieten apropiat al familiei… Dar oricine era, el avea să ştie. Probabil că s-au gândit la diferite mijloace de a evita întâlnirea. Starea sănătăţii doamnei Bland, sau că era plecată în străinătate, dar orice de genul ăsta n-ar fi făcut decât să stârnească bănuieli. Vizitatorul ar fi insistat s-o vadă pe femeia pe care venise s-o vadă…

— Şi aşa… Crima?

— Da. Iar aici, îmi imaginez, spiritul întreprinzător a fost sora doamnei Bland. Ea a gândit şi a schiţat întregul plan.

— O luaţi de bună că domnişoara Martindale şi doamna Bland sunt surori?

— Este singura cale care face ca lucrurile să aibă logică.

— Doamna Bland chiar îmi amintea de cineva când am văzut-o, spuse Hardcastle. Au un fel de a fi foarte diferit… Dar, e adevărat, există o asemănare. Cum sperau s-o scoată la capăt cu asta? Omul avea să fie dat dispărut. S-ar fi făcut cercetări…

— Dacă acest om călătorea în străinătate, probabil de plăcere nu în interes de afaceri, programul lui avea să fie vag. O scrisoare dintr-un loc… o ilustrată din altul… ar fi trecut ceva timp până când lumea ar fi început să se întrebe de ce nu mai auzise nimic despre el. Dar atunci, cine ar fi făcut vreo legătură între un om identificat şi îngropat ca Harry Castleton şi un bogat vizitator canadian care nici măcar nu fusese văzut prin părţile astea? Dacă eu aş fi fost criminalul, aş fi plecat într-o călătorie de o zi în Franţa sau Belgia şi m-aş fi descotorosit de paşaportul mortului într-un tren sau un tramvai astfel încât cercetările ar fi avut loc în altă ţară.

M-am mişcat fără să vreau şi ochii lui Poirot poposiră asupra mea.

— Da? A întrebat.

— Bland mi-a pomenit că de curând a fost într-o excursie de-o zi la Boulogne… cu o blondă, am înţeles…

— Ceea ce ar face ca lucrurile să pară fireşti. Fără îndoială că are obiceiul ăsta.

— Asta este totuşi o presupunere, spuse Hardcastle.

— Dar se poate cerceta, spuse Poirot.

Luă o foaie de hârtie cu antetul hotelului şi i-o înmână lui Hardcastle.

— Dacă îi veţi scrie domnului Enderby la Ennismore Gardens, S. W. 7, el mi-a promis că va face anumite cercetări în Canada. Este un renumit avocat internaţional.

— Şi cum e cu afacerea cu ceasurile?

— Oh! Ceasurile. Faimoasele ceasuri! Poirot zâmbi. Cred că veţi descoperi că responsabilă cu ele este domnişoara Martindale. Cum crima a fost o crimă simplă, cum spuneam, trebuia făcută să pară fantastică. Acel ceas cu Rosemary pe el pe care Sheila Webb l-a luat să-l dea la reparat. Nu cumva l-a rătăcit Sheila prin Biroul de Secretariat Cavendish? Nu cumva domnişoara Martindale şi-a fondat toată fantasmagoria pornind de la el şi datorită lui a fost aleasă Sheila Webb să descopere cadavrul?

Hardcastle izbucni.

— Şi mai spuneţi că femeia-asta e lipsită de imaginaţie? Când ea a copt toate astea?

— Nu le-a copt ea. Asta-i partea interesantă. Toate erau acolo… Aşteptând-o. Dintr-un bun început am detectat un şablon – un şablon pe care îl cunoşteam. Un şablon familiar pentru că tocmai citisem despre asemenea şabloane. Am fost foarte norocos. După cum poate să confirme şi Colin, săptămâna asta am participat la o licitaţie de manuscrise ale unor autori. Printre ele erau şi câteva ale lui Garry Gregorson. N-aş fi îndrăznit să sper. Dar norocul a fost de partea mea. Uite… Ca un scamator, scoase din sertarul biroului două caiete groase, ponosite. Totul este aici! Printre multele intrigi de cărţi pe care plănuia să le scrie. Nu a trăit s-o scrie pe asta, dar domnişoara Martindale, care a fost secretara lui, ştia totul despre ea. N-a făcut decât s-o adapteze la scopurile ei.

— Dar ceasurile trebuie să fi avut iniţial o menire… În intriga lui Gregson, adică.

— Oh, da. Ceasurile lui erau puse la cinci şi un minut, cinci şi patru minute şi cinci şi şapte minute. Asta era combinaţia unui seif, 515457. Seiful era ascuns în spatele unui tablou reprezentând-o pe Mona Lisa. În seif, continuă Poirot cu dezgust, erau bijuteriile coroanei familiei regale ruseşti. Un tas de bêtisese, toată treaba! Oh, da, i-a picat numai bine domnişoarei Martindale. Ea a ales, doar personajele locale şi a adaptat povestea ca să se potrivească. Toate acele indicii ameţitoare aveau să conducă… Unde? Exact nicăieri! Ah, da, o femeie eficientă. Te întrebi… Gregson i-a lăsat o moştenire, nu-i aşa? Oare cum şi din ce a murit?

Hardcastle refuză să se arate interesat de trecut, înhăţă manuscrisele şi foaia de hârtie cu antetul hotelului, pe care o ţineam în mână. Timp de câteva minute mă uitasem lung la ea, fascinat. Hardcastle mâzgălise adresa lui Enderby fără să-şi dea osteneala să întoarcă foaia ca lumea. Adresa hotelului era în colţul din stânga jos, cu fundul în sus.

Uitându-mă lung la foaie, mi-am dat seama ce prost fusesem.

— Ei bine, vă mulţumesc, monsieur Poirot. Cu siguranţă ne-aţi dat ceva la care să ne gândim. Dacă iese ceva din asta…

— Sunt cât se poate de încântat să fi fost de vreun ajutor.

Poirot o făcea pe modestul.

— Va trebui să verific anumite lucruri…

— Normal… Normal…

Îşi luară la revedere şi Hardcastle plecă.

Poirot îşi îndreptă atenţia către mine. Ridică din sprâncene.

— Eh bien, ce te roade, dacă-mi este permis să întreb? Arăţi ca un om care a văzut o stafie.

— Am văzut cât de prost am fost.

— Aha. Ei bine, asta ni se întâmplă multora dintre noi.

Dar probabil nu lui Hercule Poirot! Trebuia să-l atac.

— Un singur lucru spune-mi, Poirot. De ce dacă, aşa cum spuneai, puteai face toate astea stând în fotoliu dumitale

din Londra şi puteai să ne faci pe mine şi pe Dick Hardcastle să venim acolo, la dumneata, de ce ai mai venit aici?

— Ţi-am spus, mi se redecora apartamentul.

— Ţi s-ar fi închiriat un alt apartament. Sau te puteai duce la Ritz, unde ai fi stat mai confortabil decât la Curlew Hotel.

— Categoric! Cafeaua de aici, mon ami, cafeaua de aici!

— Ei bine, atunci, de ce?

Poirot izbucni mânios.

— Eh bien, din moment ce eşti prea prost să ghiceşti, am să-ţi spun! Sunt om, nu-i aşa? Pot fi şi maşinărie dacă e nevoie. Pot să stau tolănit şi să gândesc. Pot rezolva aşa problema. Dar sunt om. Iar problemele privesc fiinţele omeneşti.

— Şi?

— Explicaţia este la fel de simplă ca şi crima. Am venit din curiozitate omenească, spuse Hercule Poirot, cu o tentativă de demnitate.

Capitolul XXIX

O dată în plus mă aflam în Wilbraham Crescent.

M-am oprit în faţa porţii casei cu numărul 19. De data asta nimeni nu mai ieşi afară ţipând. Casa era îngrijită şi paşnică.

M-am dus spre uşa din faţă şi am sunat.

Mi-a deschis domnişoara Millicent Pebmarsh.

— Sunt Colin Lamb, am spus. Pot să intru şi să discut cu dumneavoastră?

— Bine-nţeles.

Mă conduse în camera de zi.

— Se pare că v-aţi petrecut o mulţime de timp pe aici pe la noi, domnule Lamb. Am înţeles că nu aveaţi legătură cu poliţia locală…

— Aţi înţeles bine. Cred că aţi ştiut exact cine sunt din chiar prima zi când aţi vorbit cu mine.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi cu asta.

— Am fost extrem de nătărău, domnişoară Pebmarsh. Am venit în acest loc să vă caut pe dumneavoastră. V-am găsit din prima zi… Şi n-am ştiut că vă găsisem!

— E posibil să vă fi tulburat crima.

— Dacă spuneţi dumneavoastră… De asemenea, am fost suficient de prost să mă uit invers la o foaie de hârtie.

— Şi ce vreţi să spuneţi cu toate astea?

— Doar că jocul s-a sfârşit, domnişoară Pebmarsh. Am descoperit cartierul general unde se plănuieşte totul, înregistrările şi informaţiile necesare sunt păstrate de dumneavoastră în sistemul Braille. Informaţiile obţinute de Larkin la Portlebury vă erau transmise dumneavoastră. De aici ajungeu la destinaţia lor prin intermediul lui Ramsay. Când era nevoie, Ramsay venea la dumneavoastră noaptea, prin grădină. Într-o zi, i-a căzut o monedă cehă în grădina dumneavoastră…

— Asta a fost o neglijenţă din partea lui.

— Toţi suntem neglijenţi într-un moment sau altul. Acoperirea dumneavoastră este foarte bună. Sunteţi oarbă, lucraţi la un institut pentru copii handicapaţi, păstraţi în casă cărţi pentru copii în Braille, ceea ce e foarte firesc… Sunteţi o femeie cu o inteligenţă şi o personalitate neobişnuite. Nu ştiu care e forţa care vă animă…

— Să spunem, dacă va place, că sunt o femeie care m-am consacrat unei cauze.

— Da. Mă gândeam că ar fi asta.

M-am uitat la ceas.

— Aveţi două ore, domnişoara Pebmarsh. În două ore, membrii unei echipe speciale vor veni aici şi…

— Nu vă înţeleg. De ce aţi venit aici înaintea oamenilor dumneavoastră ca să-mi daţi ceea ce pare un preaviz…

— Este un preaviz. Am venit aici singur şi am să rămân aici până sosesc oamenii mei, ca să am grijă ca nimic să nu părăsească această casă… cu o excepţie. Această excepţie sunteţi dumneavoastră. Aveţi un avans de două ore dacă alegeţi să plecaţi.

— Dar de ce? De ce?

— Pentru că eu cred că există o şansă că aţi putea în scurt timp să-mi deveniţi soacră… S-ar putea să mă înşel total.

Se lăsă tăcere. Millicent Pebmarsh se ridică şi se duse la fereastră. Nu-mi luam ochii de la ea. Nu-mi făceam nici o iluzie în privinţa lui Millicent Pebmarsh. Era oarbă, dar chiar şi o oarbă te poate prinde dacă nu eşti în gardă. Faptul că era oarbă n-ar fi fost un handicap pentru ea o dată ce ar fi prins ocazia să-mi proptească un revolver în spate.

Spuse liniştită.

— N-am să vă spun dacă aveţi dreptate sau vă înşelaţi. Ce vă face să credeţi că… Că ar putea fi aşa?

— Ochii.

— Dar noi nu semănăm la caracter.

— Nu.

Vorbi aproape sfidător.

— Am făcut ce-a fost cel mai bine pentru ea.

— Asta-i o problemă de interpretare. La dumneavoastră pe primul loc a stat cauza.

— Trebuia s-o fac.

— Nu sunt de acord.

Din nou se lăsă tăcerea. Apoi am întrebat:

— Aţi ştiut cine era… În ziua aceea?

— Nu până când i-am auzit numele… M-am informat continuu despre ea… Mereu.

— N-aţi fost niciodată atât de lipsită de inimă cum v-ar fi plăcut să fiţi.

— Nu vorbiţi prostii.

M-am uitat din nou la ceas.

— Timpul trece, am spus.

Se întoarse de la fereastră şi se duse la birou.

— Am aici o fotografie a ei… De când era copil…

Am fost în spatele ei când a tras sertarul. Nu era un revolver. Era un cuţit delicat şi foarte mortal.

Mi-am încleştat mâna pe a ei şi i l-am luat.

— Oi fi eu moale, dar nu sunt prost, am spus.

Bâjbâi după un scaun şi se aşează. Nu trăda absolut nici o emoţie.

— N-am să profit de oferta dumneavoastră. La ce-ar folosi? Am să rămân aici până… Vor veni. Întotdeauna există prilejuri… Chiar şi în închisoare.

— De îndoctrinare, adică?

— Puteţi să-i spuneţi şi aşa.

Stăteam acolo, ostili unul faţă de celălalt, dar cu înţelegere.

— Am demisionat din contraspionaj, i-am spus. Am de gând să mă întorc la vechea mea meserie – biologia marină. Se eliberează un post la o universitate din Australia.

— Cred că sunteţi înţelept. Nu aveţi ce se cere în meseria asta. Sunteţi ca tatăl lui Rosemary. El n-a putut înţelege dictonul lui Lenin: „Afară cu moliciunea!”

M-am gândit la cuvintele lui Poirot.

— Sunt mulţumit că sunt om…

Stăteam acolo, tăcuţi, fiecare convins că punctul lui de vedere era cel corect.

Scrisoare de la Inspectorul detectiv Hardcastle către monsieur Hercule Poirot.

Dragă monsieur Poirot, Suntem acum în posesia unor anumite fapte şi mă gândesc că poate vă interesează să auziţi despre ele.

Un anume domn Quentin Duguesclin din Quebec a părăsit în urmă cu patru săptămâni Canada cu destinaţia Europa. Nu are nici o rudă apropiată şi planurile lui de întoarcere erau nedefinite. Paşaportul lui a fost găsit de proprietarul unui mic restaurant din Boulogne care l-a predat poliţiei. Până acum nu a fost revendicat.

Domnul Duguesclin era prieten de-o viaţă cu familia Montresor din Quebec. Capul acelei familii, domnul Henry Montresor, mort în urmă cu optsprezece luni, şi-a lăsat considerabila avere singurei sale rude în viaţă, nepoatei Valerie, descrisă ca soţie a lui Josaiah Bland din Portlebury,

Anglia. O foarte reputată firmă de avocaţi din Londra a acţionat pentru executorii canadieni. Toate legăturile dintre doamna Bland şi familia ei din Canada au încetat o dată cu căsătoria ei, cu care familia ei n-a fost de acord. Domnul Duguesclin i-a menţionat unuia din prietenii săi că intenţiona să facă vizită familiei Bland în timp ce era în Anglia, deoarece întotdeauna ţinuse la Valerie.

Cadavrul identificat până acum ca fiind al lui Harry Castleton a fost identificat categoric ca Quentin Duguesclin.

Într-un colţ al curţii lui Bland au fost găsite ascunse anumite scânduri. Deşi vopsite în grabă, experţii au descifrat clar cuvintele SNOWFLAKE LAUNDRY.

Nu vă mai deranjez cu detaliile minore, dar procurorul public consideră ca sigură arestarea lui Josaiah Bland. După cum aţi presupus, domnişoara Martindale şi doamna Bland sunt surori, dar deşi sunt de acord cu opinia dumneavoastră privind participarea ei la aceste crime, o mărturie satisfăcătoare va fi greu de obţinut. Este fără doar şi poate o femeie foarte isteaţă.

Îmi pun totuşi speranţa în doamnă Bland. Ea e genul, de femeie care dezertează.

Moartea primei doamne Bland în timpul unui atac inamic în Franţa, şi a doua lui căsătorie cu Hilda Martindale, tot în Franţa, pot fi uşor de stabilit, cred.

A fost o mare plăcere să vă cunosc şi trebuie să vă mulţumesc pentru sugestiile utile pe care mi le-aţi dat. Sper că redecorarea apartamentului dumneavoastră din Londra a fost satisfăcătoare.

Al dumneavoastră sincer, Richard Hardcastle

O altă scrisoare de la R. H. Către H. P., Veşti bune! Nevasta lui Bland a cedat! A recunoscut toată treaba! Dă vina în întregime pe sora şi pe bărbatul ei. Ea n-a înţeles niciodată ce intenţionau să facă decât când a fost prea târziu! A crezut că ei aveau de gând doar să-l drogheze astfel încât să nu-şi dea seama că nu ea era femeia care trebuia! O

poveste acceptabilă! Dar eu aş spune că e destul de adevărat că nu ea a fost autoarea propunerii.

Vânzătorii din Portobello Market au identificat-o pe domnişoara Martindale ca fiind doamna „americancă” ce a cumpărat două din ceasuri.

Doamna Mcnaughton spune acum că l-a văzut pe Dugusclin în duba lui Bland când acesta intra în garajul său. Oare chiar l-a văzut?

Prietenul nostru Colin s-a însurat cu fata aceea. După părerea mea, e nebun. Toate cele bune.

Al dumneavoastră, Richard Hardcastle

SFÂRŞIT